ROBERT LUDLUM
OSTERMAN WEEK-END

PARTEA ÎNTÂI.

Duminică după-amiază.

1.

Saddle Valley este o localitate din New Jersey. Cel puţin, aşa au considerat înaintaşii care, în faţa invaziei marii burghezii în Manhattan, s-au îndreptat spre aceste pământuri împădurite, la începutul anilor treizeci.

Pe Valley Road te întâmpină un panou alb, sub formă de stemă, pe care se poate citi inscripţia:

SADDLE VALLEY
ORAŞ ÎNTEMEIAT În 1862
Bine aţi venit!

Bine aţi venit! e caligrafiat cu caractere mult mai mici decât cuvintele precedente, căci, la drept vorbind, cei din Saddle Valley nu-i văd cu ochi prea buni pe toţi acei plimbăreţi care îşi făcuseră un obicei din a-i pândi pe localnici în clipele lor de răgaz.

Pe străzile oraşului, duminică după-amiaza, patrulau două maşini de poliţie.

De remarcat că pe panoul de pe Valley Road nu scrie:

SADDLE VALLEY NEW JERSEY Nici măcar:

SADDLE VALLEY N.J. Ci, pur şi simplu: SrADDLE VALLEY

Oraşul nu recunoaşte nicio autoritate. Este propriul său stăpân. Izolat, singur, de neatins…

De curând, într-o duminică după-amiaza, în iulie, una dintre cele două maşini de poliţie dădea dovadă de un zel neobişnuit. Vehiculul alb, cu dungi albastre, străbătea străzile ceva mai repede decât de obicei. Parcurgea oraşul de la un capăt la altul, trecând prin faţa zonelor rezidenţiale, pe lângă vastele parcele de o jumătate de hectar, aranjate cu gust.

Maşina fusese remarcată de mulţi dintre locuitori… Aşa şi

trebuia...

Făcea parte din plan...

***

John Tanner, echipat cu un şort vechi şi cu o cămaşă de lucru, cu picioarele goale în nişte tenişi rupţi, făcea curăţenie într-un garaj în care încăpeau vreo două maşini. Tresărea la fiecare zgomot care se făcea auzit dinspre piscină, unde fiul său în vârstă de doisprezece ani, Raymond, îşi invitase câţiva prieteni. Din când în când, străbătea aleea din spatele terenului pentru a se asigura că puştii se simt bine. De fapt, nu se obosea să-i supravegheze decât în clipele când hohotele de râs se stingeau în murmurul unei conversaţii, ori în puţinele clipe de tăcere.

Cu o regularitate aproape enervantă, Alice, soţia lui, intra în garaj pe uşa de la spălătorie, pentru a-i da sugestii privind obiectele care ar mai trebui aruncate. John nu suporta să se despartă de lucruri, dar Alice era deja exasperată de talmeş-balmeşul care domnea acolo. De astă dată, îi arătă cu degetul o stropitoare care, de câteva săptămâni bune îşi găsise refugiul în fundul garajului.

John remarcă gestul.

— Aş putea să o montez pe o bucată de fier forjat şi să o vând Muzeului de Artă Modernă, spuse el. O mărturie a nedreptăţilor trecutului... Perioada de dinaintea grădinăritului...

Alice Tanner izbucni în râs, iar John constată încă o dată, aşa cum făcea de ani de zile, că soţia lui avea un râs frumos.

— O iau eu şi o duc până în faţa trotuarului, spuse Alice, întinzând mâna spre relicvă. Gunoiul se ridică luni.

— Lasă, o duc eu...

— Nu, nu... Vreau să fiu sigură că va fi aruncată. Tu te vei răzgândi la jumătatea drumului.

John ridică stropitoarea şi o trecu deasupra unei maşini rotative de tuns iarba, marca Briggs & Stratton, în timp ce Alice se strecură pe lângă micuţa maşină Triumph, pe care o numea cu mândrie «marca nivelului ei de trai. Când începu să împingă stropitoarea pe alee, i se desprinse o roată. Începură amândoi să râdă.

— Iată care ar fi fost argumentul cel mai convingător pentru încheierea târgului cu Muzeul. Arată irezistibil aşa!

Alice înălţă brusc capul şi se opri din râs. Cam la patruzeci de

metri, în faţa casei lor, maşina albă a poliţiei trecea încet pe Orchard Driver.

Tanner privi maşina care trecea. Şoferul, Jenkins, îi întoarse privirea. Nu s-au salutat, nu şi-au făcut niciun semn cu mâna. Nimic nu te putea face să crezi că s-ar fi cunoscut. Şi, totuşi, fără a fi prea apropiaţi, erau în relaţii oarecum amicale.

— Cine ştie? Poate a lătrat câinele prea tare aseară…

— Doica nu a zis nimic…

— Tăcerea ei mă costă un dolar şi jumătate ora.

Alice ridică din umeri şi nu se mai gândi la maşina poliţiei.

— Ai face bine să cari tu asta, dragule, zise ea. Cu o roată lipsă, devine treabă de bărbat. Eu mă duc să văd ce fac copiii.

Tanner, târâind după el rabla de stropitoare, coborî aleea până la trotuar, cu privirea fixată asupra luminii strălucitoare a girofarului, ia vreo şaizeci de metri mai departe de el.

Orchard Driver o lua spre vest. După câteva sute de metri, făcea o curbă la stânga, înconjurând un pâlc de copaci. Familia Scanjan, vecinii lor cei mai apropiaţi, locuiau cam la o sută de metri distanţă de mijlocul virajului.

Maşina poliţiei parcă la marginea străzii, într-un loc în care razele soarelui se răsfrângeau în geamurile maşinii.

Cei doi poliţişti îl priveau prin oglinda retrovizoare, Tanner era sigur de asta. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi începu să meargă în direcţia maşinii. În acei moment, poliţistul de la volan porni maşina şi se îndepărtă.

Tanner îi urmări cu priviri mirate, apoi se îndreptă agale spre casă.

Maşina poliţiei goni până la Peachtru Lane, apoi încetini şi îşi reluă viteza de croazieră.

În camera bine aerisită, Richard Tremayne se uita la televizor, la meciul echipei sale favorite, Mers. Storurile geamurilor de dimensiuni neobişnuite nu erau încă lăsate.

Brusc, Tremayne se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre fereastră. Maşina poliţiei era tot acolo, numai că, de astă dată, de abia se mişca.

— Hei, Ginriy! strigă la soţia lui. Vino o clipă!

Virginia Tremayne cobor î cu graţie cele trei trepte care dădeau în camera de zi.

— Ce e? Sper că nu m-ai chemat doar ca să-mi spui că Mets sau Jets ai tăi au marcat ceva.

— Aseară, când au venit John şi Alice... şi eu, şi el eram... Vreau să spun... Ne-am purtat cum se cuvine? N-am făcut prea multă gălăgie?

— Eraţi amândoi ameţiţi, dar încântători. De ce?

— Ştiu că eram ameţiţi... Am avut o săptămână cumplită. Dar n-am făcut nimic ciudat?

— Sigur că nu. Avocaţii şi ziariştii sunt modele de comportament. De ce mă întrebi?

— Blestemata asta de maşină a poliţiei trece a cincea oară prin faţa casei.

— Oh, eşti sigur? întrebă Virginia, simţind brusc un gol în stomac.

— Nu poţi să nu-i recunoşti în plină zi!

— Într-adevăr... Spuneai că ai avut o săptămână mizerabilă. Oare tipul ăla înspăimântător ar fi în stare să încerce să...

— Nu! Ţi-am spus să uiţi povestea asta! E un tip important şi s-a simţit vizat în afacerea aceea. Asta e tot!

Tremayne se uita în continuare pe fereastră. Văzu maşina poliţiei îndepărtându-se.

— Dar te-a ameninţat totuşi... Tu mi-ai spus! A afirmat că a avut relaţii...

Tremayne se întoarse spre ea şi o privi în ochi.

— Toţi avem relaţii. Unii chiar şi în Suedia.

— Dick, te rog! E ridicol!

— Sigur că e ridicol! Maşina a plecat din nou... Nu cred că e ceva grav... Pesemne că le măresc din nou salariile din octombrie. Fac de pe acum turul caselor de vânzare. Ticăloşii! Câştigă mai mult decât câştigam eu la cinci ani după terminarea facultăţii!

— Cred că eşti cam nervos. Părerea mea e că te încearcă o migrenă.

— S-ar putea să ai dreptate.

Virginia îşi privi gânditoare soţul, care îşi reluase postul de observaţie din faţa ferestrei.

— Menajera mi-a cerut o zi liberă. Cinăm în oraş vrei?

— De acord, zise Richard, fără să se întoarcă.

Soţia lui urca treptele spre coridor. Mai aruncă încă o privire spre Richard. Şi el se uita la ea. În ciuda răcorii care era în cameră, fruntea bărbatului era îmbrobonită de sudoare.

***

Maşina poliţiei mergea către est, în direcţia autostrăzii 5, principala arteră de legătură cu Manhattan-ul, aflat la o distanţă de patruzeci şi doi de kilometri. Se opri la intrarea în strada 10 A. Agentul din dreapta şoferului scoase din cutia de bord o pereche de ochelari marca Zeiss-Ikon şi începu să urmărească maşinile care se îndreptau spre rampa de ieşire.

După câteva minute, îl trase de mânecă pe şofer, pe Jenkins, care privea şi el prin geamul deschis. Jenkins îi făcu semn să-i dea şi lui ochelarii, îi puse la ochi şi începu să urmărească şi el maşina indicată de colegul lui. Pronunţă un singur cuvânt:

— Confirmat.

Jenkins porni motorul şi o luă spre sud. Mergând, luă legătura prin radio cu cealaltă maşină.

— Aici maşina 2. Ne îndreptăm spre sud, pe Register Road. Urmărim un Ford verde, înmatriculat la New York, plin cu negri şi portoricani.

Răspunsul se auzi repede, însoţit de o ploaie de pocnituri.

— Am primit mesajul. Făceţi-i să se cărăbănească.

— Am înţeles. Fără probleme. Terminat.

Maşina poliţiei vira spre stânga şi coborî cu toată viteza spre autostrada 5. Jenkins îşi fixă piciorul cu putere pe acceleraţie, iar vehiculul aproape zbură pe pavajul neted. După şaizeci de secunde, acul indicator arăta 150 de kilometri la oră.

Câteva clipe mai târziu, maşina încetinea pentru a face un viraj lung. La câteva sute de metri de la ieşirea din curbă, erau două cabine telefonice din aluminiu. Metalul şi sticla reflectau strălucirea soarelui de iulie.

Maşina poliţiei se opri şi însoţitorul lui Jenkins coborî.

— Ai o monedă de zece cenţi? întrebă el.

— Dumnezeule, Mcdermott! izbucni. Jenkins în hohote. Cinsprezece ani de meserie, nu glumă şi nu ai o monedă de zece cenţi!

— N-o fă pe scârbosul! Am două monede de cinci cenţi, dar una dintre ele e foarte veche.

— Uite, ţine, spuse Jenkins scoţând din buzunar o fisă şi întinzându-i-o lui Mcdermott. Nici dacă ar fi fost blocat un proiectil anti-rachetă nu ţi-ai fi folosit fisa de pe vremea lui Roosevelt, pentru a anunţa la centru, nu-i aşa?

— Nu ştiu… Asta mă întreb şi eu.

Mcdermott se îndreptă spre o cabină, împinse uşa strălucitoare şi formă un zero. În cabină era o căldură înăbuşitoare şi aerul era atât de închis, încât poliţistul ţinea uşa deschisă cu piciorul ca să poată respira;

— Mă duc să mai fac un tur? îi strigă Jenkins. Te iau de pe partea cealaltă!

— Bine... Centrala? O convorbire cu New

Hampshire. Indicativ 312.65.401. Cu Lather.

Era imposibil să te îndoieşti de sensul acestor cuvinte. Mcdermott ceruse un număr din statul New Hampshire, iar centrala urma să-i facă legătura. Dar centralista nu avea de unde să ştie că acest număr nu declanşa ţârâitul nici unui telefon din statul New Hampshire. Undeva, într-un complex subteran, care adăpostea milioane de linii interurbane, fusese acţionat un mic releu care stabilea un nou contact. Acesta declanşa nu o sonerie obişnuită, ci zumzăitul unui aparat telefonic aflat la vreo patru sute douăzeci de kilometri ia sud de Saddle Valley, în New Jersey.

Aparatul se afla într-un birou situat la al doilea etaj al unei clădiri din cărămidă roşie, înconjurată de un gard electric înalt de trei metri şi şaizeci de centimetri. Erau cam o duzină de clădiri asemănătoare, legate între ele şi formând un complex unic. De partea cealaltă a gardului, copacii îmbrăcaseră straie de vară. Complexul era situat în Mclean, Virginia şi aparţinea Agenţiei Internaţionale de Informaţii. Izolat, sigur, de nepătruns.

Bărbatul din spatele biroului de la etajul al doilea îşi stinse îngrijorat ţigara. Aşteptase cu nerăbdare acest apel. Constată cu satisfacţie că aparatul de înregistrat se declanşase automat. Ridică receptorul.

— Andrews la telefon. Da, accept convorbirea.

— Raportează Lather, fură primele cuvinte ale convorbirii.

— Poţi vorbi. Banda merge.

— Confirmăm prezenţa tuturor suspecţilor. Familia Carddne tocmai a sosit pe aeroportul Kennedy.

— Dar ştiam că a aterizat...

— Şi atunci de ce naiba m-ai mai trimis aici? l

— E o autostradă groaznică! Puteau să aibă un accident...

— Duminica după-amiaza?

— Oricând. Vrei statistica accidentelor de pe autostrada 5?

— Păstraţi-vă pentru voi calculatoarele acelea blestemate!

Andrews ridică din umeri. Agenţii de pe teren aveau mereu câte un motiv de bombăneală.

— Dacă am înţeles bine toţi cei trei suspecţi sunt prezenţi, nu-i aşa?

— Aşa e. Ţremay'ne, Tanner şi Cardone... Toată lumea aşteaptă. Primii doi sunt sub supraveghere, iar de Cardone ne vom ocupa noi imediat.

— Altceva nimic?

— Deocamdată, nu.

— Ce-ţi face soţia?

— Jenkins e un băftos. E celibatar. Lillian se tot uită la casele de pe aici. Vrea şi ea una.

— Nu se poate cu salariul nostru, Mcdermott.

— Aşa i-am spus şi eu. Mi-a sugerat să trec la duşman.

Andrews păru încurcat de gluma colegului său.

— Am auzit că la ei e şi mai râu...

— Imposibil... iată-l pe Jenkins. Mai sun eu

***

Joseph Cardone îşi opri Cadillac-ul dincolo de aleea circulară, în faţa treptelor de piatră ce duceau către o imensă uşă de stejar. Opri motorul şi se lăsă pe spate, întinzându-şi coatele spre tavan. Oftă adânc şi îşi trezi băieţii, unul de şase, celălalt de şapte ani. Fetiţa, de vreo zece ani, privea o revistă ilustrată. Betty, soţia lui, stătea lângă el, în faţă, şi privea spre casă.

— E bine să pleci, dar tot mai bine e să te întorci acasă, spuse ea.

Cardone izbucni în râs şi îşi lăsă palma mare peste umărul femeii.

— Cred că te-ai gândit mult, spuse el.

— Bineînţeles!

— Sunt convins. Că doar aşa spui de fiecare dată când ne întoarcem. Cuvânt cu cuvânt.

— E o casă frumoasă! Cardone deschise portiera..

— Hai, Prinţeso, scoală-ţi fraţii şi coboară ca s-o ajuţi pe maică-ta să ducă bagajele.

Cardone întinse mâna şi scoase cheia din contact. Apoi se îndreptă spre portbagaj.

— Unde e Louise? o întrebă pe Betty.

— Probabil că nu va veni înainte de marţi. Nu uita că ne-am întors cu trei zile mai devreme. Are liber până la data pe care am stabilit-o atunci pentru întoarcerea noastră.

Cardone strâmbă din nas. Ideea de a mânca bucate gătite de soţia lui nu îl încânta deloc.

— Atunci mâncăm în oraş.

— În seara asta, mă tem că da. Ar dura prea mult până decongelez alimentele.

Betty Cardone urcă, treptele de piatră şi-şi scoase din poşetă cheile de la intrare, în spatele ei, Joe ridică din umeri. Prefera să aibă în casă o menajeră pe care să o plătească decât să guste măcar mâncarea făcută de soţia lui. Q femeie. Bogată din Chesnut Hill nu avea cum să gătească asemenea unei bucătărese italiene din South Side, Philadelphia.

O oră mai târziu, aparatul de aer condiţionat funcţiona la întreaga lui capacitate. Aerul închis, de două săptămâni, devenise, în sfârşit, respirabil. Joe se simţea mai bine. Întotdeauna fusese sensibil la astfel de lucruri. Fusese în tinereţe-un sportiv excepţional şi asta era, de fapt, cheia succesului său social şi financiar.

Ieşi pe sub portalul Casei şi privi, grădina şi salcia bătrână, care se înălţa în mijlocul peluzei, încercuite de o alee. Totul fusese perfect întreţinut de grădinari. Era şi normal, din moment ce îi plătea cu sume. Exorbitante. Dar, de multă vreme, încetase să-şi mai bată capul cu preţurile.

Deodată, zări din nou maşina poliţiei. Era a treia oară când o vedea de când părăsise autostrada.

— Hei, aşteptaţi!

Cei doi poliţişti schimbară o privire rapidă, gata să se îndepărteze în toată viteza, dar Cardone ajunsese deja pe trotuar.

— Hei!

Maşina poliţiei se opri.

— Da, domnule Cardone.

— E o patrulă de rutină sau aveţi ceva probleme prin zonă?

— Nu, domnule Cardone, dar’e perioada vacanţelor. Pur şi simplu, verificăm întoarcerea celor care au fost plecaţi. Cum vă aşteptam în după-amiaza aceasta, am vrut să rie convingem că sunteţi cu adevărat dumneavoastră. Acum, că ne-am convins, putem să ştergem casa de pe listă.

Joe îi privi cu atenţie. Ştia că minte şi poliţistul ştia că el ştie.
— Vă meritaţi salariul.
— Facem şi noi ce putem, domnule Cardone.
— Sunt sigur de asta.
— O zi bună, domnule! Maşina se îndepărtă în viteză.
Joe>privi în urma ei. Nu avusese de gând să treacă pe la birou înainte de mijlocul săptămânii, dar acum trebuia să îşi schimbe planurile. Va merge la New York a doua zi dimineaţă.

Duminica după-amiaza, între orele şaptesprezece şi optsprezece, Tanner se închidea în biroul lui – o cameră lambrisată cu lemn de nuc, în care se aflau trei televizoare – şi privea simultan cele trei emisiuni politice.

Alice ştia că soţul ei era obligat să ie urmărească, în calitate de director al Departamentului Emisiunilor Informative la Standard Mutual trebuia să fie la curent cu mişcările concurenţei. Dar, pentru Alice, era mult prea sinistru să stai închis într-o cameră pe jumătate întunecată şi să te uiţi la trei televizoare. Aşa că nu avea răbdare să-l lase nici pe el să se uite.

Astăzi, însă, Tanner era hotărât să o facă, mai ales că, în săptămână următoare, urma să le piardă. Bem ard şl Leila vor fi cu ei şi nimic nu putea deranja un week-end Osterman. Rămase deci în camera întunecată, neştiind prea bine ce urmează să vadă.

Fiecare director de informaţii avea o emisiune preferată. Lui Tanner îi plăcea cea a lui Woodward. Pentru o jumătate de oră, duminică după-amiaza, cel mai bun specialist în analiză politică intervieva o singură persoană, de obicei o personalitate aflată în atenţia tuturor ziarelor.

În ziua aceea, Charles Woodward dialoga cu un sub-secretar de stat, Ralph Ashton, care îl înlocuia pe şeful său ale cărui planuri se schimbaseră în ultimul moment.

Fusese o tâmpenie monumentală din partea Departamentului de Stat. Ashton era un vechi om de afaceri, obtuz şi prozaic, al cărui principal atu era că ştia să facă bani. Dar şi numai ideea în sine că el ar putea reprezenta guvernul era o eroare grosolană. Doar dacă nu erau în joc şi alte interese.

Woodward îl va demola.

Ascultând răspunsurile evazive ale lui Ashton, Tanner înţelese că la Washington hu puţini vor fi cei care vor pune mâna pe telefoane. Intonaţia politicoasă a lui Woodward nu putea disimula ostilitatea crescândă faţă de sub-secretar, în curând, tonul lui va deveni glacial, iar Ashton va fi masacrat. E drept, politicos, dar masacrat.

Era exact genul de emisiune pe care Tanner se jena să o privească.

Mări sonorul celuilalt televizor. Un prezentator descria cu o voce pe nas şi cam înceată cariera şi situaţia experţilor, care urmau să-l interogheze pe reprezentantul Ghanei la Naţiunile Unite. Diplomatul de culoare avea aerul unui individ condus la ghilotină, în faţă unei adunări de doamne Desforges în pantaloni, albe şi foarte bine plătite.

A treia emisiune era~ceva mai bună, dar nu cu mult mai bună. Gândindu-se că oricum va primi banda cu emisiunea lui Woodward a doua zi dimineaţă, renunţă să se mai uite la televizor.

Era de abia cinci şi douăzeci şi soarele continua să strălucească deasupra piscinei. Auzi glasul fiicei lui care se întorcea de la parcul de distracţii şi cuvintele de rămas-bun ale prietenilor lui Raymond care plecau pe la casele lor. În sfârşit, toată familia se reunise. Probabil că mai stăteau încă afară, aşteptându-l să termine cu televizoarele şi să vină să aprindă focul pentru grătar. Le va face o surpriză.

Tanner deschise uşa şi intră în camera de zi. Pe fereastră o zări pe Alice jucându-se cu copiii, lângă trambulina piscinei. Râdeau cu toţii fericiţi.

Alice meritase toate acestea. Dumnezeu ştie că le meritase din plin!

O privi atent. Tocmai sărise în apă, cu trupul încordat, ieşind rapid la suprafaţă pentru a se asigura că micuţa Janet, de numai opt ani, o urma fără să păţească ceva.

Remarcabil! După toţi aceşti ani petrecuţi împreună era mai îndrăgostit ca niciodată de soţia lui.

Îşi aminti de maşina poliţiei, dar alungă acest gând. Pesemne că poliţiştii căutau şi ei un loc răcoros să se poată odihni sau să asculte în linişte meciurile de fotbal. Auzise că ăsta era obiceiul poliţiştilor din New York. De ce n-ar proceda la fel şi cei din Saddle Valley? în plus, un astfel de târguşor era mult mai sigur

decât un megalopolis ca New York-ul.

Saddle Valley era cel mai sigur loc din lume. Cel puţin, aşa i se părea lui John Tanner în această după-amiază de duminică.

***

Richard Tremayne închise televizorul la cel mult zece secunde după ce Johfi Tanner făcuse acelaşi lucru. Mets câştigase.

Migrena îi dispăruse şi nici nu mai era atât de nervos. Îşi spuse că Virginia avea, la urma urmei, dreptate. Nu avea niciun motiv să se îngrijoreze. Simţi chiar că i s-a făcut foame. După ce va mânca ceva, poate îi va suna pe Tanneri ca să le facă o vizită. El şi cu Ginny puteau să înoate în piscina lor.

Zâmbi. De cât timp îl ruga Ginny să facă şi el una? În fond, câştigau mai mult decât Tannerii. Toată lumea ştia asta. Numai că Tremayne mai ştia ceva ce nu ştia nimeni.

O piscină era semn de opulenţă. Ar fi fost prea mult la numai patruzeci de ani. Era suficient că se instalase la Saddle Valley la numai treizeci şi opt de ani, într-o casă care costase 74.000 de mii de dolari. E adevărat că, iniţial, plătise o rată de 50.000 de dolari. Piscina putea să aştepte până la a patruzeci şi cincea aniversare. Atunci nimeni nu îl va mai întreba nimic.

Clienţii nu se gândeau niciodată – şi nu putea să-i condamne pentru asta – că îşi luase diploma în drept la Yale printre primii din promoţia lui, că lucrase ca un funcţionar oarecare şi că vegetase vreo trei ani de zile pe prima treaptă a scării sociale până începuse într-adevăr să câştige bani. Dar, o dată norocul întors în favoarea lui, totul mersese ca pe roate. Şi cât se poate de rapid.

Tremayne ieşi pe terasă. Ginny şi Peg, fiica lor de vreo treisprezece ani, culegeau trandafiri lângă un umbrar. Curtea din spate, aproape o jumătate de hectar de pământ, era cultivată şi întreţinută impecabil. La tot pasul dădeai de flori. Lui Ginny îi plăcea să-şi petreacă timpul grădinărind. Era hobby-ul ei, mai mult chiar, ar fi putut spune că, după sex, era singurul lucru pe care îl făcea cu pasiune. Dar nimic nu putea înlocui cu adevărat sexul, gândi involuntar bărbatul.

— Lăsaţi-mă să dau şi eu o mână de ajutor, strigă Tremayne îndreptându-se spre fiica şi spre soţia IUL

— S-ar spune că te simţi mult mai bine, observă Virginia zâmbind.

— Priveşte, tată! Nu-i aşa că sunt frumoşi?

Peg îi întinse un buchet de trandafiri roşii şi galbeni.

— Sunt superbi, draga mea!

— Dick, oare ţi-am spus? Bernie şi Leila vin săptămână viitoare. Ajung vineri.

— John mi-a spus aseară ceva... Un week-end Osterman. Va trebui să fim în formă.

— Mă gândeam că ai început să te antrenezi de aseară!..

Tremayne începu să râdă. Nu se scuza niciodată când se îmbăta. Oricum, i se întâmpla destul de, rar şi nici nu făcea scandal. În plus, cu o seară înainte chiar că meritase să bea. Avusese cu adevărat 6 săptămână groaznică.

Se întoarseră toţi trei pe terasă. Virginia îşi strecură mâna pe sub braţul soţului ei. Peg îi privi radioasă. Creşte..., îşi spuse tatăl ei privind-o.

În acel moment, se auzi soneria receptorului.

— Răspund eu! strigă Peg, repezindu-se spre aparat.

— Bineînţeles, spuse tatăl ei, prefăcându-se supărat. Pe noi nu ne caută nimeni, niciodată!

— Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să-i cumpărăm şi ei un telefon, zise Virginia.

— Voi două sunteţi în stare să mă aduceţi la sapă de lemn.

— Mamă, e pentru tine. Doamna Cardone. Peg acoperi receptorul cu mâna.

— Mami, te rog să nu vorbeşti prea mult. Carol Brown a promis că mă sună imediat după ce ajunge acasă. O ştii doar, ţi-am povestit despre ea. E fata lui Choate.

Virginia aprobă din cap şi schimbă un zâmbet complice cu fiica ei.

— Poate Carol se va răzgândi... Dacă staţi de vorbă amândouă la telefon, rămâne fără bani de buzunar săptămână viitoare.

— Oh, mamă!

Richard le privea amuzat. Îl încerca un sentiment plăcut de siguranţă. Soţia lui ştia cum să se poarte cu Peg, nimeni nu ar fi putut afirma contrariul. Unii o criticau pe Virginia, spunând că se îmbracă puţin cam... ostentativ. Auzise el cuvântul acesta, dar ştia că altceva voiau ei să spună, de fapt. Dar puştii trăgeau cu toţii la Ginny, ceea ce era foarte important. Poate că soţia lui avea ceva deosebit...

Lucrurile… merg bine, îşi spuse Tremayne. Chiar şi securitatea fundamentală, dacă ar fi să te iei după ce spune Bernie Osterman.

Viaţa era frumoasă.

l-ar spune vreo două vorbe lui Joe la telefon dacă Virginia şi Betty ar termina azi de vorbit. Apoi îi va suna pe Tanneri. Îşi consultă ceasul de la mână ca să-şi dea seama dacă emisiunile lui John s-au terminat.

Ar putea merge toţi şase la club. Îşi aminti dintr-o dată de maşina poliţiei. Alungă gândul. Când o văzuse, devenise nervos, iritabil, fără chef de nimic, îşi spuse că va trebui să privească lucrurile în faţă. Era duminică după-amiaza şi doar Gonsiliul municipal insistase ca echipajele poliţiei să patruleze prin zonele rezidenţiale.

Ce ciudat! îşi spuse el. Nu ştiam că familia Cardone trebuia să se întoarcă atât de repede. Pesemne că Joe fusese’chemat luni la birou. Piaţa era cam agitată, mai ales cea a bunurilor de larg consum, specialitatea lui Joe.

***

Betty clătină aprobator din cap la întrebarea lui Joe’, care vorbea la telefon cu Charles. Problema cinei era rezolvată. Bufetul nu era prost, cu toate că cei de acolo nu vor învăţa niciodată. Secretul unui sos bun. Joe tot repeta directorului că trebuie să folosească salam de Gines, nu Helerew National, dar cum şeful se aproviziona de la un furnizor evreu, nu putea să schimbe numai pentru un simplu client.

Chiar dacă Joe era – probabil – cel mai bogat ciient. De altfel era italian – catolic, nu – dar totuşi italian şi de abia de un deceniu încoace italienii căpătaseră permisiunea de a deveni membri ai Clubului din Saddle Valley. În curând, va veni rândul evreilor… Iar evenimentul va trebui sărbătorit.

Tocmai complotul acesta general, niciodată dat pe faţă, îi împingea pe Joe şi Betty Cardone, pe Tanneri şi pe Virginia şi Richard Tremayne să-şi facă o datorie de onoare din a-i cinsti cum se cuvine pe Bernie şi pe Leite Osterman ori de câte ori veneau pe Coasta de Est. Dacă cei şase aveau într-adevăr ceva demn de invidiat era că nimic nu îi putea despărţi.

Ce ciudat! se gândi Cardone, punând telefonul în furcă şi îndreptându-se spre mica sală de gimnastică, aflată într-un colţ

ferit al casei. Ce ciudat că tocmai Tanner le făcuse cunoştinţă cu Osterman. John şi. Alice Tanner îi cunoscuseră la L'os Angeles, pe vremea debutului lui John. Acum Joe se întreba dacă John înţelegea natura legăturii care îi unea pe Bernie Osterman, pe Richard Tremayne şi pe el, o legătură despre care nu se discută cu cei care nu sunt implicaţi.

Cu timpul, toate acestea vor duce la o anumită independenţă căutată de toţi, pentru care se ruga tot americanul neliniştit. Existau riscuri şi pericole pe care şi el şi Betty le acceptaseră ca atare Şi familiile Tremayne şi Osterman făcuseră la fel. Discutaseră situaţia, o analizaseră, cântâriseră cu grijă argumentele pro şi contra, iar hotărârea o luaseră în comun.

Afacerea-ar fi fost convenabilă şi pentru Tanner, dar Richard, Joe şi Bemie căzuseră de acord că e mai bine să-l lase pe el să facă primul pas. Era esenţial, pentru că ei făcuseră suficiente aluzii, dar John nu reacţionase în niciun fel.

Joe închise uşa sălii de gimnastică, acţiona cadranul de control al vaporilor şi se dezbrăcă. Îmbrăcă o pereche de pantaloni de bumbac şi-şi agăţă bluza de cuierul din oţel inoxidabil. Surâse vâzând iniţialele brodate în ţesătură. Numai o singură persoană din Chesnut Hill era în stare să coase o monogramă pe un tricou.

J.A.C. S

Joseph Ambruzzio Cardone

Giuseppe Ambruzzio Cardione – al doilea copil din cei opt născuţi din căsătoria Angelei cu Umberto Cardione, originari din Sicilia, care emigraseră în Philadelphia de Sud şi, în cele din urmă, deveniseră cetăţeni americani. Drapelul Americii flanca nenumărate portrete ale Fecioarei Măria, ţinând în braţe un Christ cu chip gingaş de heruvim, cu ochi albaştri şi guriţă roşie.

Giuseppe ajunsese un tânăr chipeş, cel. Mai bun sportiv care urmase cursuriie Universităţii din South Philadelphia. În ultimul an fusese preşedinte al elevilor şi, de două ori la rând, fusese ales în Consiliul Interuniversitar.

Djntre toate bursele care i se oferiseră, o alesese pe cea a Universităţii din Princeton, care. Era şi cea mai apropiată de Philadelphia. Jucând cit pentru jumătate de echipă, reuşise ceea ce părea tuturor cel puţin imposibil. Fusese ales All-American, primul jucător de fotbal de la Princeton distins cu această medalie, după mulţi ani de uitare.

Mai mulţi foşti-studenţi recunoscători, îl introduseseră în Wall Street. Îşi schimbase numele şi îşi pronunţa aproape imperceptibil vocala finală. I se părea că astfel, numele lui capătă o oarecare rezonanţă. Dar, după un timp, cum nimeni nu se lăsa păcălit, renunţă să-şi mai bată capul cu asta. Piaţa-mergea foarte bine, toată lumea achiziţiona valori. La început, doar câţiva clienţi îi cereau sfatul, pentru toţi fiind numai un biet italian care îşi croia drum în viaţă. Lucra îndeosebi cu persoane recent îmbogăţite, încă nesigure în ceea ce priveşte investiţiile pe care voiau să le facă.

Şi i se întâmplă ceea ce trebuia să i se întâmple.

Italienii sunt ascunşi. Se simt mai în largul lor lângă cei din aceeaşi rasă. Câţiva antreprenori de construcţii – Catellano, Latrona, Battela – care făcuseră averi în domeniul imobiliar, fură atraşi pe orbita lui Cardone. Îl numeau Joey Cardone. Iar Joey le furniza scutiri de impozite, Joey le sporea averile, Joey le q|erea siguranţa atât de necesară desfăşurării activităţii lor.

Banii începuseră să curgă. Beneficiile complexului de curtaj se dublară datorită, prietenilor lui Joey. Firma Worthington & Benett de la New York Stock Exchange deveni Worthington Benett & Cardone. În curând, se schimbă în Benett & Cardone S.H.

Cardone le era recunoscător compatrioţilor lui. Dar mulţumirea îi era dublată şi de un uşor frison, de fiecare dată când vedea în faţa casei un echipaj de poliţie. Căci, unii dintre colegii săi – şi nu puţini – evoluaseră până la limitele lumii interlope.

Termină cu halterele şi trecu la maşina de vâslit. Transpirase din belşug şi se simţea deja mai bine. Amintirea ameninţătoare a maşinii de poliţie se estompa. La urma urmei, 99% din familiile din Saddle Valley se întorceau duminică după-amiaza dintr-o scurtă vacanţă. Cine mai auzise să te întorci miercuri? Chiar dacă pe foile poliţiei figura ziua de miercuri, era foarte posibil ca un funcţionar foarte conştiincios să o modifice, înscriind în loc ziua de duminică. Miercurea era o zi normală de lucru.

Şi apoi, cine şi-ar fi putut închipui că Joseph Cardone avusese vreodată de-a face cu Cosa Nostra? Pentru mulţi, devenise dovada vie a valorii etice a muncii. În el se întrupase mitul învingătorului american.

Joe îşi scoase hainele şi intră în camera cu aburi. Se aşeză pe bancă şi respiră adânc. Aburii erau purificatori. După

cinsprezece zile de bucătărie canadiană le ducea dorul.

Începu să râdă încet. Ce plăcut era acasă! Betty avea dreptate. Iar Tremayne îi spusese că Bernie şi Leila Osterman vor sosi vineri dimineaţă. Va fi plăcut să-i revadă. Nu-i întâlnise de patru luni, dar păstraseră legătura.

***

La patru sute de kilometri de Saddle Valley, în New Jersey, se află capitala regiunii, Georgetown. Aici, ritmul vieţii se schimbă în fiecare zi cu începere de la orele 17,30: înainte de această oră, ritmul e lent, aristocratic. Apoi se produce o accelerare, nimic brutal – e drept – mai curând un fel de creştere progresivă. Locuitorii, bărbaţi şi femei, investiţi cu responsabilităţi şi cu puterea banului – căruia i se şi dedică – se consacră întru totul propagării influenţei lor.

După ora 17.30 încep manevrele, La Georgetown, sună ora schimbărilor...

Care, cine şi unde este? Şi de ce sunt acolo?

Duminică după-amiaza, curtezanii puterii trec în revistă operaţiunile săptămânii precedente şi îşi consacră timpul refacerii forţelor pentru următoarele şase zile.

Să se facă lumina şi se făcu lumină. Să fie odihnă şi odihnă este.

Dar nu pentru toată lumea.

De exemplu, nu şi pentru Alexander Danforth, consilier prezidenţial, fără portofoliu şi fără activităţi foarte precise.

În Virginia, Danforth era. Responsabil cu legătura dintre sala de transmisii de înaltă securitate din subsolul Casei Albe şi Agenţia Centrală de informaţii de la Mclean. Era agentul puterii prin excelenţă, căci rămânea mereu în umbră, dar deciziile lui erau printre puţinele luate în seamă la Washington. Oricare ar fi fost guvernanţii, vocea lui paşnică era mereu” luată în considerare. Aşa stăteau lucrurile de mai mulţi ani de zile.

În această după-amiază de duminică, Danforth stătea pe terasa din spatele casei sale, împreună cu George Grover, administratorul delegat al Agenţiei. Uitându-se la emisiunea de la televizor, ajunseseră amândoi la aceeaşi concluzie-ca şi John Tanner, aflat la patru sute de kilometri distanţa spre nord.

— Guvernul îşi va epuiza Stocul lunar de batiste de hârtie, comentă Danforth.

— Asta şi merită! De ce l-au acceptat pe Ashton în barca lor? Nu numai că e idiot, dar are şi un aer idiot. Tanner răspunde de emisiunea asta?.

— Da, el.

— E un dur, zise George. Mi-ar plăcea să fiu sigur că e de partea noastră

— Fassett ne-a dat toate asigurările.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire semnificativă.

— Am văzut şi eu dosarul lui, zise Danforth. Tu nu eşti convins?

— Ba da, cred că Fassett are dreptate.

— De multe ori are dreptate.

Pe măsuţa din faţa lui Danforth erau două telefoane. Unul negru era cuplat cu exteriorul. Celălalt roşu avea un cablu de aceeaşi culoare care venea din casă. Telefonul roşu scoase un zgomot imperceptibil. Danforth ridică receptorul.

—Da… Da, Andrews… Bine. Perfect! Sună-l pe Fassett pe linia roşie, aşa cum am stabilit şi spune-i să vină. Los Angeles-ul a confirmat pentru Ostermani? Nicio schimbare? în regulă! Totul se desfăşoară după cum am prevăzut.;

Bernard Osterman, C.C.N.Y., promoţia 46, trase foaia din maşina de scris şi îi aruncă o privire rapidă. Apoi o aşeză peste un alt teanc de foi şi se ridică., Făcu turul piscinei, în formă de boabă de fasole, şl

Întinse manuscrisul soţiei lui, Leila, întinsă goală pe un şezlong. Osterman era şi el gol.

— Ştii că o femeie într-o ţinută sumară nu e tocmai seducătoare aşa, în plin soare?

— Pentru că tu te crezi prea frumos? Dă-mi-le.

Leila luă foile şi întinse mâna să-şi ia ochelarii cu lentile fumurii.

— Ăsta e finalul?

Bernie clătină din cap afirmativ.

— La ce oră se întorc copiii? o întrebă el.

— Ne sună de pe plajă înainte de a porni spre casă. Am rugat-o pe Mărie să aibă grijă să ne anunţe. N-aş vrea că Merwyn să descopere la vârsta ei cum arată o femeie goală în bătaia soarelui. În oraşul ăsta e exact genul de spectacol pe care îl

dispreţuieşte toată lumea.

— Just. Hai, citeşte!

Bernie sări în piscină. În câteva minute făcu câteva lungimi bune. Apoi se opri gâfâind. Era un înotător excelent. În armată, fusese numit instructor de natație la Fort Dix. La piscina armatei fusese poreclit Săgeata evreiască. Dar niciodată nimeni nu avusese curajul să i-o spună în faţă. Era suplu, dar puternic. Dacă la Club ar fi existat o echipă de fotbal demnă de acest nume, cu siguranţă, i-ar fi fost căpitan. O împlinire. Joe Cardone îi spusese că talentul lui ar fi fost apreciat aşa cum se cuvine la Princeton.

Bernie râsese auzindu-l. În ciuda aparentei democratizări a armatei – numai şi numai aparentă – lui Bernard Osterman din familia Osterman de pe Trumond Avenue din New York, Bronx, nu i-a trecut niciodată prin cap să depăşească barierele impuse de societate şi să intre în Ivy League. Ar fi reuşit să o facă, era inteligent şi ar fi putut obţine o bursă, dar nu s-a gândit niciodată la asta.

Pe atunci, în 1946, n-ar fi fost prea plăcut. Acum – da. Între timp, lucrurile se mai schimbaseră.

Osterman urcă scara. Îi plăcea ideea de a pleca cu Leila pe Coasta de Est, de a se întoarce în Saddle Valley pentru câteva zile. De fiecare dată când mergea acolo, se simţea de parcă ar fi făcut un stagiu scurt şi intensiv de artă de a trăi. Toţi spuneau că duce o viaţă trepidantă şi sub presiune, mai ceva ca la Los Angeles. Dar nu era deloc aşa. Li se părea astfel doar pentru că era un câmp de acţiune mai restrâns. La Los Angeles, la Los Angeles-ul său, şi anume în Burbank, Hollywood şi Beverly Hilfs se găsea adevărata nebunie. Bărbaţi şi femei alergau ca smintiţii pe aleile magazinelor mărginite de palmieri. Aici totul era de vânzare, totul era etichetat, toţi rivalizau în eleganţă, cu cămăşile lor psihedelice şi cu pantalonii portocalii.

Erau clipe în care Bernie îşi dorea să vadă pe cineva îmbrăcat într-un compleu de la fraţii Brodis şi cu un pardesiu gri, simplu, dar elegant. Dar toate acestea nu însemnau prea mare lucru pentru el. Nu îi pasa deloc de deghizările tribtirilor din L.A.. Poate nu era decât această perpetuă agresiune vizuală. Sau poate intra într-o perioadă depresivă. Se cam săturase de tot şi de toate.

Dar era nedrept, căci, în orăşelul străjuit cu palmieri, fusese

foarte bine primit.

— Cum ţi se pare? îşi întrebă soţia.

— E foarte bine. Există, totuşi, o mică problemă.

— Ce anume? întrebă Bernie, luând un prosop de pe masă. Ce problemă?

— Poate că sapi prea adânc.

Leila mai întoarse o pagină, iar soţul ei zâmbi.

— Taci o clipă şi lasă-mă să termin. Poate că, în cele din urmă, totul se va aranja:

Bernie Osterman se întinse pe un fotoliu şi-şi lăsă trupul în voia soarelui californian. Pe buze, îi plutea încă un zâmbet incert. Înţelesese ce voia soţia lui să spună şi era chiar reconfortant. Anii în care scrisese numai superficial, pentru a nu-şi pierde obiceiul, nu-i distruseseră plăcerea de a sonda în profunzime… Bineînţeles, numai atunci când voia.

A fost o vreme în care nimic nu era mai important pentru el decât voinţa. Pentru a-şi dovedi sieşi că e în stare cu adevărat să facă ceva. Aşa făcuse în perioada în care trăiseră la New York.

Fuseseră timpuri frumoase. O epocă plină de provocări şi exaltări, aşezată sub semnul angajării şi al voinţei. Dar, ca să ajungă mai departe, toate acestea nu erau de ajuns. Avusese parte de câteva critici, binevoitoare din partea altor tineri „autori tot atât de pasionaţi. Se spunea că e sagace, pătrunzător, incisiv. Ba chiar o dată au spus că e extraordinar.

Dar nici asta nu era suficient. Plecase, deci, cu Leila în acest orăşel străjuit de palmieri şi acolo, cu inima deschisă şi plini de zel şi-au pus serviciile în slujba unei lumi în plină expansiune: lumea televiziunii.

Odată şi odată, se gândi Osterman, toate vor începe din nou. Luxul dea te aşeza la masa ta de lucru, având la dispoziţie tot timpul pentru a face exact ceea ce ai chef să faci. Chiar şi o mare tâmpenie. Important e să poţi gândi astfel.

— Bernie?

— Poftim.

Leila se înveli într-un prosop şi începu să adune foile dosarului.

— E frumos, dragul meu! Sincer îţi spun, e foarte frumos! Dar cred că eşti conştient că nu-ţi va merge.

—Ba da, va merge.

— Dar ei nu vor fi de acord.

— Atunci să se ducă naibii!

— Bernie, suntem plătiţi cu 30.000 pentru o dramă de o oră. Nu pentru un exorcism de două ceasuri care se termină într-un salon funerar.

— Nu e un exorcism. E, pur şi simplu, o poveste simplă, bazată pe date reale, iar datele nu se schimbă. Poţi să mergi în cartierul latino-american şi te vei convinge şi singură.

— Nu vor accepta! Vor aduce modificări...

— Iar eu nu voi fi de acord!

— Atunci nu-ţi vor da banii. Pierdem vreo 15.000 de dolari.

— Ticăloşii!

— Ştii bine că am dreptate.

— Vorbe în vânt! Sezonul acesta ar putea aduce ceva plin de sensuri! O controversă!

— Pe ei nu îi interesează decât cifrele! Un articol ditirambic din Times n-a dus niciodată la o mai bună vânzare a deodorantelor din Kansas.

— Să-i ia naiba!

— Calmează-te! Mai bine, du-te şi mai înoată.

Leila Osterman îşi privi soţul, iar el ştiu ce înseamnă această privire. Nu reuşi să se abţină şi începu să zâmbească. Puţin cam trist.

— De acord. Fă ce ştii.

Leila luă creionul şi blocul galben de pe masa de lângă scaun. Bernie se ridică şi se apropie de marginea piscinei.

— Crezi că Tanner ar fi de acord să ni se alăture? o întrebă el. Crezi că aş putea încerca să-i vorbesc?

Femeia lăsă creionul din mână şi-şi ridică privirea spre el.

— Nu ştiu. Jofrny e altfel decât noi...

— Mai altfel decât Joe şi Betty? Decât Dick şl Ginny? Nu cred să fie aşa de diferit...

— Eu, în locul tău, nu m-aş grăbi. E încă un jurnalist înverşunat. Aminteşte-ţi că era poreclit Vulturul din San Diego. Eu n-aş risca. Cine îşi bagă mâna în foc, se arde. „

— Dar are acelefşi opinii ca şi noi. Gândeşte ca Joe şi Dick. Ca mine şi ca tine.

— Îţi repet, nu te grăbi. S-ar putea întoarce împotriva noastră:

Osterman plonja în piscină şi înotă pe sub apă cei treizeci şi trei de metri care îl separau de cealaltă extremitate. Se gândi că

Leila nu avea dreptate decât pe jumătate. Chiar dacă Tanner era un jurnalist intransigent, era şi el, la urma urmei, o fiinţă umană sensibilă şi inteligentă. Era departe de a fi un cretin! Vedea şi el ce se întâmplă peste tot. Era inevitabil.

Totul se reducea la o chestiune de supravieţuire „individuală. La a face exact ceea ce ai chef să faci.

A scrie un exorcism dacă eşti în stare. Fără a-ţi bate capul, cu deodorantele din Kansas.

Bernie ieşi la suprafaţă şi, gâfâind, urcă pe marginea piscinei. Apoi sări din nou şi se apropie de Leila înotând.

— Am reuşit să te pun în încurcătură?

— Niciodată n-ai fost în stare, răspunse Leila scriind ceva pe blocul galben. A fost o vreme când îmi închipuiam că 30.000 de dolari sunt o adevărată avere. Familia Weintraub din Brooklyn nu se număra printre cele mai bogate din Chase Manhattan.

Desprinse o pagină din blocul galben şi o aşeză pe o sticlă de Pepsi-Cola.

— Eu n-am avut niciodată astfel de probleme, mormăi Bernie. Ostermanii sunt o ramură liniştită a clanului Rothschild.

— Ştiu, culorile blazonului vostru sunt cafeniu şi portocaliu.

— Hei! strigă brusc Bernie urcând în fugă scara piscinei şi privindu-şi soţia cu un aer agitat. Nu ţi-am spus? A sunat azi dimineaţă antrenorul de la Palm Springs. Al doilea mânz pe care l-am cumpărat a alergat şase sute de metri în 41 de secunde.

Leila Osterman aşeză blocul pe genunchi şi începu să râdă.

— Ştii, chiar suntem incredibili! Şi tu, care voiai să faci pe Dostoievski!

— Înţeleg ce vrei să spui. Dar cine ştie? Poate că într-o zi…

— Bineînţeles. Dar, până atunci, fă cu un ochi la Kansas şi cu celălalt la mârţoagele tale.

Osterman chicoti şi plonja din nou. Se gândea la Tanneri, la Alice şi la John. Ceruse foc verde pentru ei din Suedia. Cei din Zurich fuseseră entuziasmaţi.

Bernard Osterman luase deja o hotărâre. Într-un fel sau altul, o va convinge şi pe Leila.

Va vorbi cât se poate de serios cu John Tanner în week-end-ul următor.

***

Danforth traversă holul strâmt al casei sale şi deschise uşa. În

faţa uşii, îi zâmbea Laurence Fassett, de la Agenţia Centrală de Informaţii.

— Bună ziua, domnule Danforth! Andrews m-a chemat de la Mclean. Nu ne-am mai întâlnit decât o singură dată... Sunt sigur că nu vă mai amintiţi. E o mare cinste pentru mine.

Danforth îl privi pe acest bărbat extraordinar şi îi întoarse zâmbetul. În dosarul de la CI.A. Scria că are patruzeci şi şapte de ani, dar lui Danforth i se părea mult mai tânăr. Umerii largi, gâtul puternic, obrazul fără urmă de riduri, părul blond, aspru, retezat scurt, îi amintea lui Danforth de apropierea celei de-a şaptezecea aniversări.

— Ba da, îmi amintesc foarte bine. Intraţi, vă rog. Când Fassett pătrunse în vestibul, privirea i se opri asupra numeroaselor acuarele de Degas, agăţate pe pereţi. Făcu un pas înainte şi se apropie de ele.

— Sunt foarte frumoase! spuse el.

— Nu-i aşa? Sunteţi cunoscător, domnule Fassett?

— A, nu, doar un amator entuziast. Soţia mea era, artistă. Petreceam mult timp împreună la Louvre.

Danforth ştia că soţia lai Fassett era un subiect asupra căruia nu trebuia să insiste. Nemţoaică de origine, avusese legături cu Berlinul de est. Acolo fusese ucisă.

— Oh, da, desigur. Pe aici, vă rog. Grover e în spate. Priveam emisiunea lui Woodward pe terasă.

Cei doi bărbaţi pătrunseră în curtea pavată cu dale de piatră. George GFover se ridică din fotoliu.

— Bună, Larry. Lucrurile încep să avanseze.

— Aşa s-ar spune. Dar, după mine; era şi cazul.

— Aşa credem cu toţii, zise Danforth. Nu beţi ceva?.

— Nu, mulţumesc, domnule. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş vrea să trecem mai repede ia treabă.

Cei trei bărbaţi se aşezară în jurul mesei

— Să vedem exact cum stăm, zise Danforth Care este următoarea mişcare din planul nostru?

— Credeam că aţi dat deja foc verde, spuse Fassett uimit.

— Oh, am citit rapoartele. Dar vreau informaţii de primă mână deja cei direct implicaţi.

— Foarte bine, domnule. Prima fază e încheiată. Familiile Tanner, Tremayne şi Cardone sunt toate trei la Saddle Valley.

Nu au planificată nicio vacanţă pentru următoarele două zile, deci vor sta acolo în cursul săptămânii următoare. Informaţia e confirmată de toate sursele.'ân oraş avem treisprezece agenţi, iar cele trei familii vor fi sub supreveghere permanentă, în toate aparatele telefonice au fost plasate microfoane imposibil da detectat.

— De la Los Angeles tocmai am fost informaţi că Ostermanii vor lua avionul 509, vineri şi vor ateriza pe aeroportul Kennedy la ora 4.50, după ora de vară a Coastei de Est. De obicei, iau un taxi care îi lasă la periferie. Maşina va fi, desigur, urmărită.

— Asta „dacă vor proceda ca de obicei, interveni

Grover.

— Dacă nu, înseamnă că nu vor lua acest avion. Mâine îl aducem pe Tanner la Washington.

— Încă ffu bănuieşte nimic? întrebă Danforth.

— Absolut nimic. Şi, în afara maşinii de poliţie pe care o vom folosi dacă se va opune mâine dimineaţă, nimic nu îi va da de bănuit.

— Cum credeţi că va reacţiona? întrebă Grover aplecându-se puţin în faţă.

— Cred că va fi năucit.

— Şi dacă va refuza să coopereze cu noi? întrebă Danforth.

— Puţin probabil. După ce îmi fac numărul," nu. Prea va mai avea de ales.

Danforth privi spre bărbatul puternic care vorbea cu atâta siguranţă.

— Vă doriţi foarte mult să reuşim, nu? V-aţi implicat total în această misiune...

— Am motivele mele..., replică Fassett, înfruntând privirea bătrânului. Mi-au ucis soţia, continuă cu o voce neutră. Au zdrobit-o cu maşina la două dimineaţa pe Kurfurstendam, în timp ce eu eram reţinut. Ea încerca să mă găsească. Ştiaţi?

— V-am citit dosarul. Îmi pare rău...

— Mulţumesc. Ordinele au venit de la Moscova. Pe ei îi vreau. Pe Omega, o vreau.

PARTEA A DOUA Luni Marti Miercuri Joi

Luni, ora l0 şi 15 minute Tanner ieşi din ascensor şi o luă, pe coridorul tapisat cu o mochetă groasă, ce ducea spre biroul lui. Petrecuse 25 de minute în sala de proiecţie urmărind banda lui Woodward. Pentru el se confirmase astfel ipoteza avansată deja în presă: Charles Woodward dovedise că Ashton, sub-secretarul de Stat era, în plan politic, un incapabil.

Tanner îşi imagină că, la Washington, mulţi erau puşi în încurcătură după emisiunea lor.

— Ce şedinţă! îi spuse secretara.

— Foarte mişto, cum ar spune fiul meu. Cred că nu va trebui să aşteptăm acum invitaţii la cină de la Casa Albă. Au sunat mulţi?

— Mulţi. Mai ales. Pentru felicitări. V-am lăsat lista cu numele lor pe birou.

— E reconfortant. Risc să mă obişnuiesc cu succesul. Altceva?

— Da, domnule. De la F.C.C. Au. Sunat de două ori. Un oarecare Fassett.

— Cine?

— Laurence Fassett.

— Dar noi am tratat mereu doar cu Cranston.

— Aşa ştiam şi eu. Dar el a spus că e ceva urgent.

— Cine ştie, poate Departamentul de Stat va încerca să ne scoată din emisie înainte de apusul soarelui…

— Nu cred. Ar aştepta măcar o zi, două. Ar semăna mai puţin a răzbunare politică.

— Fă-mi atunci legătura cu el. Pentru F.C.C. Orice fleac” e urgent.

Tanner intră în birou, se aşeză în fotoliu şi începu să parcurgă mesajele. Surise. Până şi concurenţa fusese impresionată.

Interfonul zumzăi.

— Fassett pe linia unu, domnule.

— Mulţumesc, zise Tanner apăsând pe butonul corespunzător.

— Domnul Fassett? Regret că nu m-aţi găsit mai devreme în birou.

— Eu trebuie să-mi cer scuze, se auzi o voce poli-ticoasă la celălalt capăt al firului. S-a întâmplat ca astăzi să am un program foarte încărcat, dar oricurp dumneavoastră aveţi prioritate.

— Ce s-a întâmplat?

— E un fel de problemă de rutină, dar urgentă. Dosarul pe care mi l-aţi trimis în mai pentru Serviciul de Informaţii de la Standard Mutual era incomplet.

— Cum aşa?

Tanner îşi aminti că şi Cranston de la F.C.C. Îi spusese ceva asemănător cu câteva săptămâni în urmă. Dar Cranston adăugase că e ceva lipsit de importanţă.

— Ce lipseşte?

— Nu avem două semnături de-ale dumneavoastră, la paginile 17 şi 18. Şi analiza proiectului de grilă de programe pentru o perioadă de şase luni, cu începere din ianuarie.

Acum John Tanner îşi amintea. Fusese greşeala lui Cranston. Paginile 17 şi 18 lipseau din dosarul trimis la Washington'pentru că nu fuseseră semnate încă de Tanner – chestiune semnalată biroului de către Serviciul de Litigii – iar spaţiile albe din grila de programetrebuiau să mai aştepte încă o lună până la decizia finală a reţelei. Cranston fusese de acord.

Dacă veţi verifica, vă veţi convinge că domnul Cranston a uitat paginile despre care vorbiţi, iar grila de programe a fost adusă la zi. Am discutat cu el totul.

De la Washington – doar tăcere. Când Fassett vorbi din nou, tonul era ceva mai puţin politicos.

— Cu tot respectul pe care i-l port lui Cranston, nu avea dreptul să ia o astfel de hotărâre. Sunt sigur că ştiţi exact care sunt recomandările.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

— Da, ştiu. Voi trimite de urgenţă tot ce este necesar pentru clarificarea problemei.. R- Mă tem că nu e suficient. Trebuie să veniţi aici azi după-amiază.

— O clipă! Nu credeţi că am un interval de timp cam scurt la dispoziţie?

— Nu eu am stabilit regulile. Nu fac decât să le aplic. De două luni, reţeaua Standard Mutual se face vinovată faţă de codul F.C.C. Nu puterrj tolera o astfel de situaţie. Fără a mai încerca să stabilim cui revine responsabilitatea, faptul ca atare există. Comiteţi o infracţiune. Haideţi să rezolvăm azi totul.

— Bine. Dar vă previn că, dacă această acţiune e mai mult sau mai puţin vreo şmecherie pornită de cei de la Departamentul de Stat, încredinţez problema avocaţilor reţelei şi atunci vom da cărţile pe faţă.

— Nu numai că nu-mi plac insinuările dumneavoastră, darnici nu ştiu despre ce vorbiţi

— Ba eu cred că da. Emisiunea lui Woodward de ieri după-amiază.

— Ah, da; am auzit, râse Fassett. Washington-Post i-a consacrat un articol întreg. Dar cred că puteţi fi liniştit. Am încercat şi vinerea trecută, de două ori, să vă contactez.

— Serios?

— Dă. „. „

— Aşteptaţi o clipă.

Tanner apăsă pe clapa Aşteptare „apoi pe clapa Interior.

— Norma, Fassett m-a căutat şi vineri?

Urmă un moment de tăcere: secretara consulta foile cu apelurile de vinerea precedentă. — Posibil. Există două apeluri de la Washington.

„Trebuia să sunaţi la interior 36 dacă v-aţi fi întors până la ora patru. Dar aţi rămas în studio până la şapte şi jumătate.

— N-ai întrebat cine sună?

— Sigur că da. Dar mi s-a spus că problema poate să aştepte până luni.

— Mulţumesc.

Tanner reveni la legătura cu Fassett. —Aţi lăsat un număr?

— 36, la Washington. Până la orele şaisprezece.

— Nu v-aţi dat numele şi nu aţi precizat nici biroul.

— Era vineri. Voiam să plec mai devreme. Aţi fi preferat să vă las un apel urgent la care n-aţi fi putut răspunde.?

H – Bine, bine. Dar n-ar fi mai bine să trimit prin curier?

— Îmi pare râu, domnule Tanner. Sunt sincer dezolat, dar am şi eu instrucţiunile mele. Standard Mutual nu e o oarecare staţie locală. Grila ar fi trebuit completată de multă vreme. Şi apoi…

La capătul firului, Fassett chicoti uşor:

— Cu stilul dumneavoastră de a călca pe bombeuri pe cei suspuşi, n-aş vrea să fiu în locul, vostru dacă cei de la Departamentul de Stat ar afla că înfreg Serviciul de Informaţie a comis o” infracţiune… iar asta nu e o ameninţare. Nici nu ar putea fi. Deja suntem amândoi vinovaţi.

John Tanner zâmbi. Fassett avea dreptate. Întâr- ~ ziaser î cu instrucţiunile, e drept, dar asta nu însemna că se putea sustrage represaliilor birocratice. Suspină.

— Voi lua cursa la ora treisprezece şi voi fi la

F.C.C. Pe ia ora cinsprezece. Unde e birourdum-neavoastră?

— Voi fi cu Cranston. Vom avea hârtiile, dar să nu uitaţi grilele. Nu sunt decât măsuri preventive, Jar sunt obligat să le respect.

— Foarte bine. Pe curând!

Tanner apăsă o altă clapet î şi formă apoi numărul de acasă.

— Bună, iubito! Trebuie să trag o fugă până la Washington azi după-amiază.

— Ai necazuri?

— Nu. O afacere cu cei de la F.C.C. Calificată «de rutină, dar urgentă. Voi lua cursa şi mă voi întoarce pe la şapte seara. Voiam să ştii cî. Ântârzii.

— Bine, iubitule. Vrei să vin să te Infim pin?

— Nu, iau eu un taxi.

— Sigur?

— Absolut. Îmi va face plăcere gândul că Standard Mutual va plăti cei douăzeci de dolari.

— Meriţi ceva mai mult. A, am citit cronicile despre Woodward. A fost un adevărat triumf.

— Doar asta am scris şi pe vesta mea: Tanner Triumfătorul. %

— Aş vrea să fie aşa cum spui tu, rosti încet Alice. Fie şi în glumă, Alice nu se putea stâpâni. Nu aveau grija banilor, dar Alice Tanner considerase întotdeauna că soţul ei nu era plătit la justa lui valoare. Era singurul măr al discordiei în familia lor. N-o putuse convinge niciodată că a cere mai mult de la o companie ca Standard Mutual însenina’să aibă obligaţii sporite faţă de acum.

— Pe diseară, Aii!

— La revedere! Te iubesc.

O oră mai târziu, ca şi cum s-ar fi temut de înţepăturile soţiei sale, Tanner luă una dintre limuzinele noi ale companiei, pentru a-l conduce la aeroportul Guardia. Nimeni nu avu nimic împotrivă. Tanner chiar că repurtase o victorie în dimineaţa aceea.

În următoarele trei sferturi de oră, regla o serie de mărunţişuri administrative. Iar în încheiere sună la Serviciul de Litigii.

— Cu domnul Harrison, vă rog... Alo, Andy? John Tanner. Mă

grăbesc, Andy, trebuie să urc în avion. Voiam doar o informaţie. Avem ceva neclar cu F.C.C. Şi eu nu ştiu? O problemă oarecare? Ştiu despre grila, de programe, dar Cranston a spus că poate aştepta… Bine, aştept.

Tanner începu să se joace cu firul telefonului.

— Da, Andy, sunt aici. Paginile 17 şi 18.:. Semnăturile… Înţeleg. De acord. Nu nu e nicio problemă, încă o dată, mulţumesc.

Tanner aşează telefonul în furcă şi se ridică încet. Din fotoliu. Harrison îi furnizase materie primă pentru propriile bănuieli. Totul părea cam -tras de. Păr. Dosarul pentru F.C.C. Era complet, cu excepţia a două pagini, care nu erau decât duble, nu aveau nicio importanţă şi puteau fi uşor copiate. Dar, totuşi, paginile nu erau în dosar. Harrison îi spusese la telefon:

— Îmi amintesc, John. Ţi-am’trimis o notă despre asta. Am avut impresia că. Ne-au fost trimise în mod deliberat. Dar nu reuşesc şă înţeleg de ce…” l

Tanner nu îhţeiegea nici atât de ce.

3

Luni, ora 15 şi 25 de minute Spre uimirea lui Tanner, F.C.C. Trimisese o limuzină să-i ia de la aeroport.

Biroul lui Cransţon era la al şaselea etaj al clădirii F.C.C.-uiui. Toţi directorii de reţele trecuseră măcar o dată pe acolo. — Cransţon făcuse 6 cariera frumoasă, era respectat atât de responsabilii de reţele, cât şi de administraţiile respective. De aceea, Tanner nu se bucurase deloc auzindu-l pe acest Fassett – despre care nu auzise niciodată nimic – spunând pe un ton indignat: «Cransţon nu era deloc în măsură să ia o astfel de hotărâre. Nu auzise niciodată numele iui Laurent Fassett.

Tanner împinse uşa de Ia sala de aşteptare a lui Cranston. Camera era goală, ca şi biroul secretarei. Nici dosare, nici pixuri, nici măcar o foaie de hârtie. Lumina slabă din încăpere venea din biroul lui Cranston. Uşa era deschisă şi Tanner auzi zumzăitul unui ventilator. Storurile geamurilor erau coborâte, probabil pentru a opri căldura soarelui. În cele din urmă, Tanner zări o siluetă desprinzându-se de peretele biroului şi

îndreptându-se spre uşă.

— Bună ziua! zise bărbatul apropiindu-se.

Era mai scund ca-Tanner, cam un metru optzeci, dar umerii îi erau mai largi: Pârul blond, tuns scurt şi ochii foarte îndepărtaţi sub sprâncenele aproape brune, stufoase, îţi dădeau impresia că e cam de vârsta lui Tanner, dar – indiscutabil – părea într-o rnult mai bună formă fizică. Tanner îşispuse că, chiar şi în starea aceea de relaxare, se putea percepe elasticitatea trupului său de atlet.

— Domnul Fassett?

— Da. Intraţi.

Fassett, în loc să treacă în biroul lui Cranston, trecu prin faţa lui Tanner şi încuie uşa cu cheia.

— E de preferat şă nu fim întrerupţi, rosti el.

— De ce? întrebă Tanner stupefiat. Lâurent Fassett aruncă o privire prin cameră.

— Da, da. Înţeleg ce doriţi să spuneţi. Foarte corect. Intraţi, vă rog.

Fassett intră înaintea lui Tanner în birou! lui Cranston. Storurile celor două ferestre care dădeau spre stradă erau bomplet lăsate, iar biroul lui Cranston era la fel de gol ca şi cel al secretarei, cu excepţia a două scrumiere şi a unui alt obiect. În mijlocul mesei, trona un magnetofon de mici dimensiuni, marca Wollensack, cu două cabluri electrice – unul în faţa fotoliului lui Cransţon-, iar celălalt aproape de fotoliu! din faţa biroului acestuia.

— Un magnetofon?! întrebă directorul de la Informaţii, intrând după Fassett în birou.

— Da. Aşezaţi-vă, vă rog.

John Tanner rămase însă în picioare. Îl privi în ochi, şi îi spuse, cu o voce din care răzbătea o furie glacială:

— Nu, nu mă voi aşeza. Nu-mi plac toate acestea. Metodele voastre nu sunt clare, doar dacă n-ar fi cumva mai mult decât clare. Dacă aveţi de gând să ma înregistraţi, atunci aflaţi că nu-mi voi da consimtă m în tul decât în prezenţa unuia dintre avocaţii reţelei

Fassett rămase în picioare, în spatele biroului lui Cransţon.

— Afacerea asta nu are nicio legătură cu.F.C.C.-ul. Când vă voi explica, îmi veţi înţelege… —metodele.

— Atunci aţi face bine să-mi explicaţi mai repede, căci vreau

să plec. Am fost convocat la F.C.C. Să aduc grila de programe – o am acolo, în mapă – şi să semnez două file ale unui dosar, pe care serviciile noastre au uitat să mi le trimită. Mi-aţi spus clar că vă găsesc aici în compania lui Cransţon. Când colo, dau de un birou care e – evident- scos din funcţiune... Vă avertizez că ar fi de preferat să aveţi o explicaţie, valabilă pentru toate acestea, altfel, în orele următoare, veţi avea de-a face cu avocaţii noştri. Şi dacă e în joc o formă de represalii la adresa reţelei noastre, să ştiţi că oriunde v-aţi ascunde, cariera dumneavoastră va fi distrusă.

— Îmi pare rău... Nu e chiar atât de uşor să faci aşa ceva...

— Într-o asemenea situaţie...

— Ascultaţi-mă, îl întrerupse Fassett. Cranston e în vacanţă. Ne-am folosit de numele lui pentru că ştiam că aţi mai făcut afaceri cu el.

— Adică aţi minţit intenţionat?

— Da. Domnule Tanner, cheia se află într-o expresie pe bare tocmai aţi folosit-o. Aţi spus: «Am fost convocat la birourile F.C.C.-ului. Permiteţi-mi să vă prezint actele mele de identitate.

Fassett scoase din buzunarul de la piept un toc negru, de plastic şi i-l întinse pe deasupra biroului. Tanner îl deschise.

Prima copertă îl identifica pe Fassett drept angajat al Agenţiei Centrale de Informaţii..

Ce î de-a doua, conţinea permisul de trecere al iui Fassett pentru a intra în complexul de la Mclean ia orice oră din zi sau din noapte.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă Tanner, înapoindu-i actele iui Fassett. Ce caut eu aici?

—r- Ei, de aceea avem un magnetofon pe masă. Lăsaţi-mă să vă arăt. Înainte dea vă spune în ce constă afacerea, trebuie să vă pun câteva întrebări. Există două clape care opresc aparatul. Una aici, lângă mine, alta în faţa dumneavoastră. Dacă, la un moment dat, vă voi pune o întrebare la care n-aveţi chef să răspundeţi, apăsaţi pe OFF şi aparatul se opreşte. Pe de altă parte – şi asta e în interesul dumneavoastră – dacă mi se va părea că furnizaţi detalii care nu ne interesează, îl opresc eu.

Fassett deschise magnetofonul apăsând pe clapeta din dreptul lui, apoi întinse mâna pe deasupra biroului, trase de firul electric din faţa fotoliului lui Tanner şi porni aparatul.

— Vedeţi? E foarte simplu. Am făcut sute de astfel de

interviuri. Nu aveţi de ce să vă neliniştiţi.

— Asta seamănă cu o audiţie fără avocat şi fără citaţie. Ce joc jucaţi? Sunteţi nebun dacă vă închipuiţi că mă intimidaţi aşa!;

— E vorba, pur şi simplu, despre o identificare for-mală... Iar dumneavoastră aveţi perfectă dreptate. Dacă aveam de gând să intimidăm pe cineva, găseam noi unul cel puţin la fel de vulnerabil ca J. Edgar Hoover. Şi nici chiar el n-are la dispoziţie Serviciul de Informaţii al unui canal de televiziune!

Tanner îl privi pe agentul C.I.A. Care rămăsese politicos, în picioare, în spatele biroului. Fassett nu se înşela. C.I.A.-ul nu şi-ar fi permis să folosească o tactică atât de grosolană cu cineva cu o poziţie fia a sa. „:" [:.: – „

— Ce înţelegeţi prin «identificare formală? întrebă el. Doar ştiţi cine sunt..

—Trebuie să vă faceţi o idee şi despre cantitatea de informaţii pe care sunt în măsură să vi le furnizez. Nu sunt decât mijloace de protejare, legate de importanţa informaţiilor... Ştiţi că, in timpul celui de-al doilea război mondial, un actor – mai precis un caporal al armatei britanice – a fost în Africa şi s-a dat drept mareşalul Montgomery la câteva conferinţe la nivel înalt şi chiar şi tovarăşii lui din promoţia Sandhurst s-au lăsat păcăliţi?. John Tanner apucă firul electric şi apăsă, pe ON şi pe OFF. Aparatul începu să meargă, apoi se opri. Curiozitatea directorului de la Informaţii – amestecată cu teamă – creştea din ce în ce mai mult. Se aşeză.

— Începeţi, se hotăr î el. Dar nu uitaţi: pot opri banda şi pot pleca atunci când am chef.

— Înţeleg. E privilegiul dumneavoastră... Într-o anumită măsură.

— Ce vreţi să spuneţi? Fără restricţii, vă rog.

— Vă înţeleg, dar aveţi încredere în mine, zâmbi încurajator Fassett.

— Daţi-i drumul, zise Tanner. >

Agentul CI.A. Luă o mapă cartonată, o deschise apoi porni magnetofonul.

— Vă numiţi John Raymond Tanner?

— Inexact. Numele meu legal este John Tanner. Raymond e numele de botez şi nu figurează în certificatul de naştere.

— Foarte bine, zâmbi Fassett de după birou.

— Mulţumesc.

— Domiciliul actual este 22 Orchard Driver Saddle Valley, statul New Jersey?

— Da.

— V-aţi născut pe 21 mai 1924, la Springfield, în Ilinois? Părinţi – Lucas şi Margaret Tanner?

— Da.

— Când aţi împlinit 7 ani, familia s-a instalat la San Mateo, California?

— Exact.

— De ce?

— Tata fusese transferat de societate în California de Nord. Era şeful de personal la o reţea de magazine. Magazinele Bryant.

— Situaţie financiară bună? „: – Suficientă.

— Aţi frecventat şcolile din San Mateo?

— Nu. Am rămas la San Mateo School până în anul al doilea, apoi m-am înscris la o şcoală particulară pentru următorii doi ani în învăţământul secundar. La Winston Preparatory.

— După obţinerea acestei diplomei, v-aţi înscris la Universitatea Stanford?

— Da..

— Aţi aparţinut vreunei asociaţii sau vreunui grup de studenţi?

— Da. Am făcut parte din asociaţia Alpha Kappa, Trylon News Society, precum şi multe altele de care nu-mi mai amintesc. Ba da, Clubul Foto, cred, dar nu am rămas prea mult. Am lucrat şi pentru ziarul campusului, dar am renunţat.

— Vreun motiv anume?

— Da, răspunse Tanner privindu-l fix pe agentul CI.A.. Protestam din toate punctele de vedere pentru ceea ce se petrecea la Nisa, în taberele de prizonieri. Revista se situa pe alte poziţii. Dar opoziţia mea rămâne şi azi valabilă.

— V-aţi întrerupt studiile? zâmbi din nou Fassett.

— Ca majoritatea studenţilor. M-am angajat la sfârşitul celui de-al doilea an.

— Unde aţi făcut armata?

— La Fort Benning, în Georgia. La infanterie.

— Armata a treia? Divizia 14?

— Da.

— Aţi servit în timpul operaţiunilor din Europa?

— Da.. _ %

— Aveţi gradul crt locotenent? Aţi primit instrucţiunile de rigoare de la E.O.R., la Fort Benning?

— N, u, am fost numit ofiţer în Franţa.

— Văd că aţi primit şi multe decoraţii.

— Erau citări ale unităţii mele, distincţii decernate batalionului căruia îi aparţineam. Eu personai n-am obţinut nimic.

— Aţi fost spitalizat trei săptămâni la Saint-Lo. Aţi fost rănit?

O clipă, Tanner păru foarte încurcat.

— Ştiţi bine că nu. În statele mele de serviciu, nu figurează Purple Heart.

— Puteţi să-mi explicaţi?

— Am căzut dintr-un Jeep în drum spre Saint-Lo. Luxaţie de şold.

Bărbaţii schimbară un zâmbet.

—. Efectiv… Pentru a v-o luă înainte, domnule Fassett, aflaţi că am abandonat o licenţă în engleză pentru o şcoală de jurnalistică. Am terminat în 1947 cu o licenţă în litere.

— V-aţi căsătorit în anul trei cu o anume Alice Mccall, zise Fassett privind încontinuare dosarul.

Tanner întinse mâna şi opri aparatul.

— E momentul să vă părăsesc, zise el.

— Calmaţi-vă, domnule Tanner… E o simplă încercare de a vă stabili identitatea. Nu suntem adepţii teoriei conform căreia trebuie să pedepseşti copiii pentru păcatele părinţilor. Ne e suficient un da sau un simplu nu.

Tanner porni din nou magnetofonul..

— Exact, reluă el”

În clipa aceea, Fassett trase de firul de pe birou şi apăsă pe clapa OFF. Tanner privi mecanismul oprindu-se, apoi ridică ochii spre agentul C..I.A.

—Următoarele două întrebări vizează circumstanţele căsătoriei dumneavoastră. Presupun că nu doriţi în mod deosebit să răspundeţi.

— Presupuneţi corect.

— Dar, credeţi-mă, nu sunt importante.

— Dacă ar fi importante, aş pleca tot acum.

Alice suferise destul. Tanner nu va permite ca tragedia soţiei lui să fie din nou scoasă ia lumină.

Fassett repuse aparatul în funcţiune.

— Din căsătoria cu Alice Mc... Tanner s-au născut doi copii: Raymond, actualmente de 13 ani şi Janet

— 8 ani,..

— Fiul meu are 12 ani.

— Aniversarea lui este poimâine. Întorcându-ne puţin în urmă: primul contract după terminarea studiilor, l-aţi încheiat cu Sacramente) Daily News.

— Reporter, corector, băiat de birou, critic de cinema şi chiar vânzător de spaţii publicitare când timpul îmi permitea.

— Aţi lucrat la acest ziar trei ani şi jumătate, iar apoi aţi găsit o slujbă la Los Angeles Times?

— Nu. La Sacramento am rămas doar... doi ani şi jumătate, apoi am avut o slujbă provizorie la San Francisco Chronide vreme de aproape un an, înainte de a mă angaja la Los Angeles Times.

— Anchetele pe care le-aţi întreprins pentru Los Angeles au fost tot atâtea reuşite frumoase.

— Au avut noroc. Presupun că vă referiţi la ancheta mea de la San Diego.

— Aşa e. Aţi fost propus şi pentru Pulitzer, cred.

— Dar nu l-am obţinut.

— Apoi aţi fost promovat pe post- de redactor la Times?

— Redactor adjunct. Nimic ieşit din comun.

— Aţi rămas la Times cinci ani...

— Parcă aproape şase...

— Mai exact, până în ianuarie 1958, când aţi intrat la Standard Mutual la Los Angeles?

— Da.

— La Los Angeles, aţi rămas până în 1963, apoi aţi fost transferat la New York. Aţi fost promovat de multe ori de atunci până acum?

— Când am ajuns pe Coasta de Est, eram redactor al emisiunii informative de la ora şapte. Apoi mi s-a spus să mă ocup de diverse programe documentare şi de emisiuni speciale, până ce am ajuns în postul actual.

— Anume?

— Director de Informaţii la Standard Mutual. Fassett închise mapa. Şi opri magnetofonul. Se lăsă pe spate şi-i zâmbi lui John Tanner.

— Vedeţi, n-a fost chiar atât de groaznic.

— Să înţeleg că s-a terminat?

— Nu, nu s-a terminat... S-a încheiat doar partea referitoare la identificare. Aţi reuşit. Mi-aţi dat exact atâtea răspunsuri uşor eronate, câte erau necesare pentru a trece cu bine încercarea.

— Cum?

v – Aceste chestionare, zise Fassett bătând cu palma dosarul, sunt opera secţiei de interogatorii. Acolo, nişte tipi cu frunte înaltă, împreună cu alţii, mai bărboşi, introduc toate datele în ordinatoare. E imposibil ca cineva să răspundă corect la toate întrebările. Daca da, înseamnă că răspunsurile au fost îndelung studiate. De exemplu, dumneavoastră aţi rămas la Sacramente Daily News exact trei ani. Nici doi ani jumătate, nici'trei ani jumătate. Familia dumneavoastră s-a instalaţia San Mateo când aveaţi opt ani şi două luni, nu şapte ani.

— Aşa deci...

— Sincer să fiu, chiar dacă aţi fi răspuns corect la toate întrebările, tot v-am fi acceptat. Dar e plăcut să aflăm că sunteţi o fiinţă normală. În cazul dumneavoastră, suntem obligaţi să înregistrăm totul. Acum, mă tem că urmează partea cea mai dură.

— Dură în raport cu ce? întrebă jurnalistul.

— Dură, pur şlsimplu... Trebuie să pornesc-magnetofonul.

Fassett puse în funcţiune aparatul şi luă în mână o singură foaie de hârtie.

— John Tanner, începu el, trebuie să vă informez că ceea ce vom discuta în continuare vor fi informaţii secrete, de cea mai mare importanţă. Aceste date nu vă ating în niciun fel nici pe dumneavoastră, nici familia dumneavoastră, v-o spun în chip de jurăm în t Divulgarea acestor informaţii va însemna lezarea intereselor guvernului Statelor Unite, în sensul cel mai grav al cuvântului. Astfel încât angajaţii Statului, care au luat cunoştinţă de aceste date pe o cale ori alta, pot fi acţionaţi în justiţie dacă divulgă secretul. Articolul 18, alineatul 793 din Codul Penal. Vă este clar totul?

— Da. Dar eu personal nu sunt legat de această obligaţie şi nici susceptibil de acţiune judiciară.

— Sunt conştient de asta şi intenţionez să vă rezum în trei faze informaţia esenţială clasată drept strict secretă. La sfârşitul primelor două faze, vă stă în putere să puneţi" capăt acestei întrevederi, iar noi vom putea conta pe inteligenţa şi loialitatea

dumneavoastrăl faţă de guvern, pentru a păstra tăcere asupra celor aflate. Dacă, dimpotrivă, consimţiţi să auziţi şi faza a treia în care vă vor fi relevate o serie de identităţi, înseamnă că acceptaţi aceleaşi responsabilităţi şi obligaţii ca şi angajaţii guvernului şi sunteţi susceptibil de a fi urmărit în justiţie dacă violaţi mai sus menţionatul secret. Aţi înţeles, domnule Tanner?

Tanner se foi neliniştit în fotoliu. Privi spre magnetofonul care se învârtea, apoi spre Fassett:

— Am înţeles, dar să mă ia dracu dacă accept. Nu aveţi niciun drept să mă convocaţi aici sub pretexte false şi apoi să-mi puneţi nişte condiţii care mă fac susceptibil de a cădea sub incidenţa Legii.

— Eu. Nu v-am întrebat dacă acceptaţi, ci numai dacă aţi înţeles bine ceea ce v-am spus!

— Dacă e o ameninţare, aţi face mai bine s-o lăsaţi baltă!

— Nu fac decât să vă explic condiţiile în care se va desfăşura discuţia noastră în continuare, îi zise Fassett. Unde vedeţi ameninţări? Doar asta faceţi si dumneavoastră. Puteţi să vă retrageţi când credeţi de cuviinţă, atât timp cât nu v-am furnizat încă nume. E chiar aşa greu de priceput?

Tanner îşi spuse că, la urma urnrelor, agentul avea dreptate. Şi apoi, era deja prea curios ca să se mai poată retrage.

— Adineauri aţi. Spus că afacerea asta, oricare ar fi ea, nu are nimic de-a face cu soţia mea… Cu mine…

— Am jurat şi avem doar înregistrarea.

Fassett îşi dădu seama că nu se referise întâi la sine… Îşi proteja, deci, soţia.

— Daţi-i drumul, se hotăr î jurnalistul.

Fassett se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre fereastra cu storurile coborâte.

— A, să nu uit, zise el. Nu sunteţi obligat să rămâ-neţi în fotoliu. Sunt microfoane cu impedanţă mare. Sigur, miniaturizate.

— Prefer să rămân în fotoliu.

— Cum doriţi. Acum câţiva ani, ne-au parvenit informaţii despre o operaţiune a N.K.V.D.-ului sovietic, care ar fi avut efecte negative incalculabile asupra economiei americane dacă ştirile s-ar fi dovedit reale. Am încercat să aflăm mai multe, să obţinem precizări. Am eşuat. Totul a rămas un zvon. Era un secret păstrat mai bine decât programul spaţial sovietic. Apoi, în

1966, un ofiţer de informaţii" est-german a trecut în Vest.. El ne-a adus primele elemente concrete asupra acestei operaţiuni; Ne-a spus că serviciile secrete est-germane erau în legătură cu agenţi din Vest sau cu o celulă cunoscută sub numele de Omega. Vă voi da imediat şi coordonatele geografice ale acestui nume. Sau -eu ştiu? — poate că nu, pentru că asia ţine deja de a doua etapă. Dumneavoastră veţi hotărî. În sfârşit, Omega transmitea regulat dosarele sigilate serviciului est-german. Doi mesageri înarmaţi le duceau cu avionul până ia Moscova în cel, mai mare secret.

Funcţia grupului e la fel de veche ca spionajul însuşi şi totodată extrem de eficace în epoca noastră de mari societăţi şi conglomerate enorme... Omega e Cartea Judecăţii Ultime.

— Ce?!

— Cartea Judecăţii de Apoi. Alcătuită din liste conţinând sute, acum poate mii de condamnaţi. Cei al căror nume figurează pe listă ocupă poziţii decizionale în cadrul societăţilor din sectoarele cheie ale economiei. Mulţi dintre ei au puteri economice imense. Au puterea de a cumpăra şi de a refuza să cumpere. Doar patruzeci sau cincizeci dintre aceşti oameni, acţionând concertat, ar putea crea un haos economic

— Nu înţeleg. De ce ar face una ca asta? De ce ar putea fi obligaţi să o facă?

— V-am spus doar. Şantajul. Toţi sunt vulnerabili, toţi pot fi manipulaţi dintr-un milion de motive. Sex, relaţii adultere sau perversiuni, mărturie falsă, erori profesionale, luare de mită, speculaţii bursiere, evaziuni fiscale. Listele acestea afectează un număr mare de persoane. Bărbaţi şi femei ale căror reputaţie, afaceri, poziţie şi familii pot fi ruinate. Asta dacă nu se supun.

— lată un tablou cu adevărat sumbru al lumii afacerilor! zise Tanner. Dar sunt departe de a-l crede real. Nu într-atât cât spuneţi dumneavoastră. Nu chiar până la haosul economic!

— Serios! reluă Fassett. Fundaţia Crawford a întreprins o analiză minuţioasă asupra conducăto-rilor economiei americane pe perioada 1925-l945. Chiar şi după un sfert de secol, rezultatele erau tot secrete. Studiul a stabilit că, pentru această perioa-dă, 32% din puterea financiară a tuturor societăţilor comerciale din această ţară a fost dobândită prin mijloace îndoielnice sau ilegale. Imaginaţi-vă, 32%!

— Nu vă cred! Dacă ar fi fost aşa, analiza ar fi trebuit să fie

făcută publică.

— Imposibil! Ar fi fost un dezastru! Tribunalele şi banii nu alcătuiesc o combinaţie chiar ireproşabilă... Astăzi, avem conglomeratele. Uitaţi-vă în ziare. Luaţi paginile financiare şi citiţi ce se scrie despre speculaţii. Priviţi acuzaţiile şi contra-acuzaţiile. E un adevărat izvor de informaţii pentru Omega. Un real repertoriu de candidaţi. Niciunul nu. E ireproşabil. Nici măcar unul singur. Se acordă împrumuturi fără garanţie „se sporeşte – fără acoperire – marja beneficiarului, se furnizează fete unui vechi client... Omega n-are decât să sape puţin aici şi noroiul iese imediat la iveală. E suficient să fii precis. Destul de precis ca să poţi înspăimânta pe oricine.

Tanner îşi întoarse privirea de la bărbatul blond care vorbea cu atâta precizie, siguranţă şi uşurinţă.

— Mi-e greu să cred că aveţi dreptate, spuse el. Brusc, Fassett reveni la birou şi opri magnetofonul. Benzile aparatului încetară să se mai mişte.

— Şi de ce, mă rog? întrebă el. Nu atât detaliile scoase la lumină contează – ele pot să fie chiar inofensive, cât maniera în care sunt folosite. Să luăm cazul dumneavoastră, de exemplu. Să presupunem – repet, e doar o presupunere – că o poveste întemeiată pe evenimente petrecute cu douăzeci şi ceva de ani în urmă, în împrejurimile Los Angeles-ului este publicată în cotidianul din Saddle Valley.

Copiii dumneavoastră merg la şcoală, soţia vă este fericită... Cât timp credeţi că aţi rezista?

Tanner sări de pe fotoliu şi îl înfruntă pe bărbatul din spatele biroului. Era atât de furios, încât îi tremu-rau mâinile.

— E respingător! mormăi el emoţionat, cu o voce abia şoptită.

— E Omega, domnule Tanner. Calmaţi-v-ă. N-a fost decât o simplă remarcă.

Fassett repuse aparatul în funcţiune şi continuă, în timp ce Tanner, prudent, se aşeză din nou în fotoliu.

— Omega există. Şi... jată-ne la ultima parte a primei etape..

—4- Adică?;

Fassett luă şi el loc la birou. Îşi stinse ţigara, în timp ce Tanner căuta prin buzunare un alt pachet.

— Ştim acum că Omega respectă un anumit calendar. O dată fixă pentru declanşarea haosului. Nu vă spun nimic nou

informându-vă că agenţia mea procedează frecvent la schimburi de personal cu Uniunea Sovietică..

— Nu, nu-mi spuneţi nimic nou.

— Unul de-ai noştri pentru doi sau trei de-ai lor. Asta e proporţia obişnuită.

— Ştiu şi asta.

— Acum un.an, un astfei de schimb a avut loc la frontiera Albaniei, după 45 de zile de tratative. Eu eram cel schimbat şi tocmai de aceea mă aflu acum aici. În timpul operaţiunii, echipa noastră a fost contactată de mai. Multi membri ai Serviciului

i

Sovietic a! Afacerilor Străine. Cel mai bine pot fi descrişi prin epitetul moderaţi. Moderaţi, ca şi ai

noştri.,.;

— Ştiu foarte bine ce combat moderaţii noştri, zise Tanner. Dar cei ai Sovietelor?!

— Acelaşi'lucru. În locul unui Pentagon şi al unui imens complex-'militar şi economic, la ei sunt şoimii din Praesidium – Militariştii.

— Înţeleg.: ;

— Am aflat astfel că Militariştii sovietici au fixat 6 dată pentru etapa finală a operaţiunii Omega. Planul va fi pus în aplicare la această dată. Mai mulţi conducători ai lumii afacerilor din Statele Unite vor fi contactaţi şi ameninţaţi cu distrugerea, dacă nu ascultă anumite ordine. Va urma, poate, o criză economică; majoră. Un dezastru economic... Nu e doar o ipoteză pe care o iei sau nu în seamă. Este purul adevăr, latâ-ne la sfârşitul primei etape, conchi-se Fassett.

Tanner se ridică şi-şi aprinse o ţigară. Veni apoi în faţa biroului,:

— Şi mă lăsaţi să plec liber de aici după ce mi-aţi spus toate acestea?

— Bineînţeles.

— Sunteţi incredibil! Pe cuvântul meu, sânfeţi incre-dibil! Banda merge! Continuaţi, vă ascult.

— Foarte bine. Etapa a doua. Ştim că Omega e compusă din indivizi de aceeaşi factură cu cei ata-caţi. Nici n-ar putea fi altfel, căci altminteri n-ar putea nici stabili contacte, nici descoperi călcâiul lui Ahile al victimelor lor. Pe scurt, ştim cam în

ce direcţie trebuie să ne orientăm cercetările. Oameni care se pot infiltra în marile companii, oameni care lucrează fie pentru ele, fie cu ele, care îi frecventează pe reprezentanţii acestora. Cum deja am menţionat, Omega este Un nume de cod pentru o celulă sau pentru un grup de agenţi. Dar este şi numele unui cod geografic. Un birou central de expediere a informaţiilor. Autenticitatea documentelor tranzitate prin acest birou este stabilită, probabil, datorită secretului operaţional de care se bucură sus-numitul birou. E greu de dat. O traducere fidelă numelui de cod geografic Omega. Cea mai aproape de adevăr ar fi Genunea Pielii.

— Genunea Pielii?! repetă Tanner, stingându-şi ţigara.

— Da. Amintiţi-vă că am aflat asta de mai bine de trei ani. După un an jumătate de. Cercetări intensive, am iocalizat cu precizie Genunea Pielii. Este una din cele unsprezece aşezări risipite în toată ţara…

— Printre care figurează şi Saddle Valley, în New Jersey.

— Să nu anticipăm.

— Mă înşel cumva?

— Am plasat agenţi în interiorul acestor colectivi-tăţi, continuă bărbatul de la CI.A., fără a lua în seamă întrebarea lui Tanner. Am supravegheat mii de cetăţeni – o întreprindere foarte costisitoare – şi, cu cât avansam în cercetările noastre, cu atât apăreau mai multe indicii clare că ceea ce căutam se afla la Saddle Valiey. A fost o muncă lungă şi minuţioasă. Fiiigranarea hârtiei de scrisori, analiza particulelor de praf aduse de ofiţerul est-german în. Dosarele sigilate pe care mi le-a dat după fuga lui, numeroase alte elemente, toafe controlate şi verifi-cate. Dar cel mai mult ne-au ajutat câteva informaţii secrete despre anumiţi rezidenţi.

— Cred că ar fi mai bine să reveniţi la fapte concrete.

— Asta depinde de dumneavoastră. În ceea ce mă priveşte, sunt aproape de finalul celei de-a doua faze.

Cum Tanner tăcea în continuare, Fassett îşi reluă discursul:

— Sunteţi în măsură să ne aduceţi un ajutor incalculabil. Puteţi realiza ceea ce nimeni altcineva n-ar fi în stare, în una dintre cele mai delicate ope-raţii din istoria relaţiilor sovieto-americane. Ideea ar putea să vă atragă, căci – aşa cum v-am spus – moderaţii celor două tabere lucrează mină în rnână.

— Aţi putea preciza în ce sens, vă rog?

— Doar fanaticii. Visează un astfel de haos. Şi ar fi mult prea periculos pentru ambele ţări. În interiorul Prezidiului Sovietului Suprem, se duce o luptă ascu-ţită între cele două tendinţe. E absolut esenţial pentru noi ca moderaţii să câştige. Şi -unul dintre mijloacele reuşitei este demascarea în timp util, fie ea chiar parţială, a grupului Omega.

— Şi eu cum vă pot ajuta?

— Dumneavoastră cunoaşteţi Omega, domnule Tanner. Şi chiar foarte bine!

Lui Tanner i se tăie răsuflarea. I se păru că, vreme de câteva secunde, inima lui uitase să mal bată. O clipă, crezu că va leşina.

— Această afirmaţie este total neadevărată.

— Şi eu aş reacţiona la fel în locul dumneavoas-tră. Totuşi, acesta este adevărul.

— Şi presupun ca aici se încheie a doua fază, na?! Ticălosule! Om de nimic! murmură Tanner cu o voce gâfâită.

— Insultaţi-mă cum doriţi, ba chiar loviţi-mă dacă aveţi chef. Oricum nu voi riposta. V-am spus, am mai trecut prin asta.

Tanner se ridică. Îşi frecă cu mişcări încordate tâm-plele. Se îndepărtă de Fassett, apoi se răsuci brusc:

— Să presupunem că v-aţi înşelat. Să presupu-nem că gaşca voastră de imbecili a săvârşit din nou o eroare!

— Imposibil! Nu pretindem că am demascat în întregime Omega, dar este sigur că aria cercetărilor noastre s-a restrâns considerabil. Poziţia dumnea-voastră e unică!

Tanner se îndreptă spre fereastră şi începu să ridice storul.

— Nu-l atingeţi, lăsaţi-i aşa! ţipă Fassett, sărind de pe fotoliu şi oprind cu o rnână pumnul lui Tanner, iar cu cealaltă, trăgând storul ia loc.

Tanner îşi fixă privirea în ochii agentului.

— Şi dacă ies acum de aici, zise el, va trebui să trăiesc cu povara celor pe care mi le-aţi spus, nu? Fără să ştiu niciodată cine îmi intră în casă, cu cine vorbesc de fapt pe stradă? Să trăiesc la fel ca înainte, ştiind că dumneavoastră vă temeţi să nu se tragă în această cameră dacă ridic storurile?!

— Să nu dramatizăm. Sunt doar precauţii, atâta tot. Tanner se îndreptă spre fotoliul, dar nu se aşează.

— Duceâi-vă dracului! zise el încet. Ştiţi bine că nu pot pleca acum...

— – Acceptaţi condiţiile noastre?

— Da.

— Trebuie să vă rog să semnaţi această declaraţie sub jurământ, zise Fassett.

Luă din dosarul lui o coală de hârtie şi o aşeză înaintea lui Tanner. Era un rezumat asupra naturii, îndatoririlor şi pedepselor cuprinse în Codul Penal. Documentul făcea referire la Omega îh termeni aluzivi, imprecişi: piesa nr. L, definită drept bandă de magnetofon. Tanner îşi puse parafa în josul paginii, semnă şi rămase în picioare, cu privirea aţintită la Fassett.

— Şi acum vă voi mai pune câteva întrebări, zise agentul luând în mână dosarul şi trecând la ultimele pagini.

— Sunteţi în relaţii amicale, cu următoarele persoane: Richard Tremayne şi soţia sa, Virginia? Răspundeţi, vă rog!

— Da, şopti stupefiat Tanner.

— Joseph Cardone, născut Giuseppe Ambruzzio

Cardione şi soţia sa, Elisabeth?

— Da.

— Bernard Osterman şi soţia sa, Leila?

— Da..

— Mai tare, vă rog, domnule Tanner!

— Da, am spus da.

— Bine. Vă informez că unul, două sau toate cuplurile citate sunt în centrul operaţiunii Omega.

— Dar sunteţi nebun! Sunteţi complet sărit de pe

— Nu, domnule Tanner. V-am vorbit acum câteva minute despre schimbul de la frontiera Albaniei. Ni s-a relevat atunci că Omega opera dinspre periferia Manhattan-ului – ceea ce confirma, de altfel, şi analiza noastră. Am mai aflat că Omega e compusă din cupluri – bărbaţi şi femei – devotaţi până la fanatism politicii militariste a expansioniştilor sovie-tici. Aceste cupluri sunt bine plătite pentru serviciile lor. Mă refer la Tremayne, Cardone şi Osterman, care posedă la Zurich conturi cifrate, în care au fost vărsate sume ce depăşesc cu mult veniturile lor declarate.

— Nu se poate, doar nu vorbiţi serios!

— Chiar de ar fi o coincidenţă, deşi e imposibil, dat fiind că am întreprins o anchetă amănunţită asupra fiecărei persoane în parte, părerea noastră este că dumneavoastră sunteţi folosit cu

succes drept paravan.. Sunteţi un jurnalist integru, deasupra oricărei suspiciuni. Nu pretindem că cele trei cupluri ar fi implicate. E posibil ca unul sau două să aibă rolul de momeală, – ca şi dumneavoastră înşivă, de altfel. Dar mă îndoiesc. Toate datele – conturile în Elveţia, profesiunile, circumstanţele insolite ale împrietenirii între ei şi dumneavoastră – indică faptul că e vorba de o celulă.

— Şi atunci cum de m-aţi eliminat pe mine? între-bă Tanner cu o voce surdă.

— Viaţa dumneavoastră a fost pusă sub micros-cop de profesionişti, începând cu clipa în care v-aţi născut. Dacă ne-am fi înşelat în ceea ce vă priveşte, n-am fi făcut ceea ce facem acum. T

Tanner pierdut, se aşează greoi în fotoliu.

— Ce vreţi de ia mine? abia articula el.

— Dacă informaţiile pe care le deţinem noi sunt exacte, Ostermanii urmează să sosească pe Coasta de Est vinerea viitoare şi să-şi petreacă week-end-ul următor cu familia dumneavoastră, E adevărat?

— Era!

— Nu schimbaţi nimic. Nu modificaţi planul.

— Dar e imposibil acum…

— E unica modalitate de a ne ajuta. Pe noi foţi!

— De ce?

— Credem că putem pune mâna pe Omega în acest week-end. Cu condiţia să colaboraţi cu noi. Fără dumneavoastră, nu vom reuşi.

— Cum?

— Mai sunt patru zile până la sosirea familiei Osterman. În această perioadă, suspecţii noştri – Osterman, Tremayne şi Cardone – vor fi hărţuiţi. Fiecare cuplul va primi telefoane anonime şi tele-grame expediate vra-Zurich. Vor avea parte de întâlniri întâmplâtoare cu tot felul de necunoscuţi în restaurante, baruri de lux sau pe stradă. Scopul acestor acţiuni este transmiterea unui mesaj comun: că John Tanner nu este ceea ce pare a fi. Sunteţi altcineva, un altul. Poate un agent dublu, poate un angajat al Politbiroului sau- cine ştie? — poate chiar un membru autentic al propriei mele organizaţii. Informaţiile pe care le vor primi vor fi derutante, ™ destinate să semene confuzie în minţile lor.

— Şi să transforme propria mea familie într-o ţintă! Nu vă permit! Ne vor ucide!

— E singurul lucru pe care nu-l vor face.

— Şi de ce nu? Dacă ce aţi spus e adevărat... Dar nu sunt deloc convins. Îi cunosc pe aceştinoameni! Refuz să cred toate acestea!

— În situaţia asta nu-i niciun risc!

— De ce?!

— Dacă nu sunt implicaţi în Omega, vor avea o reacţie normală. Vor semnala incidentele la poliţie sau la F.B'.I. Atunci vom interveni noi şi nu veţi avea neplăceri. Dacă unul sau două cupluri anunţă la poliţie, iar cel rămas – nu, atunci vom şti cine este Omega.

— Şi... admiţând că aveţi dreptate... Ce se va întâmpla? Ce garanţie îmi oferiţi?

— Există mai multe elemente. V-am spus deja că «informaţiile pe care le vor primi despre dumnea-voastră vor fi false. Omega îşi va pune la bătaie toate forţele şi va merge cu verificarea până la Kremlin. Acolo îi vor aştepta, pregătiţi, aliaţii noştri. Vor intercepta mesajele. Informaţiile pe care Omega le va obţin'e de la Moscova vor fi adevărate; Mai exact, au fost adevărate până acum câteva clipe. Veţi fi, pur Şi simplu, John Tanner, un oarecare director de Informaţii şi nu aţi fost implicat în niciun conflict. Dar se va adăuga şi o capcană. Moscova va avertiza pe oricine cere verificări în ceea ce vă priveşte să nu aibă încredere. Ân alte cupluri. Căci s-ar putea ca tocmai aceia să fie trădătorii. Prin urmare, îi divizăm. Provocăm o înfruntare şi apoi intervenim.

— Mă duceţi cu preşul. Totul pare prea uşor.

— Dacă Omega atentează la viaţa dumneavoastră sau a familiei dumneavoastră, întreaga operaţie este în pericol. Şi nu-şi vor asuma acest risc. Au muncit prea mult. V-am spus, sunt fanatici. Data fixată de operaţiunea Omega nu-i mai departe de o lună, sau chiar mai puţin.

— Nu'e suficijent.

— Mai e ceva. Pentru orice eventualitate, doi agenţi înarmaţi vonfi însărcinaţi eu protejarea fiecărui membru al familiei „dumneavoastră. Vor fi mereu în preajmă, la cel mult 50 de metri. Ceas de ceas, zi şl noapte.

— Acum m-am convins că sunteţi nebun. Nu cunoşteţi Saddle

Valley. Necunoscuţii care. Umblă pe străzi sunt imediat reperaţi şi alungaţi. Vor fi ţinte uşoare!

— La ora actuală avem treisprezece agenţi în Saddle Valley, replică Fassett zâmbind. Treispreze-ce! Aparţin acestei comunităţi ca şi dumneavoastră.

— Doamne! şopti Tanner. Se apropie anul 1984, nu?

— Vremurile o cer!

— Deci, n-am de ales, nu?! Da, n-am de ales! Arătă spre magnetofon şi spre declaraţia semnată sub jurământ de lângă aparat. —f Acum sunt constrâns! reluă el.

— Cred că dramatizaţi din nou.

— Nu, nu dramatizez nimic, Sunt obligat să. Fac ceea ce îmi cereţi voi să fac, nu? Sunt obligat să trec şi prin asta, nu? Singura soluţie, în afară de aceasta, ar fi să dispar..., dar aş fi hărţuit... Hărţuit de voi şi, dacă aţi spus adevărul, şi de acest grup Omega...

J Fassett susţinu privirea lui Tanner fără să clipeas-că. Tanner spusese adevărulşi amândoi ştiau ăsta.:

—. Nu durează decât şase zile, spuse Fassett. Şase zile dintr-o viaţă de om. Atât...

4

Luni, ora 20 şi 5 minute

Zborul de la Dulles Airport până la Newark i se păru ireal lui Tanner. Nu era obosit. Era înspăi mântat. În minte, i se învârteau haotic tot felul de imagini. Privirea fixă şi pătrunzătoare a lui Laurent

Fassett deasupra magnetofonului care se învârtea...

Sunetul vocii lui, citindu-i interminabilele întrebări...

Apoi glasul agentului CI.A. Devenind din ce în ce mai puternic...

Omega! — Şi chipurile lui Bernie şi Leila Osterman, Dick şi Ginny Tremayne, Joe şi Betty Cardone. Toate acestea nu aveau niciun sens! Când va

ajunge ta Newark, coşmarul se va risipi şi-şi va 4a seama că, de fapt, nu făcuse altceva decât să-i dea lui Laurent Fassett grila de programe şi să semneze cele două pagini lipsă din dosar. Dar

ştia că nu va fi aşa.

Traseul de o oră dintre Newark şi Saddle Valley fu parcurs în tăcere, şoferul luând exemplu de la călătorul care, aprinzând ţigară de la ţigară, nici măcar nu catadicsise să-i răspundă când îl întrebase dacă avusese o călătorie plăcută.

SADDLE VALLEY

ORAŞ ÂNTEMEIAT ÂN 1862 v

Bine aţi venit!

Privirea lui Tanner se fixă pe panoul luminat de farurile taxiului. În timp ce maşina lăsa în urma ei panoul, Tanner nu putea să-şi mute gândul de la cuvintele: Genunea Pielii.

Ireal

Zece minute mai târziu, taxiul se opri în faţa casei sale. Tanner cobor î şi, distrat, întinse şoferului suma cerută…

— Mulţumesc, domnule Tanner, spuse bărbatul aplecându-se pe geamul coborât al maşinii să-şi ia banii.

— Cum ai spus?! întrebă Tanner.

— Am spus: Mulţumesc, domnuie Tanner.

Tanner se aplecă, trase cu putere de mânerul portierei, reuşind să o deschidă, înainte ca şoferul să aibă timp să facă vreun gest.

— De unde-mi ştii numele? Să-mi spui imediat de unde mi-ai aflat numele!

Şoferul observă broboanele de sudoare de pe fruntea clientului, privirea lui rătăcită. Încă un smintit! îşi zise în gând. Îşi lăsă, precaut, mâna stângă în jos, spre picioare. Prevăzător, avea mereu în maşină un tub subţire de plumb.

— Ascultaţi-mă, zise el strângând în pumn vergeaua de plumb, dacă nu doriţi să fiţi strigat pe nume, n-aveţi decât să renunţaţi la ceea ce este scris pe placa aceea.

Tanner se dădu înapoi câţiva paşi şi privi în spate, peste umăr.

Pe peluză, o lampă câmpenească din fier forjat era legată cu un lanţ de un stâlp. Sub lampă şi bine luminată de ea, se putea citi inscripţia:

TANNER

22, ORCHARD DRIVER

Şi doar privise de nenumărate ori această tăbliţă… Acum însă până şi aceasta i se părea ireală.

— Îmi pare rău, prietene. Sunt puţin cam nervos. Nu suport

avionul.

Împinse portiera şi şoferul începu să urce geamul.

— În cazul ăsta luaţi trenul, zise sec taximetristul. Sau mergeţi pe jos, ce naiba!

Maşina demară în trombă. Tanner se întoarse şi privi spre casă. Poarta se deschise, iar câinele sări în întâmpinarea lui. În lumina vestibulului, zări silueta soţiei sale. Alice zâmbea.

5

Marţi, ora 3 şi 30 de minute Ţârâitul surd ai telefonului alb se repetă de cinci ori. Somnoroasă, Leila Osterman se gândi că era o prostie să lase telefonul în partea în care dormea soţul ei, dacă tot se trezea numai ea! Doar pe ea o deranja ţârâitul lui.

Îi dădu un ghiont soţului ei care continua să doar-mă la fel, de liniştit.

— Iubitule... Bernie... Bernie! Telefonul!

El întinse muia în întuneric şi prinse receptorul subţire.

— Da? Da, aici Bernard Osterman... Un apel internaţional?

Acoperi cu mâna aparatul şi se ridică în capul patului. Se întinse spre Leila:

— Cât naiba e ceasul?

Leila aprinse lampa şi privi deşteptătorul de ţ>e măsuţa de noapte.

— Doamne! Trei şi jumătate!

— Sigur e vreun ticălos de la foiletonul hawaian. Acolo nu e încă nici miezul nopţii

Bernie stătea cu ureâhea lipită de receptor.

— Da, domnişoară, aştept... Un apel de la mare distanţă, draga mea. Dacă e într-adevăr Hawai, pot să-şi pună realizatorul în faţa maşinii de scris. Noi am terminat-o! N-ar fi trebuit să acceptăm nicio-dată... Da? Dar mai repede, vă rog!

— Tu spuneai doar că vrei să vezi insulele fără uniformă, nu eu!

— Îmi pare rău... Da, domnişoară, eu sunt Bernard Osterman! Da? Da? Mulţumesc, domnişoară... Alo? Vă aud greu... Alo? Da, aşa e mai bine. Cine sunteţi dumneavoastră?... Cum? Ce-aţi

spus?... Dar ce înseamnă asta? Cum vă numiţi? Nu vă înţeleg! Da, de auzit am auzit, datl n-am înţeles nimic. V Alo? Alo! Aşteptaţi o clipă! Am spus să aşteptaţi, ce naiba!

Osterman se ridică dintr-un salt pe marginea patului, trâgând după el cuverturile care căzură jos, la picioarele lui.. Începu să-bată în furca telefonului.

— Alo! Domnişoară! S-a întrerupt blestemata asta de linie!

— Ce e? Ce tot urlai? Ce ţi-au spus?

— Păi... broasca asta ţestoasă scotea nişte mormăituri de abiâ-abia am auzit,.. A spus că trebuie să ne ferim de bărbatul şaten. Asta aspus.

Voia ş î se asigure c î am auzit bine. Bărbatul şaten! Oarece-ar putea fi?

— Bărbatul şaten?

— Da, bărbatul şaten! A tot repetat asta de nu ştiu câte ori!

— Asta nu înseamnă nimic! Era din Hawai? Telefonistă nu ţi-a spus de unde vine apelui?.

În penumbra camerei, Osterman îşi privi perplex soţia.

— Ba da. Am auzit foarte bine. Era un apel din Europa... Lisabona. Da, lisabona, Portugalia.

— Nu cunoaştem pe nimeni în Portugalia.

— Lisabona, Lisabona, Lisabona..., repetă încet Osterman. Lisabona: Neutră. Lisabona e neutră.

— Ce vrei să spui?

— Bărbatul şaten...

— Şaten... Ar putea fi vorba despre John Tanner?! John Tanner!!

— Neutru! —, > – . „

— Era John Tanner, afirmă calm Leila.

— Johnny? Ce voia să spună... să ne păzim? De ©e-să ne păzim? Şi de ce să ne telefoneze ia orele trei şi jumătate?

Leila se ridică în capul oaselor şi-şi luă o ţigară.. — John are duşmani. —Promotorii Frontului de la San Diego se resimt încă în urma atacurilor lui.

— San Diego, sigur! Dar Lisabona?

— Da7y Variety a anunţat săptămână trecută că. Vom merge la New York, continuă Leila trag în d~ adânc fumul în piept. Mai scriau că" probabil vom fi întâmpinaţi de foştii noştri vecini, Tannerii.

. — Ei, şi? —;;'.;.; -:

— Se vorbeşte poate cam mult despre noi, zise ea privindu-şi semnificativ soţul.

— Şi dacă l-aş suna pe Johnny? spuse Osterman întinzând mâna spre telefon.

Leila îi prinse braţul.

— Ţi-ai pierdut minţile?!.

Osterman se lungi din nou în pat.

] ***

Joe deschise ochii şi îşi privi ceasul: ora şase şi douăzeci şi două de minute. Era vremea să se ridice din pat, săşi facă programul de exerciţii fizice în sala de gimnastică. Poate ajungea şi la Club, pentru ora de golf.

Spre deosebire de Betty, Joe era matinal. Ea ar fi dormit până la amiază, dacă ar fi putut. Dormeau în paturi mariA separate, căci Joe cunoştea efectele nefaste ale căldurii degajate de două trupuri sub aceeaşi cuvertură. Efectele benefice ale somnului unei persoane erau diminuate cu aproape 50%, dacă împărţea toată noaptea patul cu altcineva. Şi, de vreme ce funcţia patului conjugal era strict sexuală, nu făcea ca pentru atâta lucru să piardă binefacerile somnului.

Două paturi de dotiă persoane erau mult mai eficiente. Petrecu zece minute la bicicletamedici-nală şi alte cinci, ridicând halterele de câte 7 livre şi jumătate. Privi prin uşa de sticlă a saunei şi constată că erau suficienţi vapori.

Deasupra pendulei de pe peretele sălii de gimnas-tică se aprinse un semnai luminos. Era soneria de la intrare. Joe instalase acest sistem în cazul că ar fi singur în casă, în sala de gimnastică.

Pendula arăta ora 6 şi 51 de minute, deci mult prea devreme pentru ca un locuitor din Saddle Valley sâ-i sune la uşă. Lăsă halterele jos şi se îndreptă spre interfon.

— Da? Cine este?

— O telegramă, domnule Cardione.

— Ce nume?

— Scrie Cardione.

— Numele meu e Cardone.

— Aici e ll Apple Place?

— Vin imediat.

Opri interfonul, luă un prosop, se înfăşură în el şi ieşi'din sala de gimnastică. Nu prea îi plăcea ce îl aştepta afară. Ajunse la uşa de la intrare şi o deschise. Un bărbat scund, în uniformă, mestecând gumă, aştepta în prag.

— De ce n-aţi telefonat? Nu credeţi că e puţin cam devreme?

— Am prjfffffcârdin să v-o aduc. A trebuit să vin cu maşina până aici, domnule Cardione. Aproape 25 de kilometri. Lucrăm 24 de ore din 24.

Cardone semnă.

— De ce 25 de kilometri? Western Union are o sucursală la Ridge Park.

— Nu-i de la Western Union, domnule. Cablo-grama e trimisă din Europa.

Cordone privi cu atenţie plicul din mâna tele-grafului..

— Aşteaptă o clipă,. Zise el.

Cum nu dorea să i se ghicească nervozitatea, se îndreptă, cu un pas voit firesc spre salonul de zi, unde îşi amintea că zărise portmoneul lui Betty pe pian. Luă două bilete de câte un dolar şi se întoarse la uşă.

— Ţine. Îmi pare rău că te-ai deranjat atât.

Închise uşa. Apoi cu degete febrile deschise pli-cul, mai mult rupându-l:

L'uomo bruno palido non e amico del Italiana. Guarda bene vicini di questa maniera. Proteciate per la fina della Settimana.

Da Vinci..

Cardone intră în bucătărie, găsi un creion pe măsuţa telefonului şi se aşează la masă. Scrise traducerea pe spatele unei reviste.

Bărbatul şaten deschis nu este un prieten al Italianului. Păzeşte4e de astfel de vecini, la măsuri pentru sfârşitul de săptămână:

Ce înseamnă asta? Ce vecin şaten? Mesajul nu avea niciun sens.

Brusc, Joe încremeni. Vecinul şateni deschis nu °putea fi decât John Tanner. Sfârşitul de săptămână – vinerea – corespundea sosirii Ostermanilor. Cineva din Europa îi sugera să se păzească de John Tanner-şi de viitorul week-end Osterman.

Apucă plicul şi privi timbrul de expediere.

Zurich!

Dumnezeule! Zurich!

Cineva din Zurich, cineva care îşi spunea Da Vinci, care îi ştia adevăratul nume, care îl cunoştea pe John Tanner şi era la curent cu venirea lui Osterman – acest cineva îl punea gardă!

Joe Cardone privi pe geam peluza din spatele casei. Da Vinci! Da Vinci! Lepnardo!

Artist, soldat, arhitect de război – de toate petitru toţi.'Mafia!

Dumnezeule! Care dintre ei? „;

Catellano? Battela? Latrona?

Cine se lega de el? Ce aveau cu el? Şi de ce? Le era, totuşi, prieten!

Îi tremurau mâinile când aşează plicul pe masa din bucătărie. Reciti telegrama. Încetul cu încetul, fiecare propoziţie căpăta un contur tot mai neliniştitor.

Tanner!

John Tanner descoperise ceva! Dar ce? Şi de ce mesajul venea de la Zurich? Ce aveau de-a face unii cu. Alţii, cu Zurich? Şi Ostermanii?

Ce aflase Tanner? Ce va face? Odată, unul din clanul Battela îl poreclise cumva, cum îi spusese?... Alvolturo! Şoimul...

«... nu-i un prieten al italianului... Păziţi-vă... Luaţi măsuri de precauţie...

Cum? împotriva cui? Tanner nu-i inspira încre-dere! Dar el lui Tanner?

Dar el, Joe Cardone, nu făcea parte din sindicatul crimei... Ce putuse afla oare?

Mesajul lui Da Vinci venea însă din Elveţia. Fapt care deschidea o. Altă posibilitate şi mai înspăimân-tătoare.

Cosa Nostra ştia despre Zurich! Şi se vor folosi de această informaţie dacă nu va reuşi să-l stăpânească pe bărbatul şaten deschis, duşmanul italianului. Dacă nu va reuşi să împiedice planurile lui John Tanner, va fi un om sfârşit. Zurich! Osterman!

Făcuse ceea ce credea că era just. Ceea ce trebuise să facă pentru a supravieţui. Osterman insistase în aşa fel încât nu lăsase loc pentru nicio îndoială. Dar, acum, totul era în alte mâini. Nu în ale sale. El nu mai avea acces la nimic.

Joe Cardone ieşi din bucătărie şi se întoarse în mica lui sală de gimnastică. Fără a-şi mai pune mănuşile, începu să lovească furios sacul de nisip. Din ce în ce mai repede, din ce în ce mai puternic. Un singur cuvânt îi sfredelea creierul ca un ţipăt: Zurich! Zurich! Zurich!

Când Virginia Tremayne îşi auzi soţul ridicându-se din pat, pe la ora 6 şi 15 minute, înţelese imediat că ceva nu e în regulă. Dick nu se trezea de obicei aşa de devreme.

Pândi câteva clipe. Cum nu auzise nimic şi nici el nu venea înapoi, îşi luă capotul şi cobor î în grabă scările. Dick stătea în picioare în faţa uşii salonului de zi şi citea ceva de pe o bucăţică de hârtie, fumând.

— Dar ce faci?

— Citeşte asta, răspunse el calm.

—. — Ce e? întrebă ea, smulgându-i hârtia din mână.

Atenţie la prietenul nostru jurnalist. Zelul lui e mai mare decât îi este prietenia. Poate vom fi obligaţi să-i denunţăm pe musafirii lui din California.

Blackstone

— Ce e asta? Când ai primit-o?

— Acum aproape douăzeci de minute, am auzit nişte zgomote pe la fereastră. M-am trezit. Apoi s-a auzit motorul unei maşini… Mi s-a părut că şi tu ai auzit. Ţi-ai tras cuvertura peste cap.

— Da, parcă, dar nu i-am dat atenţie…

— Am coborât şi am deschis uşa. Pe prag era pli-cul ăsta.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu încă exact.

— Cine e Blackstone?

— Comentariile. Bazele sistemului juridic… Tremayne se lăsă într-un fotoliu şi-şi duse o rnână la frunte. Cu cealaltă îşi rotea uşor ţigara pe margi-nea unei scrumiere.

— Te rog, lasă-mă să mă gândesc, spuse el. Virginia citi încă o dată mesajul cu conţinut cifrat.

— Prieten jurnalist… Adică? 4

— Tanner a prins un fir şi cel vizat este panicat. Vor acum să mă Sperie şi pe mine.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate cred că îi pot ajuta. Dacă nu, mă ameninţă. De fapt, pe noi toţi.

— Ostermanii?

— Exact. Ne ameninţă de la Zurich.

— Dumnezeule! Sunt la curent! Cineva a trădat!

— Aşa cred şi ea.

— Crezi că Bernie a fost ameninţat? Că a vobit? Lui Tremayne începu să i se zbată o pleoapă.

— Ar fi o nebunie din partea lui. Ar fi închis la mijloc între cele două coaste ale Atlanticului… Nu nu-i asta.

— Atunci?

Cel care a scris mesajul poate fi vreunul cu care am lucrat înainte sau de care am refuzat să mă ocup. Poate e una dintre afacerile în curs, poate unul dintre dosarele pe care le am acum pe birou. Tanner a stârnit ceva valuri. Vor să-l împiedic. Dacă nu, sunt terminat. Şi încă nu-mi potf permite… Nu înainte, ca Zurich să lucreze pentru noi.

— Dar'nu pot face nimic împotriva ta! protestă Virginia pe un ton vehement, sfidător.

Să nu ne facem iluzii, iubito… Pentru a-l parafraza pe judecătorul Hand, piaţa fuziunilor e acum afectată de false achiziţii. Adică de cumpărări frauduloase. Achiziţii fără valoare, existente doar pe hârtie.

— Ai necazuri?

— Nu chiar. Pot să spun că mi s-au furnizat infor: maţii false. Sunt bine văzut la tribunal.

— Te respectă! Ai lucrat mai mult decât orice alt bărbat pe care-l cunosc. Eşti cel mai bun avocat de pe pământ!

— Mi-ar plăcea să fiu ş î eu convins de asta!

— E adevărat, crede-mă!

În picioare, în faţa geamului, Tremayne privea peluza casei sale în valoare de 74.000 de dolari.

— Ce caraghios, nu? Probabil că ai dreptate. Sunt unul. Dintre cei mai buni oameni din cadrul acestui sistem, pe care-l dispreţuiesc. Un sistem pe care Tanner l-ar putea face fărâme într-una din emisiunile sale, dacă i-a cunoaşte cu adevărat mecanismul, lată toată semnificaţia acestui prăpădit de mesaj!

— Cred că te înşeli. Cred că e unul pe care l-ai făcut să piardă procesul şi vrea să se răzbune, să te înspăimânte.

ţ – Atunci, a reuşit. Blackstone nu-mi spune nimic nou. Persoana şi meseria mea fac, în mod cât se poate de firesc, din mine duşmanul lui Tanner. Cel puţin, el ar gândi aşa… dacă ar cunoaşte adevărul, îşi privi soţia şi-i adresă un zâmbet chinuit.

— Zurich cunoaşte adevărul!

6

Marti, ora 9 si 30 de minute, ora Californiei Osterman rătăcea fără nicio ţintă în jurul loca-lurilor studioului, încercând să-şi alunge din minte amintirea apelului telefonic care îi trezise din somn. Îl obseda.

Nu mai dormiseră nici el, nici Leila, după telefonul acela ciudat primit în plină noapte. Încercaseră să restrângă câmpui posibilităţilor şi, o dată epuizate toate, se opriră la cea mai importantă întrebare: de ce?

De ce Bernie primise acel telefon? Ce ascundea? Tanner era pe cale să afle o altă bombă?, Dacă era aşa, atuftci nu ar fi avut nimic de-a face

cu Bernie Osterman.

Tanner nu dădea niciodată amănunte despre muncă lui. Nu vorbea decât în termeni generali. Se înfierbânta rapid şi sărea în sus indignat imediat ce se afla în faţa a ceea ce el considera a fi o injustiţie. Şi cum cei doi bărbaţi erau deseori în dezacord asupra a ceea ce e acceptabil sau nu în afaceri, se fereau de obicei să intre în detalii.

Lui Osterman, Tanner i se părea un fel de cruciat care n-a mers niciodată pe jos. Nu ştia ce înseamnă să ai un tată care să vină acasă şi să: ţi spună că de mâine nu mai are de lucru. Şi o mamă care să stea o jumătate de noapte făcând minuni de croitorie dintr-o haină veche, ca să aibă fiul ei ce să pună pe el a doua zi, la şcoală. Tanner îşi putea permite să fie indignat şi,. De altfel, îşi făcea foarte bine meseria. Dar existau câteva lucruri pe care nu le va înţelege niciodată. De aceea Bernie nu vorbise nimic cu el despre Zurich.

— Hei, Bernie! Stai puţin!

Ed Panfret, un producător destul de în vârstă, durduliu şi agitat, îl ajunse din urmă pe trotuar.

— Salut, Eddie! Cum merge?

— Foarte bine: Am încercat să dau de tine la birou, dar secretara mi-a spus că ai ieşit.

— Nu aveam nimic de făcut.

— Am auzit vestea. Presupun că şi tu. Va fi nostim să lucrez

cu tine. V

— Ah, da?... Eu nu ştiam... Şi la ce vom lucra împreuna?

— Cum adică? Glumeşti? întrebă Panfret, în defensivă, ca şi cum ar fi fost Conştient de faptul că

Osterman îl consideră mediocru.

— Nu glumesc deloc. £u termin aici săptămână asta. Despre ce vorbeşti? Cine şi ce te-a anunţat?

— Tipul ăla nou de la Scenarii m-a sunat azi dimineaţă. Mi se încredinţează jumătate din episoadele foiletonului Interceptorul. Mi s-a spus că tu le-ai avut pe celelalte patru. Îdeea îmi place..

— Care idee?

— Intriga. Trei bărbaţi lucrând discret în Elveţia la o mare lovitură. M-a prins imediat.

Osterman se opri din mers şi-l privi atent pe Ed.

— Cine ţi-a dat ideea asta? întrebă el.

— Ce idee?

— Nu mai există alte episoade. Nici intrigi. Nici lovituri de teatru! Şi acum, te rog, explică-mi ce vrei, de fapt.

— Bine, dar tu glumeşti! Mi-aş bate eu joc de oameni aşa influenţi ca Leila şi ca tine? Eram în al nouălea cer. Tipul mi-a spus să te sun şi să îţi cer amănunte despre intrigă.

— Cine te-a sunat?

— Cum naiba-! cheamă? Noul responsabil pe care Serviciul de Scenarii l-a adus de la New York.

— Cine?

— Mi-a spus parcă numele... Tanner... Da, ăsta-i! Tanner! Jim Tanner, John Tanner...

— John Tanner nu lucrează aici. Hai, spune-mi, cine ţi-a turnat povestea asta şi ţi-a cerut să mi-o pasezi mie?

Îl smunci pe Panfret de braţ.

— Lasa-mă! Eşti nebun?!

Osterman înţelese că se înşela: Panfret nu era decât un băiat de curse. Îi lăsă braţul.

— Îmi pare rău, Eddie... Scuză-mă. Sunt foarte nervos. Nu te supăra pe mine. Nu sunt nici eu decât un biet nenorocit... —v

— Nu, nu. Eşti prea încordat, asta-i tot. Chiar că eşti încordat, să ştii!

— Şi ziceai că tipul ăsta, Tanner, te-a sunat azi dimineaţă?

— Acum vreo două ore.

— Ascultă-. Mă. Mi se face un fel de... farsă, înţelegi? Nu fac

foiletonul ăsta, crede-mă. Uită povestea asta, bine?

— O farsă?

— Crede-mă, pe cuvânt. Leila şi cu mine suntem în tratative pentru un proiect. Voi insista să te treacă în echipă. Ce zici?

— Ah! Mulţumesc, bătrâne!

— Nu mai vorbi cu nimeni despre asta, bine? Fă în aşa fel încât gluma asta să rămână între noi.

Osterman nu-şi mai dădu osteneala să asculte mulţumirile lui Panfret. Se îndepărtă în grabă pe aleea ce înconjura studioul, îndreptându-se spre maşină. Abia aştepta să vorbească cu Leila.

Un colos în uniformă de şofer de casă mare era aşezat în faţă, în maâina lui! Văzându-l că se apropie, ieşi şi-i deschise portiera din spate.. —: Domnul Osterman?

— Cine eşti? Ce cauţi în maşina…

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Nu vreau să-l aud! Vreau să ştiu de ce stai în maşina mea!

Păziţi-vă de prietenul dumneavoastră, John

Tanner. Fiţi atent la ce îi spuneţi!

— Dar, pentru Dumnezeu, despre ce vorbeşti?

— Vă transmit un mesaj, domnule Osterman, atâta tot, zise şoferul ridicând din umeri. Şi acum, doriţi să vă conduc acasă?

— Sigur că nu! Nu te cunosc! Nu înţeleg… Portiera din spate se închise cu un zgomot uşor.

— Cum doriţi, domnule. Nu voiam decât să vă fiu de folos.

Salută cu eleganţă şi se îndepărtă. Bernie rămase singur, nemişcat, urmărindu-l din priviri.

7

Marţi, ora l0 Există dificultăţi cu conturile mediteraneene? întrebă Joe Cardone.

Sam Bennett, asociatul său, se întoarse în fotoliu, pentru a se asigura că uşa biroului e bine închisă. «Mediteranean era numele de cod folosit de cei doi asociaţi pentru a-i numi pe clienţii pe care îi ştiau drept investitori interesanţi, dar periculoşi.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Sam Bennett. De ce? Ai auzit ceva?

— Nu în mod direct… S-ar putea să nu fie nimic

— De aceea te-ai întors mai devreme?
— Nu, nu tocrriaL

Cardone înţelese că nu-i putea explica totul nici măcar lui Bennett. Sam n-avea nimic de-a face cu Zurich-ul. Joe încă ezita.
— În sfârşit, parţial... Am stat puţin pe la Bursa de la Montreal.
— Şi ce se spunea pe acolo?
— Că Ministerul Justiţiei întreprinde o nouă ofensivă, iar Comisia de control a valorilor şi a schimburilor le pune la. Dispoziţie tot ce deţine. Toţi cei care, într-un fel sau altuj, au avut contacte cu Mafia şi deţin mai mult de l00.000 de dolari fac obiectul unei supravegheri permanente.
— Nu e ojioutate.
— Nu, dar nu-mi place să aud lucruri de felul ăsta când sunt la treisprezece mii de kilometri distanţă de birou. Şi mă tem să pun mâna pe telefon şi să-mi întreb asociatul dacă nu cumva unii dintre clienţii noştri nu sunt în faţa juraţilor... Vreau să spun că nu mai putem fi siguri de caracterul confidenţial al convorbirilor noastre telefonice.
— Dumnezeule! strigă Bennett, izbucnind în râs. Văd că imaginaţia ta n-a prea fost în vacanţă.
— Sper să fie aşa.
— Ştii bine că te-aş fi contactat dacă s-ar fi întâm-plat aşa ceva. Sau dacă ar fi existat o cât de mică probabilitate. Dar nu de asta ţi-ai scurtat concediul. Hai, spune-mi şi restul.
În timp ce se aşeza la birou, Cardone evita privi-rea asociatului său.
— Bine, nu te voi minţi. Altceva m-a adus înapoi. Ceva ce nu cred să aibă legătură cu noi. Cu tine şi cu firma. Dacă ar fi avut vreo legătură ţi-aş fi spus nu crezi? Eşti mulţumit?
Bennett se ridică din fotoliu şi acceptă non-explicaţia colegului său. Învăţase, în toţi aceşti ani, să nu-i pună lui Joe prea multe întrebări. Pentru că, în ciuda caracterului său sociabil, Cardone era un tip care ţinea la viaţa lui privată. Aducea în firmă fonduri enorme şi niciodată nu ceruse mai mult decât cota-parte cuvenită lui. Lui Bennett îi era suficient.
Sam se îndreptă spre uşă zâmbind uşor.
— Când vei înceta să mai fugi de fantoma aceea din Philadelphia de Sud?
— Când va înceta să mă mai urmărească la Clubul Bancherilor

fluturând deasupra capului o torţă în flăcări, îi întoarse el zâmbetul.

Bennett închise uşa în urma lui, iar Joe se întoar-se la curier şi la mesajele adunate teancuri, vreme de zece zile. Nu era nimic deosebit. Nimic care să aibă o legătură cu problema mediteraneană. Nimic care să-l lase să ghicească măcar un singur conflict cu Mafia. Totuşi, în aceste zile, ceva se întâmplase. Ceva ce îl privea direct pe Tanner.

Ridică telefonul şi apăsă pe butonul care îi făcea legătura cu secretara.

— Asta e tot? întrebă el. Nu mai sunt mesaje?

— Nimic care să necesite un răspuns urgent. Am spus la toată lumea că nu vă întoarceţi până la sfârşitul săptămânii. Mulţi au spus că vor suna atunci, alţii vă vor căuta luni.

— Continuă tot aşa. Dacă mai sună cineva, mă întorc luni.

Închise telefonul şi trase al doilea sertar al biroului său, în care păstra un index alfabetic pe fişe de mărime obişnuită al tuturor clienţilor lui. Aşa numiţii «munţi mediteraneeni…

Aşează cutia metalică în. Faţa lui şi începu să treacă în revistă fişele.. Poate – cine ştie? — vreun nume îi va trezi o amintire. Îi va aduce în gând fapte de mult îngropate…

În acel moment, sună telefonul privat. Doar Betty îl suna pe linia asta. Nimeni altcineva nu avea numărul. Joe îşi adora soţia, dar ea, ca orice femeie, avea un talent deosebit sâ-l agaseze cu. Fleacuri exact când avea mai puţin chef să fie deranjat.

— Da, iubito?

La capătul firului, tăcere.

— Ce e, draga mea? Hai, spune repede, sunt foarte ocupat.

Soţia lui tot nu răspundea.

Brusc, pe Cardone îl apucă frica. Numai Betty cunoştea acest număr!

— Betty?! Răspunde!

Se auzi o voce tărăgănată, clară şi gravă:

— John Tanner a fost ieri la Washington. Da Vinci e neliniştit. Poate că prietenii dumneavoastră din California au trădat. Erau în relaţii bune cu Tanner.

Cardone auzi declicul aparatului. De la celălalt capăt al firului, se închisese.

Dumnezeule! Oh, ce rahat! Ostermanii! îl trăda-seră! Dar de ce? Era, pur şi simplu, „imposibil! Ce raporturi puteau exista

între Zurich şi Mafia? Erau două lumi total opuse!

Era sigur? Şi dacă una o servea pe cealaltă?

Cardone încercă să se calmeze, dar îi era impo-sibil; Realiză că era pe punctul de a zdrobi în mâini micul fişet metalic.

Ce putea face? Cu cine putea vorbi?

Cu Tanner însuşi? Ah, nu! Sigur că nu!

Cu Osterman? Cu Bernie Osterman? Nici vorbă! Adică... nu acum!

Cu Tremayne. Da, cu Dick Tremayne.

8

Marţi, ora l0 şi l0 minute Prea agitat pentru a lua expresul de Saddle Valley, Tremayne hotăr î să se înapoieze la New York cu maşina.

În timp ce rula spre est, pe autostrada 5, în direc-ţia podului George Washington, observă în oglinda retrovizoare un Cadillac bleu deschis. Când viră la stânga pentru a depăşi alte maşini, Cadillacul îl imită. Când trecu pe banda din dreapta, unde circulaţia era mai lentă, Cadillacul făcu la fel, lăsând între ei un număr aproape constant de maşini.

Ajuns la pod, se apropie de o cabină de vamă şi zări Cadillacul cam la înălţimea lui, pe o bandă

suspendată, mai rapidă. Încercă să vadă cine îl conducea.

Era o femeie, care tocmai în acel moment întor-sese capul. Nu reuşi sâ-i zărească decât ceafa, dar avu vaga impresie că o mai văzuse undeva.

Cadillacul demară brusc, fără a-l lăsa să se gândească prea mult. Circulaţia îl împiedică să îl urmeze. Era sigur că fusese urmărit, dar la fel de sigur era că femeia de la volan nu dorise să fie văzută. De ce9 Cine era?

Îşi dădu seama c î nu va fi în stare de nimic la birou. Anulă întâlnirile fixate şi se apucă să analizeze dosarele recentelor fuziuni pe care le apărase cu succes în faţa tribunalelor. După multe căutări, un dosar îi atrase atenţia: «întreprinderile Cameron. Cele trei uzine, aflate într-un orăşel aproape necunoscut din Massachusset. Ts.ee aparţineau de generaţii familiei Cameron, fuseseră subminate din interior de fiul cel

mare

Victimă a unui şantaj, el fusese nevoit să-şi vândă acţiunile reprezentanţilor unui lanţ de fabricaţie de haine; care pretindeau că doresc să aibă monopolul asupra tuturor mărcilor Cameron

Cei din New York au câştigat, au închis rapid cele trei uzine şi au adus aproape tot orăşelul'ân şomaj. Tremayne îi reprezentase în faţa tribunalului din Boston. Familia Cameron avea şi p fiică, necăsă-torită, de vreo 30 de ani. Furioasă şi încăpăţânată.

Cam asta era si vârsta femeii de la volanul maşinii

Dar a se; opri numai la această variantă însenina a le anula pe celelalte. Amatorii de fuziuni ştiau cui să se adreseze într-o situaţie juridică delicată. Lui

Tremayne El era expertul Un magician de 44 de ani. Care jongla cu pârghiile maşinăriei judiciare şi mătura cu un gest vechile concepte juridice depăşite prin explozia acestor conglomerate.

Oare fiica lui Cameron fusese în maşină? De unde să ştie?! Erau atâţia… Cameron, Smyth din Atlanta. Boynton din Chicago, Ferguson din Rochester… Linguşitorii se repezeau asupra familiilor vechi, asupra moştenitorilor adormiţi care se lăsau alintaţi. Erau o pradă uşoară. Care dintre ei putea fi Blackstone?

Tremayne se ridică din fotoliu şi începu să măsoare camera în lung şi în lat. Nu mai suporta să stea închis-ântre patru pereţi Trebuia să iasă

Se întrebă ce ar spune Tanner dacă l-ar suna să-l. Invite pur şi simplu la masă Cum ar reacţiona? Ar accepta sau ar fi derutat? Dacă ar accepta, ar putea oare afla ceva mai mult în legătură cu avertismentul lui Blackstone7

Tremayne ridică receptorul şi formă numărul lui John Pleoapele îi zvâcneau cu putere, aproape dureros.

Tanner era la o şedinţă. Dick se simţi uşurat. Fusese o prostie sâ-l sune Nu-i lăsă niciun mesaj şi părăsi în grabă biroul.

Pe Five Avenue, un taxi se opri chiar în faţa lui, pe o trecere de pietoni, împiedicându-l să traverseze.

— Hei, domnulel făcu şoferul scoţând capul pe fereastră:

Tremayne se întrebă pe cine striga. Şoferul de fapt. Pietonii din jur îsi puseră, probabil, aceeaşi întrebare. Se priviră între ei, uimiţi.

— Dumneavoastră, domnule. Nu vă numiţi Tremayne?

— Eu? Da…

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

— Pentru mine? Cum aşa?

— Trebuie să mă grăbesc. Semaforul va trece pe verde, iar eu am primit 20 de dolari ca să vi-l trans-mit. Trebuie să vă spun să mergeţi spre est pe stra-da 54. Mergeţi pur şi simplu, iar domnul Blackstone vă va contacta.

Tremayne strânse. Cu degetele crispate umărul şoferului de taxi:

— Cine v-a spus asta? Cine v-a dat…?

— De unde vreţi să ştiu eu? Un filfizon s-a urcat în maşina mea şi a lăsat aparatul deschis. Avea ochelari şi fuma trabuc.

Între timp, semnalul «Nu traversaţi! începuse să pâlpâie.

— Dar ce ţi-a spus? Ţine…

Tremayne se scotoci prin buzunare şi scoase câteva bancnote. Îi întinse şoferului şase dolari.

— Uite! Şi acum, te rog, spune-mi!

— N-am ce să vă mai spun, domnule. Acum o clipă a coborât şi mi-a dat 20 de dolari ca să vă spun să mergeţi spre est, pe 54. Asta-i tot.

— Nu, nu e chiar tot! strigă Dick, apucându-l pe şofer de cămaşă.

— Mulţumesc pentru bancnotă!

Omul împinse mâna lui Tremayne, claxona o dată ca să împrăştie pietonii care treceau prin faţa lui şi demară.

Tremayne încercă să-şi stăpânească panica ce-l cuprinsese. Se urcă înapoi pe trotuar, se adăposti lângă o vitrină şi începu să privească pietonii care urcau strada spre nord, încercând să distingă un individ cu ochelari sau cu trabuc.

Nu zări pe nimeni. Începu să meargă încet dinspre uşa magazinului spre strada 54. Păşea fără grabă, măsurând atent trecătorii. Majoritatea celor care urmau aceeaşi direcţie mergeau mult mai repede şi se izbeau de el. Alţii, care veneau din sens invers, remarcau zâmbind purtarea stranie a acestui bărbat blond, îmbrăcat în haine cu o croială elegantă.

Ajuns în colţul străzii 54, Tremayne se opri. În ciuda vântului care adia plăcut şi a hainelor sale subţiri, transpirase. Ştia că trebuia să meargă spre est. Nu putea face altfel.

Un lucru e’ra-clar. Blackstone nu fusese la volanul Cadillac-

ului bleu. Era un bărbat cu ochelari, care fuma trabuc.

Şi atunci, cine era femeia? O mai văzuse undeva, era sigur.

O luă pe strada 54, pe trotuarul din dreapta. Ajunse în Madison Avenue, dar nimeni nu-l opri, nimeni nu-l privi, nimeni nu-i făcu niciun semn. Apoi traversă Park Avenue până la rondul central.

Nimeni…

Lesington Avenue, de-a lungul marilor şantiere de construcţii. Nimeni… Strada 3. Strada 2. Strada l. Nimeni…

Tremayne ajunsese la ultimul grup de case. Era o fundătură care se termina la Est River, mărginită de fiecare parte de intrarea într-un bloc. Câţiva bărbaţi cu geantă diplomat şi câteva femei încărcate cu pachete de la marile magazine intrau şi ieşeau din cele două clădiri. La capătul străzii, o limuzină Mercedes-Benz de un ocru pal era parcată de-a curmezişul, ca şi cum n-ar fi apucat să facă o curbă decât pe jumătate. Aproape de maşină, se afla un bărbat îmbrăcat cu un costum alb, elegant, în cap cu o pălărie panama. Era mult mai scund ca Tremayne, şi purta ochelari de soare. Îl privea cu atenţie drept în faţă, în timp ce acesta se apropia

— Domnul… Blackstone?

— Domnule Tremayne, îmi pare rău că v-am făcut să mergeţi atât. Dar, înţelegeţi-ne, trebuie să ne convingem că sunteţi singur

— Şi de ce n-aş fi fost?

Tremayne încercă să-i recunoască accentul. Era deosebit de cel pe care îl puteai auzi în statele din riord-est.

— Când omul are necazuri, de obicei, îşi caută companie.

— Şi ce necazuri am eu?

— Aţi primit biletul meu?

— Bineînţeles. Ce-aţi vrut să spuneţi?

— Exact ceea ce v-am scris. Prietenul dumnea-voastră, Tanner, este un tip destul de periculos. Şi pentru dumneavoastră, şi pentru noi. Dorim să dezbatem puţin această problemă aşa, ca între oameni de afaceri:

— Dar de ce fel de afaceri vă ocupaţi, domnule… Blackstone? Presupun că Blackstone nu e adevă-, râtul dumneavoastră nume, de aceea mi-e greu să vă asociez cu ceva familiar.

Bărbatul în alb făcu câţiva paşi spre Mercedes.

— V-am spus deja. Prietenii lui din California…

— Ostermanii?

— Dar

— Firma mea nu are nicio legătură cu Osterman. Absolut niciuna.

— Dar dumneavoastră, dumneavoastră personal? Blackstone trecu prin faţa Mercedes-ului şi se opri

În partea cealaltă a capotei.

— Doar nu vorbiţi serios!

— Credeţi-mă că vorbesc cât se poate de serios. Bărbatul întinse mâna spre mânerul portierei, dar nu o deschise. Aştepta.

— O clipă! Cine sunteţi?

— Blackstone vă este suficient.

— Nu! După toate câte aţi spus, nu puteţi…

— 6a da, putem. Tocmai despre asta e vorba. Şi ar trebui să fiţi deja convins de influenţa noastră.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă Tremayne, aşe-zându-şi mâinile pe capota maşinii şi aplecându-se spre Blackstone.

— Ne-am gândit că poate veţi dori să colaboraţi cu Tanner. În realitate, de asta doream să vă întâlnim. Ar fi o mare greşeală. N-am ezita să facem publice contribuţiile dumneavoastră în interesul familiei Osterman.

— Sunteţi nebuni! De ce aş colabora cu Tanner? în ce problemă? Nu înţeleg despre ce vorbiţi!

Blackstone îşi scoase ochelarii de soare. Avea ochii albaştri şi o privire pătrunzătoare. Tremayne văzu urme de roşeaţă pe obraji şi în jurul nasului lui.

— Dacă e aşa cum spuneţi, reluă Blackstone, nu aveţi de ce să vă faceţi probleme.

— Sigur că aşa este! N-am niciun motiv să lucrez cu Tanner în niciun domeniu!

— -Logic, spuse Blackstone deschizând-portiera maşinii. Continuaţi tot aşa.

— Dar, ce naiba, doar n-o să plecaţi acum! îl văd pe Tanner în fiecare zi. L î Club, în tren… La ce să mă aştept din partea lui? Şi ce mi se permite sări spun?

— Adică ce vi-se permite să căutaţi, nu? în locul dumneavoastră, m-aş purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca şi cum noi nu ne-am fi întâlnit niciodată… Poate că el va face aluzii, poate va încerca să vă tragă de limbă. Atunci veţi şti…

Tremayne se străduia din toate puterile să-şi păstreze calmul.

— În interesul tuturor, cred că ar fi preferabil să-mi spuneţi pe cine reprezentaţi. Cred că ar fi, cu adevărat, mai bine.

— Sunt sigur că nu, râse Blackstone. Vedeţi, am observat că aţi căpătat un obicei cam prost în ultimii ani. Deocamdată nimic grav, dar va trebui să fiţi atent pe viitor.

— Ce obicei?

— Beţi cam mult. — E ridicol!

— Am spus doar că încă nu e grav. Pe plan profesional, sunteţi strălucitor, dar când beţi vă pierdeţi controlul obişnuit. Nu, ar fi o greşeală să vă divulg un secret, mai ales în starea actuală de nervozitate.

— Nu plecaţi, vă rog!

— Păstrăm legătura. Poate veţi afla ceva folositor

pentru noi. Oricum, noi urmărim întotdeauna cu inte res lucrările dumneavoastră de... fuziune.

Tremayne simţi lovitura.;

— Şi Osterman? întrebă el. Trebuie să-mi spuneţi!

— Puneţi-vă la lucru materia dumneavoastră cenuşie de jurist şi vă veţi da seama că e mai bine să nu-i spuneţi nici lui nimic. Nu faceţi nici cea mai mică aluzie! Veţi afla fără ajutorul nimănui dacă Osterman colaborează sau nu cu Tanner. Dacă nu, nu-i furnizaţi singur bănuieli în ceea ce vă priveşte!

Blackstone se’instală la volanul Mercedes-ului şi porni motorul.

— Păstraţi-v î calmul, domnule Tremayne, îi azvârli Blackstone, înainte de a demara. Păstrăm legătura!

Tremayne încerca să-şi vină în fire. Simţea cum i se zbat pleoapele. Ce bine că nu-l găsise pe Tanner! Nefiind informat, ar fi putut scăpa ceva... o prostie... ceva periculos.

Oare Osterman făcuse tâmpenia să-i spună – din laşitate, cine ştie?, – lui Tanner adevărul despre Zurich? Fără să-i consulte?

Trebuia să-l găsească pe Cardone şi amândoi să hotărască cum se vor purta în viitor. Fugi spre prima cabină telefonică.

Betty îi spuse că Joe era la birou. Secretara lui Cardone îl anunţă însă ă nu se întorsese din con-cediu. Ce joc juca Joe?

Marti, ora i

Pentru că nu reuşea să doarmă, Tanner se ridică din pat şi se îndreptă spre birou. Privirea îi fu atrasă de ecranul gri al celor trei televizoare. Dădeau impresia de gol, de moarte. Îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapea. Se ~ândi la instrucţiunile lui Fassett: să rămân î calm, detaşat, să nu-i spună lui Alice nimic. Fassett îi repetase acest lucru de mai multe ori.

Singurul pericol real s-ar putea ivi dacă Alice ar spune ce nu trebuie, cui nu trebuie. Aici era pericolul... Pericolul pentru Alice... Dar Tanner nu-i ascunsese niciodată nimic şi nu era prea sigur că va

reuşi să o facă acum. Sinceritatea reciprocă era cea mai puternică latură a căsniciei lor. Chiar când se certau, nu foloseau niciodată arma acuzelor exprimate. Alice Mccall suferise destul în copilărie.

Dar Omega, le zguduise viaţa pentru cel puţin şase luni de zile. Trebuise să accepte minciuna, căci Fassett îi spusese că e mai bine pentru Alice.

Soarele răsărise, iar, în curând, vor începe atacu-rile împotriva lui Osterman, Cardone şi Tremayne. Tanner se întrebă ce vor face, cum vor reacţiona... Spera ca cele trei familii să anunţe autorităţile şi să se dovedească astfel că Fassett s-a înşelat. Şi totul ar reintra în ndrmal. Dar era-la fel de posibil ca nebunia să fie chiar la început. Orice ar fi, va rămâ-ne acasă. Dacă Fassett nu se înşelase, va fi – cel puţin – lângă Aii şi copii. Fassett nu avea niciun drept să se amestece în această problemă.

O va păcăli pe Aii că are gripă. Va păstra legătura prin telefon cu biroul, dar nu se va mişca de acasă.

Telefonul suna cu regularitate: probleme de serviciu. Aii şi copiii, plângându-se de. Aceste convorbiri lungi, fugiseră să se refugieze la piscină. În ciuda câtorva nori, care apăruseră cam pe la vremea prân-zului, fusese o zi frumoasă, ideală pentru baie. Maşina albă a poliţiei trecu de mai multe ori prin faţa casei. Duminică, Tanner se neliniştise văzând-o. Acum încerca un sentiment de mulţumire. Fassett se ţinuse de cuvânt.

Telefonul sună încă o dată.

— Da, Charlie, zise Tanner, fără a mai întreba cine e la telefon.

— Domnul Tanner?

— Oh, scuzaţi-mă! Da, sunt John Tanner.

— Aici Fassett.

— O clipă.

Tanner privi pe fereastra biroului, pentru a se asigura că Aii şi copiii înotau încă în piscină. Erau, într-adevăr, acolo.

Ce s-a întâmplat, Fassett? Aţi început?

— Poţi vorbi?

— Da… Aţi descoperit ceva? A sunat cineva la poliţie?

— Nu. Dacă se în timpl î ceva, te contactăm ime-diat. Nu de aceea te-am sunat. Ai făcut ceva extrem de nepotrivit. Nici nu pot să-ţi spun ce imprudent ai fost.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ai fost azi dimineaţă la birou…

— Sigur că nu!

— Dar nu trebuie să intervină nicio modificare în programul tău, nicio schimbare a deprinderilor tale zilnice. Pentru propria ta protecţie, va trebui să ur-mezi întocmai instrucţiunile noastre.

— Îmi cereţi prea mult.

— Ascultă. Acum, soţia şi copiii tăi sunt la piscina din spatele casei. Raymond, fiul tău n-a fost la lecţia de tenis…

— Eu l-am rugat, l-am spus să se ocupe de pe-luză.

— Soţia ta a făcut comandă la băcănie, ceea ce nu face de obicei.

— – l-am explicat că s-arputea să am nevoie de ea pentru a lua câteva note în locul meu, ceea ce a şi făcut, de câteva ori.

— Important e să te porţi ca de obicei. Este absolut vital să menţii ritmul cotidian. Insist în mod deosebit. — Nu poţi, nu trebuie să atragi atenţia asupra ta!

— Am grijă de familia mea. Nu-i greu de înţeles, nu?

— Avem noi mai multă grijă şi mult mai eficient decât tine. Nu i-am pierdut nicio clipă din ochi. De două ori, ai ieşit pe alee; la ora 9 şi 32 de minute si la ll şi 20 de minute. Fiica ta a invitat la masă o prietenă, Joan Loamis, în vârstă de opt ani. Suntem extrem de meticuloşi şi de prudenţi…

John luă o ţigară şi o aprinse cu bricheta de pe birou

— Presupun că da, zise el.

— N-ai de ce să te nelinişteşti. Nu e niciun pericol nici pentru tine, nici pentru familia ta.

— Poate. Dar eu cred că sunteţi nebuni cu toţii. Nimeni de aici n-are nimic de-a face cu Omega

— Posibil. Dar, dacă nu greşim, ei oricum nu vor acţidna fără să ceară informaţii. Poate că vor intra în panică, dar nu vor risca. Miza e prea mare. Şi, când se vor interesa, vor începe să se suspecteze reciproc. Pentru numele Cerului, nu le furniza tu motive. Vezi-ţi de treabă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic E vital. Nimeni nu se va atinge de ai tăi. Nici nu s-ar putea apropia prea mult.

— Bine. Argumentele tale sunt convingătoare. Dar dimineaţă am ieşi! pe alee de trei ori, nu de două.

— Nu A treia oară te-ai oprit în poarta garajului. Practic n-ai intrat pe alee. Si nu era dimineaţă, era ora 12 şi 14 minute.

Fassett izbucni în râs.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el.

— As fi un mare mincinos dacă aş pretinde că nu.

— Nu eşti mincinos. Cel puţin, nu în general. Asupra acestui punct, dosarul tău e clar.

Fassett râse din nou, iar Tanner, la rândul lui, nu reuşi sâ-şi stâpâneasc î un zâmbet.

— Ştii că eşti chiar incredibil? Mâine mă duc la birou.

— Când se va termina totul, va trebui să petrecem o seară împreună. Cred că soţiile noastre se vor înţelege bine. Dau eu de băut. Dewars White Labei cu sifon pentru tine şi scotch cu gheaţă şi o picătură de apă pentru soţia ta…

— Dumnezeulel Dacă începi acum să îmi descrii şi viaţa sexuală…

— Stai puţin să consult indexul…

— Du-te la dracu’l izbucni Tanner în râs. Vom mai vorbi despre această seară.

— Sigur Cred că ne-am înţelege bine.

— Alege o dată şi noi vom fi pregătiţi..

— Lunea viitoare, vin sigur. Păstrăm legătura. Ai numărul de telefon în caz-de urgenţă. Nu ezita să mă suni..

— Nu voi ezita. Mâine voi fi la birou.

— Perfect si – fă-mi plăcerea – nu mai programa emisiuni despre noi. Angajaţii mei n-au gustat-o pe ultima

Tanner îşi aminti. Emisiunea despre care vorbea Fassett făcea parte dintr-un serial al lui Woodward. Se numea: Flagrant Delict. Fusese dată pe post cam cu un an în urmă.

— Nu a fost prea proastă, zise Tanner.

— Dar nici bună. Îmi venea să râd ca un nebun, dar nu puteam. Eram cu directorul, în salonul de zi. Auzi! Flagrant Delict

Fassett râse iar şi Tanner se simţi mai în largul lui decât ar fi crezut vreodată.

— Mulţumesc, Fassett.

Tanner închise telefonul şi stinse ţigara. Fassett era un profesionalist bun şi conştiincios. Şi avea dreptate. Nimeni nu s-ar putea apropia de Aii şi de puşti: De altfel, în arbori erau trăgători de la CI.A.. Nu-i, rămânea decât să facă ceea ce îi spusese Fassett: adică nimic. Să-şi facă treaba lui, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, să nu îşi modifice obiceiurile... Acum se simţea în stare să joace acest rol. Protecţia funcţiona aşa cum îl asigurase Fassett.

Totuşi, o idee nu-i dădea pace. Şi, cu cât se gândea mai mult, cu a'tât îl enerva şi mai tare. Era aproape ora patru după-amiaza. Toate cele trei cupluri fuseseră contactate. Hărţuirea începuse. Dar niciunul nu crezuse de cuviinţă să anunţe poliţia. Şi nici măcar să-l sune pe el.

Oare era cu putinţă ca cei şase oameni care îi fuseseră ani de zile prieteni să nu fie, de fapt, ceea ce păreau a fi?

l0

Marti, 9 şi 40 de minute, ora Californiei Maşina Karmann Ghia, care rula pe Wilsbire Boulevard, viră spre Beverly Drive. Osterman ştia că depăşise viteza permisă în" Los Angeles, dar prea puţin îi păsa. Era incapabil să se gândească şi la altceva în afara avertismentului primit. Trebuia s-o întâlnească pe Leila. Urmau să discute serios şi să stabilească exact ce vor face. De ce fuseseră aleşi tocmai ei? Cine îi avertiza? Şi de ce?

Probabil că Leila avea dreptate. Tanner era prietenul lor, unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi avuseseră vreodată, dar râmânea, totuşi, un om rezervat chiar şi în prietenie. Existau subiecte ce nu

trebuiau abordate cu el, exista întotdeauna o anu-mită

distanţă, un perete subţire de sticlă, ce se interpunea între Tanner şi ceilalţi. Cu excepţia soţiei lui, desigur. Iar acest Tanner deţinea acum informaţii despre ei, despre el şi despre Leila, informaţii de mare valoare pentru pentru amândoi, care includeau şi afacerea cu Zurich. Dar, pentru Dumnezeu, cum reuşise să le obţină?

Osterman ajunse la poalele dealului Mulholland şi urcă rapid până în vârf, trecând prin faţa caselor locuite de cei care – odinioară – fuseseră stelele Hollywood-ului. Multe clădiri erau în paragină, relicve smintite ale unei extravaganţe trecute. În Mulholland, viteza limită era fixată la cinzeci de kilometri pe oră. Vitezometru lui Bernie indica opt-zeci şi doi de kilometri. Apăsă pe accelerator Se hotărâse. Ştia ce are de făcut. O va lua pe Leila'şi vor pleca în Malibu. Vor găsi undeva o cabină telefonică şi-i vor suna pe Tremayne şi pe Cardone.

Un urlet lugubru de sirenă, de o intensitate cres-cândă, îi ţiui în urechi. Încă un efect sonor în acest oraş artificial. Nu era real... Aici nimic nu era real..: Nu putea fi, cel puţin pentru el.

— Locuiesc aici, în cartier. Mă numesc Osterman. Bernard Osterman, 260 Caliente. Cunoaşteţi, cred, casa mea

Era o afirmaţie, nu o întrebare şi tonul pe care îl folosise fusese cât se poate de convingător. Caliente era un nume impunător.

— Îmi pare rău, domnule Osterman. Permisul de conducere şi talonul gri. Vă rog.

— Ascultă, am primit la studio un telefon că soţia mea e bolnavă Cred că e normal să mă grăbesc.

— Nu în detrimentul pietonilor Permisul de con-ducere şi talonul gri.

Osterman întinse actele şi privi drept înainte, abia stăpânindu-se. Poliţistul completă fără grabă întreg formularul procesului verbal şi, când termină, perfora permisul de conducere.

Auzind zgomotul, Osterman ridică privirea

— E neapărată nevoie să-mi stricaţi permisul? Poliţistul suspină adânc. Continuând să privească procesul verbal:

— Aş putea să vă retrag o lună permisul, domnule, în procesul verbal, am redus viteza pe care o aveaţi. Trimiteţi zece dolari, ca pentru o contravenţie de staţionare.

Îi întinse actele lui Osterman.

— Sper ca doamna să se facă sănătoasă repede, mai adăugă el.

Şi se îndreptă spre maşina poliţiei.

— Nu uitaţi să vă puneţi permisul de conducere în portmoneu, mai spuse înainte de a. Demara

Osterman aruncă procesul verbal pe un scaun si învârti cheia în contact. Maşina începea să coboare panta Mulholland. Bernie'aruncă o privire spre pro-cesul verbal... Apoi îl mai privi o dată.

Ceva nu era în regulă. Forma era normală, dar caracterele erau ilizibile şi înghesuite ca atunci când scrii pe un spaţiu foarte mic. Şi hârtia avea ceva ciudat. Părea prea uşoară şi strălucitoare, fie si pentru poliţia motorizată a Los Angeles-ului...

Osterman opri motorul. Luă actul şi-l privi cu atenţie. Instrucţiunile fuseseră alese la întâmplare. După

cheful poliţistului. De fapt, nu s-ar fi putut spune că fusese cu adevărat consemnat ceva, în acel proces verbal.

Şi abia atunci observă Osterman că era vorba de o fotocopie subţire, lipită de o foaie de hârtie puţin mai groasă. O întoarse şi văzu un mesaj scris cu cerneală roşie şi acoperit parţial de permisul lui de conducere. Smulse permisul şi citi:

Am aflat că vecinii lui Tanner s-ar putea să fi colaborat cu el. E o situaţie periculoasă cu atât mai mult cu cât informaţiile noastre sunt incomplete. Fiţi prudent şi încercaţi să descoperiţi ce şi cât puteţi. E vital ca noi să ştim – ca dumneavoastră să ştiţi- în ce măsură sunt implicaţi. Faceţi dovada unei prudenţe extreme.

Zurich

Osterman nu-şi putea desprinde privirea de pe literele roşii. Tâmplele i se zbăteau în mod dureros, din cauza fricii.

Şi Tremayne, şi Cardone!

Marti, ora 16 si 50 de minute Dick Tremayne nu urcase încă în trenul de cinci fără zece. Cardone, aflat în Cadillacul său, începu să fluiere cu voce tare. Încercase să-l prindă pe Dick la birou," dar, secretara îi spusese că plecase mai devreme la masă. N-avea rost să-i lase un mesaj. Joe hotăr î să-l aştepte la toate trenurile de Saddle Valley, începând de ia ora trei şi jumătate.

Cardone părăsi gara, făcu la stânga, la intersecţia cu Saddle

Road, şi o luă spre vest, spre câmpie. Până la trenul următor mai erau treizeci şi cinci de minute. Poate plimbarea cu maşina îl va ajuta să se destindă. Nu putea să stea la gară. Dacă l-ar fi văzut

cineva, ce mai bârfe...

Tremayne trebuia să aibă pişte răspunsuri. Era un „avocat excelent şi ştia toate soluţiile juridice posibile.

De la cartierele din Saddle Valley, Joe ajunse la o şosea dreaptă, mărginită de câmpii. Îl depăşi un Rolls-Royce Silver Cloud, iar Cardone'observă că limuzina avea viteză mare, prea mare pentru un drum de ţară. Continuă să conducă mai mulţi kilo-metri, abia dându-şi seama că se află singur în plin câmp. Probabil că va trebui să întoarcă maşina pe aleea unei ferme. Îşi aminti însă că, puţin mai departe, era u-n viraj lung şi ampluacolo va întoar-ce. Era timpul să o ia spre gară.

Intră în curbă cu viteză redusă, pregătindu-se să treacă pe dreapta, pentru a d lua pe autostradă.

Era imposibil.

Rolls-ul era parcat sub arbori şi-l împiedica să execute manevra.

Enervat, Cardone apăsă pe accelerator şi mai parcurse câteva sute de metri. Profitând că nu se zărea nicio maşină, o luă la dreapta, ieşind pe autostradă.

Sosind la gară, îşi privi ceasul: cinci şi nouă-sprezece minute, aproape şi douăzeci. De unde se oprise, vedea peronul în toată lungimea lui. Dacă Tremayne cobora din tren, nu avea cum să nu-l vadă. Spera din suflet să fi luat acest tren. Aştep-tarea era mult prea grea. —t

O maşină se opri în spatele Cadillacului. Cardone ridică privirea: era Rolls-ul. Simţea că începe să transpire.

Un bărbat masiv, înalt, ieşi din limuzină şi se îndreptă încet spre geamul deschis al maşinii lui Joe. Era îmbrăcat în uniformă de şofer.

— Domnul Cardione?

— Mă numesc Cardone.

Mâinile bărbatului, sprijinite pe marginea geamului, erau nişte adevărate lopeţi. Mult mai mari şi mai groase decât ale lui Joe.

— Foarte bine. Cum doriţi...

— Dumneata m-ai depăşit acum câteva minute, pe Saddle

Road?

— Da, domnule, eu. Am fost în preajma dumnea-voastră toată ziua.

Cardone înghiţi în sec şi se foi în scaun.

— lată o afirmaţie extraordinară şi, de ce să nu recunosc, neliniştitoare.

— Îmi pare rău...

— N-am ce face cu scuzele dumitale! Nu vreau decât să ştiu de ce... De ce mă urmăreşti? Nu mă cunoşti! Şi nu-mi place să fiu urmărit!

— Nimănui nu-i place. Dar fac ceea ce mi s-a spus să fac.

— Ce se întâmplă? Ce vrei?

Şoferul îşi mişcă uşor labele, ca pentru a atrage atenţia asupra neobişnuitei lor mărimi

— Mi s-a ordonat să vă transmit un mesaj. După aceea plec, pentru că am mult de mers. Patronul meu locuieşte în Maryland.

— Ce mesaj? Din partea cui?

— Da Vinci, domnule.

— Da Vinci?!

— Da, domnule. Cred că v-a contactat deja azi dimineaţă.

— Ce tot spui acolo?

— Ceea ce mi-a spus domnul Da Vinci, domnule Cardione.

Cardone îl privi pe uriaş drept în ochi. Sub apa-renta sa impasibilitate se ascundea o minte vioaie.

— De ce ai aşteptat până acum? M-ai urmărit toată ziua. Puteai. Să-mi fi spus cu câteva ore mai devreme.

— Nu aveam încă instrucţiunile necesare, dom-nule, în maşină este montat un radiotelefon. Acum câteva minute, mi s-a cerut să vă contactez.

— Cine v-a cerut?

— Domnul Da Vinci, domnule...

— Nu e ăsta numele lui! Deci, cine e acest om? Cardone îşi stăpâni nervii. Respiră adânc, apoi continuă:..

— Spune-mi cine e Da Vinci.

— Mesajul nu s-a încheiat, spuse şoferul, fără a lua în seamă întrebarea lui. Da Vinci consideră că trebuie să ştiţi că există posibilitatea ca Tremayne să fi vorbit cu Tanner. Nu poate fi încă sigur, dar aşa crede.

— Dar despre ce au vorbit?

— Nu ştiu, domnule. Nu-i treaba mea să ştiu. Sunt angajat să conduc maşina şi să transmit mesaje.

— Dar mesajul nu e clar. Nu-l înţeleg! La ce bun un mesaj care nu e clar?

Cardone încerca să-şi păstreze sângele rece..

— Poate vă va ajuta ultima parte. Da Vinci crede că ar trebui să aflaţi în ce măsură Tanner l-a implicat în această poveste şi pe Tremayne. Dar să fiţi prudent. Foarte prudent. La fel cum trebuie să fiţi şi cu prietenii din California. Este important!

Şoferul se depărta de Cadillac, ducându-şi două degete la şapcă în semn de salut.

— O clipă! zise Cardone, apucând mânerul por-tierei.

Dar uriaşul împinse portiera la loc.

— Nu, domnule Cardone, rămâneţi în maşină. Nu trebuie să atrageţi atenţia asupra dumneavoastră. Trenul intră în gară.

— Nu! Vă rog... vă implor... vreau să vorbesc cu Da Vinci! Trebuie să vorbim! Cum îl pot găsi?

— E imposibil, domnule! spuse şoferul, blocându-i cu greu portiera.

— Ticălosule! strigă Cardone, împingând din toate puterile portiera, care se deschise puţin, dar se izbi la loc sub apăsarea imenselor mâini ale şoferului. Te distrug!

Trenul se opri. Mai mulţi oameni coborâră, apoi se auziră două şuierături ascuţite.

— Nu e în trenul acesta, domnule Cardone, spuse, încet şoferul. A plecat dimineaţă cu maşina. O ştim şi pe asta!

Trenul se puse încet în mişcare şi începu să prin-dă viteză. Joe îl privea fix pe uriaşul care îi blocase portiera. Îi era cumplit de greu să se abţină, dar era suficient de realist pentru a-şi da seama că nu i-ar folosi la nimic un scandal. Şoferul se îndepărtă, îi adresă lui Cardone un al doilea zâmbet şi se îndrep-tă în grabă spre Rons Royce. Joe deschise portiera şi cobor î în grabă.

— Hei, Joe!

Cel care îl strigase se numea Amos Nedthram.

Făcea parte din al doilea contingent de locuitori ai orăşelului, era vice-preşedinte la manufacturile Hanover şi preşedintele comitetului de petreceri de la Saddle Valley Club.

— Se împute treaba la bursă, nu? Când lucrurile nu merg bine, stăm acasă şi aşteptăm să se reinstaleze calmul.

— Ah, da, Amos, răspunse Joe, fără a-şi lua privirea de la Rolls şi de la şoferul care, instalat la volan, era pe punctul de a demara.

— Să-ţi spun ceva, continuă Amos. Mă întreb în-cotro ne duceţi voi, tinerii! Ai văzut cota lui Dupont? Toată lumea se clatină şi el urcă precum săgeata! Am sugerat consiliului meu de administraţie să consulte cotele. La naiba cu toţi tinerii ăştia pretenţioşi!

Nedthram începu să chiţcăie, apoi agită un braţ firav pentru a face semn unui Lincoln Continental care se apropia de gară.

— Iată-l pe Ralph, zise el. Joe, vrei să te duc acasă? Ei nu, că-s chiar tâmpit! Doar abia ai coborât din maşina ta!

Limuzina se oprise în faţa peronului şi şoferul lui Amos tocmai se pregătea să coboare.

— Nu te mai osteni, Ralph. Pot încă să deschid o portieră. Ah, Joe, Rolls-ul la care te tot uitai când vorbeam… Îmi aminteşte de maşina unui prieten. Dar nu e posibil. Locuia în Maryland.

Cardone întoarse brusc capul şi privi spre ban-cher.

— Maryland? Cine e din Maryland?

Ţinând mâna pe portiera maşinii sale, Amos întoarse spre Cardone o privire impasibilă.

— Oh! Nu cred că l-ai cunoscut. E mort de mulţi ani. Ne cam băteam joc de el. Îl chema Cesar…

Amos urcă în maşină şi închise portiera. Ajuns în capul străzii, Rolls-ul făcu dreapta şi se îndepărtă în direcţia marilor artere’ce duceau spre Manhattan. Cardone rămase împietrit pe trotuarul gării, simţind cum i se. Strânge stomacul de frică. — Tremayne!

Tremayne era cu Tanner!

Osterman era cu Tanner!

Da Vinci… Cesar!

Arhitecţii războiului!

Iar el, Giuseppe Ambruzzio Cardione era singur!

Oh! Iisuse! Fiul lui Dumnezeu! Sfântă Mărie! Sfântă Mărie, mama lui Dumnezeu! Spală-mi mâinile cu sân-gele lui! Sângele mielului! Iisuse Christoase! Iartă-mi păcatele! Sfântă Fecioară şi Iisuse! Dumnezeule atotputernic! Ce-am făcut eu?!

V

Marţi, ora 17 Tremayne rătăci aiurea ceasuri întregi, tot urcând şi coborând străzile familiare din East Side. Dacă cineva l-ar fi oprit şi l-ar fi întrebat unde se află, n-ar fi fost în stare să spună. Era înspăimântat, cuprins de groază. Blackstone îi spusese totul fără să-i lămu-rească nimic. Şi Cardone minţise pe cineva. Sau soţia lui, sau secretara… Nu conta. Important era că nu putea fi găsit. Tremayne ştia că va scăpa de teamă doar după ce va discuta cu Cardone şi vor lămuri împreună ce putuse să facă Osterman. Bernie îi trădase? Aşa să fie?! Era posibil?

Traversă Vanderbilt Avenue şi îşi dădu seama că o luase spre hotelul Biltmore, fără să se fi gândit.

Dar era de înţeles… Biltmore trezea în el amintiri dintr-o perioadă cu adevărat fără aripi.

Traversă holul aşteptându-se parcă să răsară de undeva un prieten uitat al tinereţii lui. Dintr-o dată, privirea îi căzu pe un bărbat pe care nu îl văzuse de mai bine de 25 de ani. Îl recunoscu, deşi avea chipul mult schimbat de trecerea anilor – parcă boţit şi foarte ridat. Dar îi era imposibil să-i dea un nume. Bănuia că îl ştie din perioada liceului.

Cei doi bărbaţi se apropiară unul de celălalt.

— Dick… Tremayne! Eşti chiar Dick Tremayne?!

— Da… Tu eşti lim?!

— Jack! Jack Townsed! Ce faci, Dick?

Bărbaţii îşi strânseră mâinile, Townsed cu ceva mai mult entuziasm.

— Au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani! Arăţi superb! Cum reuşeşti să te menţii? Eu am renunţat demult…

— Şi tu arăţi foarte bine. Da, da, sincer. Nu ştiam că eşti în New York.

— Nici nu sunt… De fapt, stau în Toledo. Am venit pentru două zile. Ştii că, venind cu avionul, am avut o idee nebunească. Am anulat rezervarea la Hilton şi mi-am spus să iau aici o cameră, sperând că voi întâlni pe cineva din vechea bandă. E o aiureală, nu? Şi uite peste cine dau!

— E caraghios. Cu adevărat caraghios. Acum câteva clipe şi eu mă gândeam cam la acelaşi lucru.

— Atunci, hai. Să bem pentru asta!

Townsed nu înceta să tot debiteze păreri gata înmuiate în

mocirla banalităţii. Era cât se poate de plictisitor.

Tremayne nu încetă să se gândească la Cardone. Când ajunse la al treilea pahar, începu să privească în jur: din câte îşi amintea, la bar era o cabină telefonică. Era ascunsă de intrarea în bucătărie şi doar obişnuiţii localului ştiau de existenţa ei.

Nu mai era acolo. Şi Jack continua să pălăvrăgească, evocând evenimente memorabile şi multe alte nimicuri…

Lângă ei, doi negri cu geci de piele şi lanţuri groase la gât vorbeau liniştiţi.

Odinioară n-ar fi avut ce căuta acolo. Frumoasele zile de altădată!

Tremaynedădu peste cap dintr-o înghiţitură şi al patrulea pahar. Jack tot nu se oprise. Trebuia să-l sune pe Joe! Iar se simţea cuprins de teamă. Poate Joe era în stare să dezlege cu o singură frază misterul lui Osterman.

— Ce e, Dick? Nu arăţi prea bine.

— Oh, Doamne, e prima dată când intru aici după atâtia ani!

Tremayne era conştient că abia mai era în stare să vorbească.

— Scuză-mă. Trebuie să dau un telefon, spuse el. Townsed îi puse mâna pe braţ:

— Vrei sâ-l suni pe Cardone? întrebă el liniştit.

— Pardon?

— Te-am întrebat dacă vrei să-l suni pe Cardone.

— Cine eşti? Da… Cine eşti tu?

— Sunt prieten cu Blackstone. Să nu-l suni pe Cardone. Nu fă asta, în «ici un caz. Ar însemna să-ţi sapi singur groapa. Înţelegi?

— Nu înţeleg nimic! Cine eşti? Cine e Blackstone? Tremayne încerca să vorbească încet, dar vocea lui răsuna în toată sala.

— Hai s-o luăm altfel. Cardone poate fi periculos. Nu avem încredere în el. Nu suntem siguri de el. La fel cum ne îndoim şi de Osterman.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Poate s-au înţeles. Poate că ai rămas singur acum. Păstrează-ţi calmul şi vezi ce poţi afla. Păs-trăm legătura. Blackstone ţi-a spus deja asta, nu?

Apoi Townsed făcu ceva bizar. Scoase din port-moneu o bancnotă şi o aşează în faţa lui Richard Tremayne. Înainte de a se îndepărta şi de a păşi spre uşa de sticlă, nu spuse decât două cuvinte:

— la asta.

Era o bancnotă de o sută de dolari. Ca să cumpere ce?

Nu va cumpăra nimic cu ea, îşi spuse Tremayne. Era doar un simbol. Un preţ ca oricare altul…

***

Când Fassett intră în camera de hotel, cei doi bărbaţi erau deja aplecaţi peste o masă de joc, studiind câteva hărţi şi diverse hârtii. Unul era Grover. Celălalt se numea Cole.. Fassett îşi scoase pălăria panama şi ochelarii de soare şi îi aşeză pe comodă.

— Totul e în regulă? întrebă Grover.

— După cum am prevăzut. Dacă Tremayne nu se va îmbăta prea tare la Biltmore.

— Dacă va bea prea mult, zise Cole fără a-şi lua ochii de la o hartă rutieră a New Jersey-ului, un poliţist conciliant şi înţelegător va aranja situaţia. Va ajunge cu bine acasă.

— Ai plasat oameni de fiecare parte a podului?

— Da, şi chiar la tunele. Adesea trece prin tunelul Lincoln şi urcă pe strada Gării. Toţi ţin legătura prin radio.

Cole nota ceva pe o foaie de calc aşezată deasu-pra hărţii.

Sună telefonul. Grover traversă camera până la noptieră şi răspunse:

— Grover la telefon. Oh! Da, vom verifica, dar sunt sigur că ne-ar fi prevenit, dacă ar fi făcut aşa ceva. Nu vă neliniştiţi! Bine. Păstrăm legătura.

— Ce e? întrebă Fassett, scoţându-şi haina albă şi ridicându-şi manşetele cămăşii

— Era de la Los Angeles. Între momentul în care Osterman a părăsit studioul şi oprirea în Mulholand, l-au pierdut din atenţie căm douăzeci de minute. Se tem să nu-l fi contactat pe Tremayne sau chiar pe Cardone.

Cole ridică privirea

— Cam ora unu aici… Deci ora zece în California?

— Da.

— Nu. Cardone era în maşină, iar Tremayne pe străzi. N-a putut să ia legătura cu niciunul”:,:

— Îi înţeleg că îsi fac probleme, îl întrerupse Fassett.

Tremayne n-a pierdut vremea la prânz ca să încerce să dea de Cardone.

— Am prevăzut asta. Larry, spune Cob. L-am fi interceptat pe amândoi dacă ar fi aranjat vreo întâlnire.

— Da, ştiu. Dar era riscant.

Cob începu să râdă luând hârtiile de calc.

— Tu organizezi şi noi controlăm situaţia, spuse el. Lată toate străzile ce duc la Saddle Valley.

— Dar le avem deja.

— George a uitat să ne aducă o copie şi oamenii noştri o au pe cealaltă. Un post de comandă trebuie să aibă întotdeauna o hartă a câmpului de luptă.

— Mea culpa, zise Grover. Am fost în şedinţă până la ora două dimineaţa şi am luat avionul de şase. Am uitat şi aparatul de ras, şi periuţa de dinţi, şi cine ştie ce altceva…

Telefonul sună iar. Grover răspunse.

— Da… Înţeleg… Aşteptaţi o clipă…

Îndepărtă aparatul de ureche şi privi spre Fassett.

— Al doilea şofer a avut probleme cu Cardone.

— Dumnezeule! Sper că totul a decurs fără violenţă!

— Nu, nu! Decoratul nostru All-American a încercat să iasă din maşină şi să facă scandal. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Spune-i să se întoarcă la Washington. Să iasă din circulaţie.

— Jim, vino la Washington. Sigur, şi aşa va fi bine. De acord. Ne întâlnim la centru.

Grover închise şi se întoarse la masa de joc.

— Ce va face Jim şi «va fi bine? întrebă Fassett.

— Va lăsa Rolls-ul în Maryland. Crede că Joe Cardone i-a luat numărul.

— Bine. Şi familia Cesar?

— Sunt pregătiţi, zise Cole. Mor de nerăbdare să afle veşti de la Giuseppe Cardione. Tatăl nu seamănă deloc cu fiul.

— Adică? întrebă Grover, aprinzându-şi ţigara cu bricheta.

— Bătrânul Cesar a făcut averi, nu glumă, cu tot felul de murdării, iar fiul cel mare este în cabinetul Ministrului Justiţiei şi e un duşman declarat al Mafiei.

— Pentru a spăla păcatele familiei?

— Cam aşa ceva.

Fassett se îndreptă spre fereastră şi contemplă vasta întindere a zonei Central Park South. Când vorbi din nou, glasul

îi era calm, dar încărcat de o satisfacţie greu reţinută, care îi făcu să zâmbească pe tovarăşii săi.

— Acum toate sunt la locul cuvenit. Sunt cutremuraţi, dezorientaţi, se tern. Niciunul nu ştie ce să facă ori cu cine să vorbească. Nu avem decât să aşteptăm şi să observăm. Îi vom lăsa liniştiţi 24 de ore. Tăcere... Şi Omega nu va avea de ales. Va trebui să treacă la acţiune.

13

Miercuri, ora l0 şi 15 minute La aproximativ această oră, John Tanner sosi la birou. Înainte de a ieşi din casă, se gândise la toate pericolele din lume care i-ar putea ameninţa familia, dar ştia că Fassett avea dreptate. Se aşeză la birou şi parcurse fără nicio grabă curierul şi mesajele. Toată lumea cerea câte o audienţă. Nimeni nu dorea să ia o hotărâre fără acordul lui. Ridică receptorul şi formă numărul de acasă:

— Alo, Aii?

— Da. Iubitule. Ai uitat ceva?

— Nu... nu. Mă simţeam puţin cam singur. Tu ce făceai?

În Orchard Place din Saddle Valley, New Jersey, Alice Tanner zâmbi şi-şi simţi inima bătând cu putere.

— Ce făceam? Ei bine, conform ordinelor Marelui Han, supraveghez curăţenia pe care fiul tău o face la subsol. Şi conform aceloraşi ordine, fiica ta pierde o călduroasă dimineaţă de iulie citind pe rupte. Altfel cum ar putea să intre la Berkeley când va împlini 12 ani?

Tanner înţelese la ce făcea Alice aluzie. Soţia lui, copil fiind, petrecuse veri întregi într-o cumplită singurătate. Nu dorea ca fiica ei să păţească la fel.

— Nu exageraţi. Invită nişte copii.

— Aş putea. Dar Nancy Loamis a sunat şj a invitat-o pe Janet la masă.

— Aii, zise Tanner, trecându-şi receptorul în mâna stângă, aş prefera să nu ne vedem cu familia Loamis o vreme...

— Cum adică?

John se gândi la Jim Loamis, pe care îl întâlnea în expresul de ora 8 şi 20 de minute.

— Jim încearcă să pună mâna pe un întreg pachet de acţiuni. În tren, a reuşit să convingă o mulţime de oameni. Dacă îl pot evita până săptămână viitoare, scap de afacerea asta.

— Ce crede Joe?

— Nu stie. Jim nu vrea ca Joe să afle. Rivalităţi, presupun.

— Şi nu văd ce legătură are asta cu faptul că Janet acceptă invitaţia lor la masă…

— Tocmai ca să evităm o încurcătură. Nu dispunem de suma pe care o cere el.

— Cum spui tu…

— Şi apoi… fă-mi plăcerea şi rămâi astăzi în preajma telefonului.

Privirea lui Alice se fixă asupra aparatului.

— Dar de ce?

— Nu pot să intru în amănunte, dar s-ar putea să primesc un telefon important… Ştii tu… ce tot vorbim noi de ani de zile…

Alice cobor î imediat vocea şi zâmbi.

— Ţi-a propus cineva ceva?

— Poate. Vor suna acasă pentru a aranja o dată.

— Oh! John, dar e minunat!

— Ar… putea fi interesant. Te sun eu mai târziu. Lui Tanner îi venea din ce în ce mai greu să continue această conversaţie.

— E fantastic, iubitule! Voi da soneria la maxim. Se va auzi şi de la New York.

— Te sun mai târziu.

— Şi îmi vei da toate amănuntele…

Tanner lăsă încet receptorul în furcă. Începuse să spună minciuni, dar voia să fie sigur că familia lui nu va ieşi din casă.

Ştia că trebuie să-şi concentreze toate gândurile asupra problemelor de la Standard Mutual. Fassett îl avertizase. Nu trebuia să-şi modifice orarul obişnuit. Şi, pentru un director de Informaţii, normalitatea era o stare care se situează undeva în apropierea unei crize de hipertensiune. La Standard Mutual, Tanner era considerat drept unul care ştie să facă faţă problemelor neprevăzute. Dacă îi era dat să aibă vreodată în viaţa lui profesională un moment în care să fie obligat să evite haosul, atunci, desigur, acum era acel moment.

Ridică receptorul:

— Norma, îţi voi citi lista cu cei pe care îi primesc în dimineaţa aceasta, iar tu le vei telefona. Previne-i că vreau întrevederi

scurte. Nu lăsa pe nimeni să stea mai mult de un sfert de oră, doar dacă nu-ţi dau eu indicaţii. Ar fi de preferat ca problemele şi sugestiile să nu depăşească o jumătate de pagină. Te rog, anunţă-i pe toţi. Am multe probleme de rezolvat.

Din acel moment, nu mai avu o clipă de răgaz până la ora 12 şi 30 de minute. Când termină, se încuie în birou şi o sună pe Alice.

Nu-i răspunse nimeni.

Lasă telefonul să sune aproape două minute. Intervalul dintre apeluri i se părea din ce în ce mai lung.

Niciun răspuns de la telefonul a cărei sonerie era atât de puternică, încât se putea auzi tocmai de la New York.

Era ora 12 şi 35 de minute. Probabil că Alice se gândise că nimeni nu putea suna între ora doisprezece şi unu jumătate. Pesemne că avusese nevoie de ceva de la magazin. Sau poate că a luat copiii la Club să mănânce un hamburger. Sau – cine ştie? — nu reuşise să refuze invitaţia lui Nancy Loamis şi fusese nevoită să o conducă pe Janet. Sau plecase până la bibliotecă – în timpul verii, Alice era o mare amatoare de romane, pe care le citea pe nerăsuflate lângă piscină.

Tanner încerca să şi-o închipuie pe Alice făcând toate aceste lucruri banale. Bine ar fi fost să facă într-adevăr ceva din toate acestea, sau chiar pe toate deodată…

Formă iar numărul. Niciun răspuns. Sună la Club.

— Îmi pare rău, domnule Tanner. Ne-am informat, doamna Tanner nu este aici.

Sună la familia Loamis, convins că plecase la ei!

— Nu, Joh’n. Alice a spus că pe Janet o doare burta. Poate că a dus-o la doctor.

La ora unu şi opt minute, Tanner sună acasă încă de două ori, la cinci minute diferenţă între apeluri, imaginându-şi-o pe Alice la poartă, gâfâind şi fugind să ridice receptorul. Dar zadarnic…

Îşi tot spunea că reacţionează stupid. Văzuse cu ochii lui cum îi urmărea maşina poliţiei când Alice îl condusese la gară. Şi ieri după amiază, Fassett îl convinsese de eficacitatea câinilor lui de pază.

Brusc, avu o revelaţie: Fassett.

Ridică receptorul şi formă numărul de urgenţă pe care i-l dăduse de la Biroului Central din Manhattan.

— Grover…

— Cine? întrebă Tanner.

— Alo? Alo? George Grover la telefon.

— Mă'numesc John Tanner. Încerc să dau-de domnul Fassett.

— Ah! Bună ziua, domnule Tanner! Ce s-a întâmplat? Fassett a ieşit. Vă pot ajuta cu ceva?

— Sunteţi coleg cu Farsett?

— Da, domnule.

— Nu ştiu unde este soţia mea. Am sunat de zeci de ori şi nu răspunde nimeni.

— Poate a ieşit. În locul dumneavoastră, nu m-aş agita, doar e sub supravegherea noastră.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur.

— Am rugat-o să stea lângă telefon, l-am spus că aştept un apel foarte important...

— Îi voi contacta pe oamenii noştri de pe teren. Vă sun apoi ca să vă liniştiţi.

Închizând telefonul, Tanner începu să se simtă puţin încurcat. După cinci minute, telefonul nu sunase încă. Formă el numărul lui Fassett: ocupat. Închise repede şi se întrebă dacă nu cumva Grover găsise linia ocupată din cauza nerăbdării lui. Oare Grover suna la el? Sigur, nu se putea altfel. Va încerca din nou, era convins. Dar telefonul nu sună.

Tanner ridică receptorul şi formă încet, cu mare atenţie, numărul secret, asigurându-se că fiecare cifră era corectă.

— Grover.

— Parcă trebuia să mă sunaţi imediat.

— Îmi pare rău, domnule Tanner. Avem o mică problemă. Dar nu vă faceţi griji.

— Cum adică, o problemă?!

— Nu putem lua legătura cu oamenii noştri de pe teren. Dar se întâmplă deseori. Nu le putem cere să fie mereu în apropierea unui radio-telefon. Îi vom contacta cât mai curând şi vă sun eu după aceea.

— Nu se poate!

Tahner trânti receptorul şi se ridică nervos din fotoliu. Ieri, Fassett îi descrisese cu lux de amănunte toate mişcările lor, tot ce făcuseră ei până la ora respectivă. Şi acum Grover nu-i găsea pe cei însărcinaţi cu paza familiei lui. Ce îi spusese Fassett?

«Avem treisprezece agenţi în Saddle Valley. Şi Grover nu, era

în stare să dea nici măcar de unul?! Treisprezece agenţi nu puteau să fie contactaţi?!

Era prea de tot!. Tanner traversă biroul şi deschise uşa:

— Norma, am de rezolvat o problemă. Fii amabilă şi preia tu apelurile mele. Dacă sună unul, Grover, spune-i că m-am întors acasă.

;.

SADDLE VALLEY
COMUNĂ ÂNTEMEIATĂ ÂN 1862
Bine aţi venit!

— Şi acum, domnule?

— Mergi tot înainte. Îţi voi arăta eu pe unde. Taxiul ajunse în Orchard Driver. Mai erau cam două grupuri de case până la el. Tanner simţi Că i se accelerează pulsul. Tot îşi imagina cum arată maşina lor pe alee. Încă înainte de curbă ar fi putut să o va- dă, dacă era acolo. Şi dacă era acolo, însemna că totul era în regulă. Oh, dacă mai putea fi ceva în regulă acum!

Maşina nu era pe alee.

Tanner se uită la ceas.

Ora 14 şi 45 de minute. Trei fără un sfert! Şi Alice nu era acasă!

— La stânga. Casa cu: x. Miţă indicatoare din lemn.

— E o casă frumoasă, domnule. Foarte frumoasă.

— Grăbeşte-te!

Taxiul se opri în faţa aleii pietruite. Tanner achită cursa şi deschise portiera fără a mai aştepta mulţumirile şoferului.

— Aii! Aii!

Tanner traversă în fugă spălătoria şi intră în garaj.

Nimic. Doar maşina Triurnph. Tăcere…

Totuşi, ceva era. Un miros vag şi înţepător pe care Tanner nu reuşea să-l identifice.

— Aii! Aii!

Tanner traversă în fugă o cameră până la bucătărie şi văzu pe geam piscina. Dumnezeule! Scrută suprafaţa apei şi încercă să deschidă uşa terasei. Cum uşa eră blocată o izbi cu umărul. Uşa sări din ţâţâni şi el ieşi în goană.

Doamne, mulţumesc! îşi spuse în gând. În apă nu era nimic. Micuţul tefrier se trezise. Era legat de lanţ. Imediat începu să

latre ascuţit şi isteric.

Tanner intră în casă şi o luă spre uşa beciului.

— Ray! Janet! Aii!

Totul era liniştit. Doar de afară se auzeau lătrăturile înfundate ale câinelui. Lăsă uşa pivniţei deschisă şi fugi iar până la scări. Urcă în goană patru trepte deodată. Uşile camerelor copiilor'erau deschise. La fel – camera de oaspeţi. Dar dormitorul lor era închis.

Auzi un radio dat la minimum. Era un radio-deş-teptător prevăzut cu reglare automată, care le permitea să-l oprească în momentul dorit sau cel mult cu o oră întârziere. Şi Aii, şi el foloseau întotdeauna acest dispozitiv când ascultau radioul. Niciodată însă nu foloseau butonul pornire': Devenise aproape un obicei. Aii lipsea de mai bine de două ore jumătate. Deci altcineva dăduse drumul la radio.

Deschise uşa dormitorului. Nimeni.

Era pe punctul de a s>e întoarce pentru a scotoci şi restul casei când zări, lâng î radioul-deşteptător, un mesaj scris cu pix roşu.

Se apropie de noptieră

Soţia dumneavoastră şi copiii au plecat la o plim-bare neaşteptată, fi găsiţi Ungă vechiul depozit al căilor ferate de pe strada. Lassiter.

În ciuda. Spaimei, Tanner îşi aminti de depozitul părăsit. Se înălţa pe undeva, la capătul unei păduri, pe o stradă puţin frecventată. _

Ce făcuse? Dumnezeule, ce făcuse? îi omorâse? Dacă era adevărat, îl va ucide pe Fassett! îl va ucide şi pe Groverl Şi pe toţi care ar fi trebuit să vegheze asupra lor!

Ieşi în goană din cameră, năvăli pe scări şi fugi la garaj Uşa se deschise. Sări în Triurnph şi porni mo-torul.

Ajunsese la capătul aleii, făcu dreapta şi se angaja în virajul lung de pe Orchard Driver, încercând să-şi amintească ce scurtături duceau spre Lassiter. Trecu pe lângă o baltă şi-şi aminti că era lacul Lassiter, pe care patinau iarna cei din Saddle Valley. Strada era pe partea cealaltă şi părea să se înfunde în desimea pădurilor..

Începu să vorbească singur, apoi începu să strige:

— Aii! Aii! Janet Ray

Strada era sinuoasă Unghiuri moarte, viraje, raze de soare

jucându-se în iarba deasă.. Nu se zărea nicio altă maşină, niciun semn de viaţă. După o cotitură, îi răsări în faţă vechiul depozit părăsit. Tanner văzu maşina lor. Pe jumătate ieşită din parcare, între ierburile înalte Frână violent si parcă alături.

Nu zărea pe nimeni. Sări dio Triumph şi fugi la cealaltă maşină. O clipă, îşi pierdu controlul de sine. Ceea ce vedea era cât se poate de adevărat. Incredibilul se produsese.

Soţia lui zăcea nemişcată jos, în partea din faţă a maşinii. În spate, micuţa Janet şi Raymond, cu capul plecat, erau legaţi de scaunele roşii.

Doamne, Dumnezeule! Se întâmplase! Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să tremure. Deschise urlând portiera şi fu izbit de un miros ciudat. Mirosul înţepător din garaj. Prinse în mâini capul lui Alice, pradă unei emoţii de nedescris.

— Aii! Aii! Doamne, fie-ţi milă! Aii!

Soţia lui deschise cu greu ochii. Clipi rar, venin-du-şi încet în fire. Mişcă uşor braţele.

— Unde… unde… copiii mei! strigă ea cu o voce isterică.

Ţipătul ei îl aduse pe John la realitate. Se ridică brusc şi întinse braţul peste scaun, spre fiul şi fiica sa.

Mişcau! Erau vii! Erau cu toţii vii!

Alice ieşi din maşină. Se împletici, apoi căzu la pământ. John îşi luă fiica de pe scaunul din spate şi o strânsese la piept. Janet izbucni plâns.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alice, ridicându-se cu greu de jos. Ce s-a întâmplat?

— Nu vorbi, Aii. Respiră adânc, cât de adânc poţi. Ţine.

Se apropie de ea şi i-o întinse pe Janet, zguduită de hohote de plâns.

— Să-I scot şi pe Ray.

— Dar ce s-a întâmplat?! Să nu-mi spui că nu…

— Taci! Respiră! Respiră adânc!

Tanner îşi ajută fiul să coboare de pe bancheta din spate. Băiatul începu să vomite. Tanner îi puse o rnână pe frunte şi cu cealaltă îl cuprinse de mijloc.

— John, spuse Alice. Nu poţi să…

— Mergi puţin. Încearcă s-o faci şi pe Janet să meargă. Fă ce-ţi spun!

Docilă şi încă ameţită, Alice făcu ce îi spusese soţul ei. Ray începu să-şi clatine ameţit capul.

— Te simţi mai bine, fiule?

— Oh! Dar unde suntem? întrebă Ray, cuprins brusc de teamă.

— Totul va fi bine. Vei vedea. Suntem bine… cu toţii…

Tanner privi spre soţia sa. Alice o aşezase jos pe Janet, ţinând-o încă de mâini. Copilul plângea, iar Tanner le privea, simţind cum creşte în el un val de teamă şi de ură. Se îndreptă spre maşină brusc, ca să vadă dacă cheile erau în contact.

Nu erau. NU avea niciun sens!

Privi sub scaun, cutia de bord, apoi în spate. După câteva căutări, le văzu. Erau învelite într-o bucată de hârtie albă, prinsă la mijloc cu un elastic. Pachetul căzuse între scaunele rabatabile, astfel încât abia se mai zărea.

Janet începu să urle. Alice o luă în braţe, încer-când s-o potolească, tot repetându-i că totul era în regulă. După ce se asigurarea Alice nu-l putea vedea, Tanner luă pacheţelul de sub scaun, rupse elasticul şi desfăcu hârtia.

Nu era scris nimic.

O mototoli şi o băgă în buzunar. Îi va spune totul lui Alice. Şi vor pleca departe de aici. Dar nu-i putea spune în faţa copiilor.

— Urcă în maşină, spuse încet Tanner către Ray. Apoi se apropie de Alice şi o luă în braţe pe fetiţa cutremurată de suspine.

— la cheile de la Triurnph, Alice. Ne întoarcem acasă.

Soţia sa mergea în faţa lui, cu ochii măriţi de spaimă, cu obrajii uzi de lacrimi. Încerca să se stă-pânească, să-şi adune toate puterile ca să se abţină să nu urle:

«Ce se întâmplă? Ce ni s-a întâmplat?

Tanner scăpă de răspuns: tocmai se auzea un motor de maşină. Furia i se amestecă acum cu un val de recunoştinţă. Maşina poliţiei din Saddle Valley năvăli în curtea depoului şi opri la zece metri de ei.

Din maşină sări Jenkins, apoi Mcdermott, cu pistoalele în poziţie de tragere.

— Totul e în regulă? întrebă Jenkins apropimdu-se în grabă.

Mcdermott se îndreptase spre maşină şi vorbea încet cu băiatul care se aşezase pe bancheta din spate.

— Am găsit mesajul din camera dumneavoastră. Ah, să nu uit, cred că am recuperat cea mai mare parte a bunurilor dumneavoastră.

— Ce?! întrebă Alice fâcând ochii mari

— Ce bunuri?

— Două televizoare, bijuteriile doamnei, o. Cutie cu argintărie, covoare, ceva bani. Am la post o listă Nu ştim dacă le-am recuperat pe toate Maşina era a-bandonat î la câteva case distanţă de locuinţa dumneavoastră. Poate v-au luat şi altceva. Va trebui să verificăm.

Tanner i-o întinsese pe Janet lui Alice.

— Despre ce vorbiţi? întrebă el.

— Aţi fost jefuiţi. Soţia dumneavoastră s-a întors pesemne în timp ce ei operau. V-au asfixiat familia în garaj, cu gaz. Erau – fără îndoială – profesionişti. Sunt metodele lor.

— Minţi! şopti Tanner. Nu-i adevărat…

— Vă rog! îl întrerupse Jenkins. Acum, cel mai important lucru e să avem grijă de soţia şi de copiii dumneavoastră.

Ca şi cum ar fi primit un semnal, Mcdermott îi strigă din maşină:

— Duc puştiul la spital! Imediat!

— Oh! Dumnezeule! ţipă Alice, fugind spre maşină cu fetiţa în braţe.

— Lăsaţi-l pe Mcdermott să-l ducă, îi spuse Jenkins.

— Cum să am încredere în voi? M-aţi minţit. Din casă nu lipsea nimic. Televizoarele erau la locul lor şi nu era nicio urmă de furt. De ce aţi minţit?

„- N-avem timp! şuieră Jenkins. O trimit pe soţia şi pe copiii dumneavoastră cu Mcdermott.

— Merg cu mine!

— Nu! zise Jenkins, atingându-şi uşor pistolul.

— Te voi omorâ, Jenkins!

— Şi cine va mai sta atunci între dumneavoastră şi Omega’? întrebă el calm. Fiţi rezonabil. Fassett e pe drum. Vrea să vă vorbească.

— Sunt dezolat! Sincer, profund dezolat. Nu se va mai întâmpla aşa ceva, îţi jur.

— Dar ce s-a întâmplat? Unde era infailibila voastră gardă?

— O eroare logistică. Orarele de supraveghere nu au fost controlate. Ăsta e adevărul. De ce să te mint? Eu sunt răspunzător de tot!

— Dar tu hu erai aicr.

— Totuşi, eu sunt vinovat. Eu răspund de echipa asta. Omega

a observat că supravegherea nu mai este asigurată – şi asta nu mai mult de un sfert de oră – şi a trecut la atac.

— Nu pot tolera una ca asta! Aţi riscat viaţa soţiei şi a copiilor mei!

— Ţi-am spus, nu se va mai întâmpla. Mai mult, cele întâmplate azi ar trebui – oarecum – să te liniştească. Ai dovada că Omega nu vrea să ucidă. Teroare, da, dar nu şi asasinat.

— De ce? Nu nu te cred. Rezultatele agenţilor CI.A. Au fost dezastruoase. Lucrurile sunt clare pentru mine. Gata! Nu vă mai las să hotărâţi în locul meu.

— Ah, da? Deci tu vei hotărâ?

— Da.

— Nu fi prost. Dacă nu pentru tine, măcar pentru familia ta.

Tanner se ridică din fotoliu. Prin storurile vineţii, văzu doi bărbaţi făcând de pază în faţa motelului.

— Îi duc de aici.

— Unde?

— Nu ştiu. Nu ştiu decât că nu pot rămâne aici.

— Crezi că Omega nu te va urmări?

— De ce ar face-o? Nu sunt unul de-ai voştri, nu?

— Nu te vor crede niciodată.

— Îi voi face să mă creadă.

— Cum? Vei da un anunţ în Times?

— Nu! răspunse Tanner, răsueindu-se pe călcâie şi fixându-l pe Fassett cu un deget acuzator. Voi o veţi face! Fie că vreţi sau nu! Pentru că, dacă nu veţi fi de acord, voi povesti istoria acestei operaţiuni şi maniera ineptă şi criminală în care o desfăşuraţi la buletinul de ştiri al tuturor reţelelor din ţară. Şi nu vei supravieţui, te asigur!

— Nici tu. Vei fi un om mort. Şi soţia ta, şi copiii tăi… morţi şi ei.

— Nu mă poţi ameninţa…

— Priveşte faptele concrete, pentru numele lui Dumnezeu! explodă Fassett. Priveşte ce s-a întâm-plat de fapt!

Apoi, dintr-o dată, cobor î vocea şi-şi duse mâna la piept.

— Uite cazul meu, zise el încet. Soţia mea a fost ucisă în Berlinul de Est. Au omorât-o numai şi numai pentru că era măritată cu mine. Voiau să-mi dea… mie o lecţie. Şi, pentru a-mi da această lecţie, mi-au omorât soţia. Mie nu trebuie să-mi spui

nimic. Am trecut prin asta. Eraţi în siguranţă. Acum nu mai sunteţi.

Tanner era complet năucit.

— Unde vrei să ajungi?

— Încerc să-ţi spun că vei face exact ce am stabilit noi. Suntem prea aproape de scop. Vreau Omega.

— Ştii bine că nu mă poţi constrânge.

— Ba da, pot. Dacă ne laşi baltă, dacă ne întorci spatele, îmi retrag toţi agenţii din Saddle Valley. Vei fi singur. Şi nu cred că vei face singur faţă acestei situaţii.

— Îmi iau familia de aici…

— Ar fi o nebunie! Omega a ştiut să profite imediat de o măruntă greşeală logistică. Sunt vigilenţi. Extrem de vigilenţi, rapizi şi eficienţi. Crezi că ai vreo şansă? Că ai da o şansă familiei tale? Recunosc că am făcut o greşeală. Nu vor mai fi şi altele.

Tanner ştia că Fassett avea dreptate. Dacă îl părăseau acum, nu va fi în stare să înfrunte situaţia.

— Nu vei reuşi niciodată dacă mergi pe două drumuri. Ce-ai face dacă ai merge pe un câmp minat?

— Presupun că… acelaşi lucru. Dar ce s-a mai întâmplat azi după-masă?

— Politica terorii. Fără posibilitate de identificare. Pentru cazul în care nu ai fi amestecat în această afacere. Ne-am dat seama de ceea ce s-a întâmplat şi am propus, pentru familia ta, o altă explicaţie. Vom păstra câteva dintre bunurile voastre, câteva obiecte mărunte – bijuteriile, de exemplu – până ce totul se va termina. Aşa va părea mai veridic.

— Adică vreţi să se confirme versiunea furtului.

— E evident. E cel mai sigur.

— Da… evident.

Tanner se scotoci prin buzunar în căutarea unei ţigan Sună telefonul. Fassett răspunse. Vorbi puţin, apoi se întoarse spre Tanner

— S-a întors familia ta. Sunt bine cu toţii încă se resimt de pe urma şocului, dar totul se va aranja. Câţiva dintre oamenii noştri aranjează prin casă. E o nebunie întreagă. Încearcă să ridice amprentele digitale. Dar vor descoperi, desigur, că hoţii au purtat mănuşi. Soţiei tale i-am spus că tocmai dai o declaraţie.

— Înţeleg.

— Vrei să te însoţim?
— Nu… nu, mulţumesc. Presupun că oricum voi fi urmărit.
— Supravegheat e un termen mai potrivit.
După ce se despărţi de Fassett, Tanner intră în Village Puie, singurul bar şic din Saddle Valley, şi îi telefona lui Tremayne.
— Ginny, John la telefon. Aş vrea cu Dick. E a-casâ?
— John Tanner?
De ce îi spusese numele? Doar îi ştia vocea.
— Da. Dick e acasă?
— Nu… sigur că nu. E la birou. Ce s-a întâmplat?
— Nimic important.
— Nu-mi poţi spune mie?
— Am nevoie de un sfat juridic. Voi încerca la birou. La revedere!
Tanner ştia că fusese prins pe picior greşit. Dar şi Virginia fusese la fel de neîndemânatică. Tanner sună la New York.
— Îmi pare rău, domnule Tanner, dar domnul Tremayne a plecat la Long Island. O conferinţă ne-prevăzută. Dar, dacă e urgent, vă pot da numărul de telefon.
Secretara lui Tremayne îi dădu cu regrefnumărul. Îl formă.
— Regret, domnul Tremayne nu e aici.
— Dar, de la birou, mi s-a spus că e aici, la o conferinţă.
— Ne-a sunat dimineaţă pentru a o contramanda. Sunt dezolat, domnule.
Tanner formă apoi numărul lui Cardone.
— Tata şi mama au ieşit azi, unchiule Johnny. Au spus că vin după cină. Să le spunem să te sune?
— Nu… nu… nu-i nimic urgent.
Tanner simţi un gol în stomac. Formă un alt număr, dădu centralistei indicaţiile necesare şi numărul cărţii sale de credit şi, la cinci mii cinci sute de kilometri distanţă, în Beverly Hills, sună un telefon.
— Casa Osterman.
— Domnul Osterman e acasă?
— Nu. Pot să ştiu cine este la aparat, vă rog?
— Nici doamna?
— Nici doamna.
— Când se întorc?
— Săptămâna viitoare. Cine e la telefon, vă rog?
— Nă numesc Cardone. Joseph Cardone.

— C.A.R.D.O.N.E.

— Da. Când au plecat?

— Aseară au plecat la New York. Cu avionul de ora zece.

Tanner închise. Ostermanii erau ia New York. Ajunseseră acolo la şase dimineaţa.

Tremayne, Cardone, Osterman…

Toţi erau pe undeva, pe acolo, dar nimeni nu ştia unde.

Nici unii, nici ceilalţi…

Omega!

14

Joi, ora 3

Scenariul lui Fassett era convingător. Când Tanner se întoarse acasă, camerele era curate, aranjate, dar nu se putea spune că totul era perfect. Scaunele nu erau la locul lor, covoarele fuseseră mişcate, poziţia lămpilor nu mai era aceeaşi. Stăpâna casei nu se apucase încă de treabă.

Alice îi spuse că poliţiştii i-au dat o rnână de ajutor. Avea vocea calmă şi, chiar dacă bănuia ceva, pe chipul ei nu se putea citi nimic.

În tinereţe, Alice Mccal î cunoscuse violenţa. Văzuse poliţiştii în casa ei, nu era o noutate pentru ea. Fusese învăţată să reacţioneze cu sânge rece.

În schimb, soţul ei nu era deloc pregătit să-şi joace rolul care i se încredinţase. Pentru a doua noapte consecutiv, avu un somn agitat; Se trezi. Privi cadranul radio-deşteptătorului. Era aproape trei dimineaţa şi nu-şi putea găsi odihna, ochii refuzau să se închidă.

Nu are rost să mă chinui, îşi spuse el, ridicându-se şi făcând câţiva paşi. Poate ar fi bine să mănânc ceva, să citesc sau să fumez. Să fac ceva, orice, numai să nu mă mai gândesc la…

Împreună cu Alice băuse un pahar de tărie înainte de a se culca – cam mult alcool pentru Alice, care căzuse într-un somn de plumb. Dar poate nu atât din cauza alcoolului, cât a epuizării. Tanner coborî. Rătăci prin casă ca o stafie. Mâncă un rest de cantalup, citi curierul de la intrare şi răsfoi câteva reviste în salonul de zi. Apoi se îndreptă spre garaj. Mai plutea încă

mirosul uşor al gazului folosit împotriva soţiei şi copiilor lui. Se întoarse în salon, uitând să stingă lumina în garaj.

Stinse ultima ţigară şi privi în jur pentru a găsi un pachet nou. Mai mult pentru a se linişti, nu pentru că ar fi avut neapărată nevoie. Ştia că are un cartuş în birou. În timp ce trăgea sertarul de sus, auzi un zgomot care îl făcu să ridice capul.

La geam se auzeau ciocănituri înfundate. Fasciculele luminoase ale unei lanterne descriau mici cercuri albe pe sticlă.

— Sunt Jenkins, domnule Tanner, spuse o voce înăbuşită. Veniţi la uşa din spate. _ Tanner, uşurat, făcu un semn de acceptare spre silueta întunecată ce se profila la fereastră.

— S-a rupt zăvorul la uşa asta, spuse Jenkins cu o voce joasă, când Tanner îi deschise pe la bucătărie. Nu ştim cum s-a întâmplat.

— Eu l-am stricat. Ce faceţi afară?

— Încercăm să evităm producerea unui alt incident. Suntem patru. Ne întrebam ce faceţi, pentru că toate luminile din grădină sunt aprinse. La garaj, de asemenea. S-a întâmplat ceva deosebit? Aţi primit vreun telefon?

— Oare. N-ar fi trebuit să ştiţi, dacă era ceva de ştiut?

— Suntem obligaţi să ştim, zâmbi Jenkins. Dar suntem, totuşi, la bunul plac al unei pene de curent.

— Da, aşa-i. Ce-aţi spune de o cafea?

— Numai dacă vreţi să faceţi şi pentru cei trei tovarăşi ai mei. Băieţii nu-şi pot părăsi postul.

Tanner umplu filtrul.

— Ness, e bine, da?

— Perfect, mulţumesc.

Jenkins se aşeză la masa din bucătărie, îndepăr-tându-şi puţin tocul revolverului pentru a sta mai bine pe scaun. Îl privi cu atenţie pe Tanner, apoi măsură camera dintr-o singură privire.

— Mă bucur că dumneavoastră sunteţi afară. Vorbesc sincer. Ştim că suntem o adevărată pacoste, dar…

— Nu sunteţi o pacoste. O facem cu plăcere, din tot sufletul.

— Mă bucur să aud asta. Aveţi soţie, copii?

— Nu.

— Credeam că sunteţi căsătorit.

— Eu, nu. Mcdermott, colegul meu.

— Ah, înţeleg! Lucraţi aici… ia să vedem… cam de doi ani, nu-i aşa?

— Aproape.

— Sunteţi unul de-al lor? întrebă Tanner, îndepăr-tându-se de aragaz şi privindu-l pe Jenkins.

— Pardon?

— V-am întrebat dacă sunteţi de-al lor. Astăzi aţi pronunţat un nume: Omega. Înseamnă că faceţi parte dintre oamenii lui Fassett.

— Am fost instruit să vă spun asta. Dar, desigur, îl cunosc şi pe domnul Fasset.

— Dar nu sunteţi un simplu poliţist oarecare, nu? Jenkins nu-avu vreme să răspundă. De afară se auzi un ţipăt. Acel gen de ţipăt pe care cei doi bărbaţi din bucătărie îl auziseră deja de multe ori – Tanner în Franţa, Jenkins în Coreea, lângă Yalu... Era un ţipăt de moarte.

Jenkins se repezi la uşă şi ieşi în fugă. Tanner îl urmă. Alţi doi bărbaţi îi întâmpinară din întuneric.

— E Ferguson! Ferguson!

Vorbeau cu voce tare, dar nu ţipau. Jenkins înconjură piscina şi o luă spre pădurea de dincolo de proprietatea lui Tanner. Jurnalistul încercă şi el să ţină pasul.

Trupul mutilat zăcea în ierburile înalte. Capul îi fusese retezat. Ochii rămăseseră larg deschişi ca şi cum pleoapele ar fi fost ţintuite în cuie.

— Înapoi, domnule Tanner! Rămâneţi acolo! Nu vă uitaţi! Nu ţipaţi!

Jenkins îl apucă de umeri şj îl îndepărtă de cadavru. Ceilalţi doi se înfundară în pădure, cu pistoalele în mână. Tanner se prăbuşi pe pământ, cuprins de greaţă şi mai înfricoşat decăt fusese în viaţa lui.

— Ascultaţi-mă, şopti Jenkins, îngenunchind lângă jurnalistul care tremura. Lovitura asta nu vă era destinată. Nu are nimic de-a face cu dumneavoastră. Există anumite reguli, anumite semne pe care le cunoaştem cu toţii. Omul ăsta a fost omorât pentru Fassett. Lui i s-au adresat de această dată.

Corpul fu învelit într-o pânză şi doi bărbaţi îl ridica-. Ră de acolo. Se mişcau în tăcere, dar foarte eficient.

***

— Soţia ta doarme încă; spuse calm Fassett. Asta e bine. S-a

trezit fiul tău şi a coborât. Mcdermott i-a spus că faci cafea pentru băieţi.

Tanner stătea pe gazonul din spatele piscinei, încercând să priceapă ce se petrecuse în ultima oră.

—r- Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cum de s-a întâmplat una ca asta!

Privi spre bărbaţii care purtau trupul neînsufleţit. Vorbele lui abia dacă se auzeau. Fassett se aşează jos, lângă el.

— A fost atacat pe la spate.

— Pe la spate?

— A fost cineva care cunoaşte bine pădurea din spatele casei tale.

Fassett se uită în ochii lui Tanner, iar acesta citi în privirea agentului o acuză nerostită.

— E vina mea, nu?

— Poate. Jenkins şi-a părăsit postul. Ocupa o poziţie apropiată de Ferguson. De ce ai coborât? De ce erau aprinse toate luminile la parter?

— Nu am putut dormi. M-am trezit. A

— Dar şi în garaj era lumină. De ce te-ai dus în garaj?

l- Nu-mi amintesc. Presupun că mă gândeam la cele petrecute azi.

— Ai lăsat aprinsă lumina în garaj. Înţeleg că o persoană agitată se poate trezi, poate coborâ, fuma o ţigară şi lua ceva. Asta, da, înţeleg. Dar nu înţeleg de ce această persoană se duce în garaj şi lasă lumina aprrnsă. Vroiai să pleci undeva, domnule Tanner?

— Să plec undeva? Nu... Sigur că nu! Unde aş fi putut pleca?

— Sunteţi sigur? întrebă şi Jenkins.

— Dumnezeule! Aţi crezut că am de gând s-o şterg... De aceea aţi venit, ca să mă împiedicaţi, nu?

— Vorbiţi mai încet, vă rog, spuse Fassett ridi-cându-se.

— Chiar mă credeţi-ân stare de aşa ceva? Cum vă puteţi imagina, fie chiar şi pentru o secundă, că aş putea să-mi părăsesc familia?

— Aţi fi putut să-i luaţi şi pe ei, replică Jenkins.

— Doamne! De asta ati venit la fereastră! De asta

ţ

v-aţi părăsit...

Tanner nu reuşi să-şi termine fraza. Îi era greaţă şi se întrebă

unde s-ar fi putut duce să vomite.

— Oh! Rahat! spuse, ridicând privirea spre cei doi funcţionari guvernamentali.

— Asta s-ar fi întâmplat oricum, spuse Fassett calm. Asta nu… nu intra în planul iniţial. Dar trebuie să înţelegi un lucru, Tanner. Te-ai purtat într-un mod neobişnuit. Nu e firesc să fac î ceea ce ai făcut. Trebuie să fii atent la toate vorbele, la toate gesturile tale. Să nu mai uiţi asta. Niciodată!

Tanner se ridică din iarbă cu mişcări nesigure, neîndemânatice.

— Veţi continua? întrebă el. Ar trebui să încheiaţi povestea asta.

— Să ne oprim?! Unul dintre oamenii mei tocmai a fost ucis. Dacă ne oprim acum, semnăm condamnarea ta la moarte. A ta şi a familiei tale.

În ochii agentului C.I.A., Tanner citi o undă de tristeţe. Nu aveai ce discuta cu astfel de oameni. Avea dreptate.

— Pe ceilalţi-i-aţi verificat?

— Da.

— Unde sunt?

— Cardonii sunt acasă. Tremayne a rămas la. New York, dar soţia lui e aici.

— Şi Ostermanii?

— Să lăsăm asta deocamdată. Ai face bine să te întorci. Am dublat paza.

— Nu. Spune-mi ce e cu Ostermanii. Nu mai sunt în California?

— Ştii bine că nu. Doar le-ai telefonat la ora 16 şi 46 de minute, folosind cartea de credit.

— Şi atunci unde sunt? Fassett privi spre John Tanner.

— Aparent, au făcut o rezervare sub un nume fals, răspunse el simplu. Ştim că sunt în zona New York-ului. Îi vom găsi.

— Atunci poate fi mâna lui Qsterman.

— Poate. Dar ai face bine să te. Întorci. Şi nu te nelinişti. Sunteţi păziţi de o adevărată armată.

Tanner privi spre pădurea în care fusese asasinat agentul lui Fassett. Câteva secunde, trupul i se cutremură, ca zgâlţâit de friguri. Îl înspăimânta această apropiere a morţii. Făcu un semn vag funcţionarilor guvernamentali şi se întoarse spre casă, simţindu-se golit şi cu inima îndoită.

— E adevărat ce-a spus despre Tremayne? întrebă încet

Jenkins. A rămas la New York?

— Da. A exagerat cu băutura şi a luat o cameră la Biltmore.

— S-a verificat dacă a rămas în noaptea aceasta în cameră?

Fassett îşi luă privirea de la silueta lui Tanner, care dispăruse în casă şi se întoarse spre Jenkins.

— Da, adineauri. Agentul a spus că Tremayne a urcat cu greu în cameră puţin după miezul nopţii. A primit ordin să se ducă la culcare şi să revină dimineaţa, la ora 7, să-l ia în primire pe Tremayne. Ce te nelinişteşte?

— Nu ştiu exact. Mă voi lămuri când ni se va confirma situaţia lui Cardone.

— Dar o ştim deja. E acasă.

— Presupunem că e acasă, pentru că nu avem niciun motiv să credem contrariul.

— Fii mai explicit.

— Familia Cardone a avut oaspeţi la cină. Trei cupluri. Au venit cu toţii cu o singură maşină, cu număr de New York. Conform spuselor echipei de supraveghere, au plecat în grabă pe la ora 12 şi 30 de minute. Acum mă întreb dacă în maşină nu era si Cardone. Era întuneric. S-ar fi putut strecura.

— Ei bine, să verificăm aceste două lucruri. Cu

Biltmore, nu avem probleme. Iar lui Cardone, să-l rugăm pe Da Vinci să-i dea un telefon.

Cam peste 18 minute, cei doi funcţionari guver-namentali stăteau pe bancheta din faţă a unui automobil parcat la câteva sute de metri de casa lui Tanner. Legătura radio era foarte bună.

— Avem datele, domnule Fassett. Telefonul lui Da Vinci n-a dat niciun rezultat. Doamna Cardone a spus că soţul ei nu s-a simţit bine, că s-a culcat devreme într-o cameră de oaspeţi şi că nu vrea să-l deranjeze. Mai mult, ne-a trântit telefonul în nas. Biltmore a confirmat. În camera l021 nu e nimeni. Tremayne nici măcar nu şi-a desfăcut patul.

— Mulţumesc, New York! spuse Laurent Fassett, înainte de a apăsa pe butonul oprire. Se întoarse spre Jenkins.

— Îţi poţi închipui că un bărbat cum e Cardone refuză să răspundă la un apel telefonic la orele 4 şi 30 de minute dimineaţa? Mai ales când îl caută Da Vinci?

— Clar, nu e aici.

— Şi nici Tremayne nu e unde credeam noi că e.

t

15

Joi, ora 6 şi 40 de minute Fassett îi spusese că poate să rămână acasă joi. Nu avea nevoie de acordul nimănui şi nimic nu l-ar fi putut smulge de lângă cămin. Fassett îi mai spusese că îl va suna în cursul dimineţii, ocazie cu care îi va dezvălui şi ultimele dispoziţii cu privire la protecţia familiei lui.

Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni kaki, cu o cămaşă sport şi, în picioare, avea tenişi. Privi ceasul din bucătărie: ora 6 şi 40 de minute. Copiii nu se vor trezi înainte de o oră şi jumătate şi, chiar cu puţin noroc, Alice va dormi până la nouă jumătate – zece.

Tanner se întrebă câţi oameni erau afară de pază.

Fassett îi vorbise despre o adevărată armată, dar ce putea face o armată dacă Omega îl condamnase la moarte? La ce şi cui îi folosise asasinarea agentului guvernamental din noaptea aceasta? Erau multe răspunsuri posibile… Fassett trebuia să-l înţeleagă. Afacerea aceasta mersese deja prea departe. Dacă totul era adevărat şi dacă Osterman,. Tremayne şi Cardone făceau, într-adevăr, parte din Omega, el nu putea să-i întâmpine la uşă ca şi cum nu s-ar fi întâm-plat nimic. Era absurd!

Se îndreptă spre uşa de la bucătărie şi ieşi liniştit. Va merge spre pădure până când va întâlni pe cineva. Va ruga să fie dus la Fassett.

— Bună ziua!

Era Jenkins, cu ochii încercănaţi, aşezat pe iarbă, dincolo de marginea pădurii. Din casă, chiar de la piscină, nu-l putea vedea nimeni.

— Bună dimineaţa! Nu te duci să te odihneşti?

— Vine să mă ia la opt. Nu mă deranjează. Dar dumneavoastră? Păreţi epuizat.

— Ascultă, vreau să-l văd pe Fassett. Trebuie să-l văd înainte

de a lua alte hotârâri.

Poliţistul se uită la ceas.

— Vă va suna imediat ce îl vom anunţa că v-aţi trezit. Nu cred că se gândea că o veţi face atât de-devreme. Dar, cine ştie? Aşteptaţi o secundă.

Jenkins făcu câţiva paşi spre pădure şi reveni cu un radio-emiţâtor.

— Haideţi! Vom lua o maşină.

— De ce nu vine el aici?

— Calmaţi-vă. Nimeni nu se poate apropia de casă. Veniţi să vă convingeţi.

Jenkins apucă aparatul de un capăt şi îl conduse pe Tanner pe o cărare proaspăt trasată, care îi marca proprietatea. La fiecare treizeci-patruzeci. De metri, culcat în iarbă, era ascuns câte un bărbat, care putea să vadă tot ce” se petrecea, fără să fie văzut. De fiecare dată când se apropiau de câte unul, acesta lua poziţia de tragere. Jenkins încredinţa radioul poliţistului din partea de est.

— Sună-l pe Fassett. Spune-i că venim.

— Agentul nostru a fost ucis azi-noapte pentru’că asasinul ştia că va fi recunoscut. Am fi putut identifica astfel b parte a grupului Omega, ceea ce ei nu pot accepta.

În faţa lui Tanner, Fassett îşi sorbea cafeaua.

— A fost şi un fel de avertisment, continuă el. Dar asta nu te priveşte.

— A fost asasinat la cinzeci de metri de casa mea, de familia mea! Totul mă priveşte!

— Bine, încearcă să înţelegi... Putem presupune că au primit deja informaţiile despre tine. Eşti doar John Tanner, jurnalist şi nimic altceva. Acum se învârt ca păsările de pradă, suspectându-se unii pe alţii. Niciunul nu ştie dacă ceilalţi sunt complici sau observatori din afară. Ucigaşul, unul dintre cei din grup, făcea supraveghere pe cont propriu. A dat nas în nas cu omul nostru. Nu avea altă soluţie decât să-l omoare. Nu-l cunoştea, nu-l văzuse niciodată. Dar putea fi sigur că. Cei care îl postaseră acolo vor fi îngrijoraţi dacă vor vedea că nu se mai întoarce. Astfel, vor veni în pădure şi îl vor găsi. Acesta este avertismentul: moartea lui Ferguson.

— Dar nu puteţi fi siguri.

— Nu avem de a face cu amatori. Asasinul ştia că trupul va fi ridicat înainte de răsăritul soarelui. Ţi-am spus şi la Washington… Omega e alcătuită din fanatici. Un trup decapitat la cinzeci de metri de casa ta e exact genul de eroare sever pedepsită de N.K.V.D, în caz că Omega e autorul crimei. Dacă nu…

— De unde ştii că nu lucrează mână în mână? Dacă cele trei familii sunt Omega, poate că au lucrat concertat.

— Imposibil! Nu au luat deloc legătura de la începutul hărţuielii. Fiecăruia i-am servit versiuni cât se poate de contradictorii, ipoteze ilogice, jumătăţi de adevăruri. Au primit caligrame via Zurich, telefoane din Lisabona… Mesajele au fost lăsate de necunoscuţi. Fiecare cuplu orbecăie în beznă. Niciunul nu ştie cine sunt şi ce fac ceilalţi.

Cole, aşezat pe un fotoliu lângă geam, privi spre Fassett. Ştia că nu putea fi absolut sigur de această afirmaţie. Doar îi pierduseră pe Ostermani aproape douăsprezece ore. În urmărirea lui Cardone şi a lui Tremayne erau două găuri de respectiv trei şi două ore. Dar Colese gândi că, în ciuda acestor date, Fassett avea dreptate să afirme ceea ce afirmase.

— Unde sunt Ostermanii? întrebă Tanner. În noaptea asta, adică azi dimineaţă, ai spus că nu ştii.

— l-am găsit. Erau într-un hotel din New York. Din câte am aflat, nu prea cred că Osterman a fost în

Saddle Valley azi noapte.

— Dar, totuşi, nu poţi fi sigur nici de această dată.

— Într-adevăr, e îndoielnic… Şi nu în afară de orice îndoială.

— Şi eşti sigur că a fost unul dintre ei?

— Aşa credem. Autorul a fost aproape sigur de sex masculin. A trebuit putere, nu glumă… Cunoştea împrejurimile mai bine ca noi. Şi ştii că şi noi le-am studiat câteva săptămâni…

— Atunci, împiedicaţi-i să acţioneze! înfruntaţi-i! Nu-i puteţi lăsa să continue aşa!

— Ce anume?

— Ce naiba, s-a făcut moarte de om! Fassett aşează pe masă cana cu cafea.

— Dacă îţi urmăm sfatul care e – trebuie să recunosc – tentant, nu numai că ne suprimăm singuri şansa de a demasca grupul Omega, dar ne asumăm nişte riscuri – şi noi, şi familia ta

– pe care nu le-am putea justifica.

— Ştii bine că nu îmi pot asuma mai multe riscuri decât mi-am asumat deja.

— Tu nu eşti în pericol. Bineînţeles, dacă vei continua să te porţi normal. Dacă am interveni acum, ar însemna să recunoaştem că week-end-ul e o capcană. Capcană care nu ar fi putut fi întinsă fără ajutorul tău… Ceea ce ar.fi echivalent cu semnarea condamnării tale la moarte…

— Nu înţeleg…

— Atunci, va trebui să mă crezi, spuse sec Fassett. Trebuie ca Omega să vină la noi. Nu există altă soluţie.

— Nu e în întregime adevărat, nu? întrebă Tanner

fixându-l pe Fassett. De fapt, vrei să spui că… e prea târziu.

— Eşti foarte perspicace.

Fassett îşi luă cana şi se îndreptă spre măsuţa pe care trona termosul cu cafea.

— N-a mai rămas decât o zi, spuse el. Cel mult două. Până atunci, o parte a grupului Omega va fi zdrobită. Ne ajunge un om. Încă o singură scăpare şi s-a terminat cu noi toţi.

— Un singur tub de dinamită ne poate trimite pe toţi în lumea cealaltă.

— Nu se va întâmpla aşa ceva. Nu vor fi acte de violenţă îndreptate împotriva ta, pentru că, pur şi simplu, nu eşti important pentru ei. Nu mai eşti. A-cum sunt destul de preocupaţi să se supravegheze între ei.

— Şi întâmplarea de ieri după-amiază?

— Am inventat o poveste întreagă despre un furt. Cam ciudată, dar merge. Nu contează ce crede soţia ta. Orice îţi va spune, nu ai de ce să negi.

— Dar toţi îşi vor da seama că e o minciună. Mă vor privi ca pe un mincinos.

Fassett ridică ochii din cană.

— Atunci înseamnă că am prins Omega. Că ştim exact despre ce este vorba.

— Ce trebuie eu să fac? întrebă Tanner. Să vă mai sun din când în când? Poate le mai vine vreo idee…

— Vom asculta fiecare cuvânt care se va pronunţa în casa ta, până ce ultimul dintre ei va pleca. În dimineaţa asta, doi depanatori Ţ.V. Vor veni să repare aparatele care au fost

stricate în timpul furtului. Pe firul antenei, vor instala microfoane miniaturizate în

A T Â

toată casa. Vor fi puse în funcţiune începând de mâine, din momentul sosirii primului oaspete.

— Adică eu trebuie să cred că până acum nu aţi folosit deloc microfoane?

— Da, spuse Cole. Nu ne interesează viaţa ta intimă, ci securitatea ta.

— Ar fi mai bine să te întorci, interveni Fassett. Jenkins te va lăsa în partea de sud. A proprietăţii tale. Vei spune că nu ai reuşit să dormi şi că ai ieşit să te plimbi puţin.

Tanner se îndreptă încet spre uşă. Apoi se opri şi se întoarse spre Fassett.

— Exact ca la Washington... Nu am de ales, nu? Fassett îi întoarse spatele.

— Păstrăm legătura, spuse el. În locul tău, eu aş încerca să mă destind. M-aş duce la Club. Aş înota sau aş juca tenis. Încearcă să uiţi de toate: Te vei simţi mai bine.

Tanner privea cu o figură surprinsă spatele lui Fassett. Era concediat ca un oarecare, înaintea unei şedinţe a Consiliului de Conducere.

— Vino, spuse Cole ridicându-se. Te conduc până la maşină.

Ieşind, îi spuse:

— Cred că trebuie să ştii că asasinarea acestui agent a complicat sarcina lui Fassett mai mult decât îţi poţi închipui. S-ar putea ca totul să fi fost îndreptat. Împotriva lui, ca lui să-i fi fost adresat acest avertisment, adăugă în drum spre maşină.

— Ce vrei să spui cu asta?! întrebă jurnalistul, întoreându-şi privirile spre Cole.

— Există anumite semne între profesioniştii înrăiţi.

Acesta e unul dintre ele. Tu nu mai ai nicio valoare acum. Fassett este sclipitor şi forţa minţii lui, pusă. Ân mişcare nu mai poate fi oprită. Cei care au creat Omega şi-au dat seama de asta. Încep să înţeleagă că vor fi anihilaţi. Vor ca vinovatul să ştie că se vor întoarce. Într-o oarecare zi... Un cap tăiat înseamnă un masacru, Tanner. L-au ucis şi soţia. Acum are de ce se nelinişti din cauza celor trei copii ai săi.. Tanner simţi că

iar îl apucă greaţa.

— Dar în ce lume trăiţi voi? întrebă ziaristul.

— În aceeaşi lume ca şi dumneata, domnule Tanner. _.

16

Joi, ora l0 şi 45 de minute Când Alice Tanner se trezi, în acea frumoasă dimineaţă de joi, primul ei gând fu să rămână toată viaţa aşa, întinsă în pat. Auzea de la parter glasul copiilor care se ciondăneau şi vocea răbdătoare a soţului ei, împăcându-i. Se gândi la micile atenţii ale lui John, care făceau din el un bărbat cât se poate de prevenitor. Şi, după atâţia ani de căsnicie, nu era tocmai rău. Poate că John nu avea vivacitatea lui Dick Tremayne, nici forţa lui Joe Cardone, nici umorul şi sclipirile lui Bernie Osterman. Dar, pentru nimic în lume, Alice nu ar fi vrut să fie în locul lui Leila, Ginny sau Betty. Chiar dacă ar trebui s-o ia de

la capăt, l-ar aştepta tot pe John Tanner sau… pe un alt John Tanner. Era un bărbat extraordinar. Îi spunea totul. Totul. Niciunul dintre prietenii lui nu era aşa. Nici măcar Bernie, care semăna cel mâi mult cu John. Leila îi spusese odată că şi Bernie avea micile lui secrete.

La început, Alice se întrebase dacă nu cumva nevoia soţului ei de a-i împărtăşi totul nu era decât un rezultat al milei lui pentru ea. Căci Alice, fără cea mai mică urmă de complezenţă, îşi dădea seama că merită să fie privită cu milă. Înainte de a-l întâlni pe John, îşi pierduse vremea fugind de ici-colo, căutând un refugiu. Tatăl ei, un fel de cavaler declarat al dreptăţii, nu putea niciodată să rămână prea mult în acelaşi loc.

Ziarele îl etichetaseră drept… nebun.

Iar Poliţia din Los Angeles sfârşise prin a-l ucide.

Îşi amintea doar nişte declaraţii vagi…

«Los Angeles, l0 februarie 1945

Jason Mccall care, după opinia autorităţilor, era în slujba comuniştilor, a fost împuşcat astăzi, în faţa refugiului său, din care ieşea ţinând în rnână un obiect ce semăna cu o armă. Poliţia din Los Angeles şi F.B.I. Au descoperit ascunzătoarea lui Mccall după îndelungi cercetări…

Dar Poliţia din Los Angeles şi agenţii F.B.I. Nu-şi dăduseră nici mai târziu osteneala să specifice că «arma cu care ieşise Mccall era un brici cu mâner metalic, pe care el îl numea «brăzdar de plug.

Din fericire, în ziua dramei, Alice era la o mătuşă în Passadena. Îl cunoscuse pe John Tanner, student la jurnalistică, cu prilejul anchetei publice asupra morţii tatălui ei. Autorităţile nu doriseră o astfel de anchetă publică. Nu aveau ce face cu un martir. Trebuia să rămână stabilit o dată pentru totdeauna că moartea lui Mccall nu fusese – în niciun caz – un asasinat, ci un mare serviciu făcut securităţii publice. Alice ştia însă adevărul.

Tânărul ziarist, care tocmai se întorsese din război, înţelesese şi el adevărul şi nu-l ascunsese. Şi, cu toate că articolul'lui nu ajuta prea mult familia Mccall, îl apropiase de tânăra înspăimântată care, nu la multă vreme, îi devenise soţie.

Alice alungă aceste gânduri şi se întoarse pe burtă. Toate aparţineau trecutului. Acum se afla acolo unde voia să fie.

După câteva clipe, auzi jos, la intrare, voci bărbăteşti necunoscute. Tocmai începuse să se îmbrace, când în cameră intră soţul ei. Îi zâmbi şi se aplecă să o sărute uşor pe frunte, dar ea îl simţi încordat, în ciuda aparentei sale dezinvolturi.

— Cine e jos? întrebă ea.

— Depanatorii T.V.. Reglează aparatele, dar antena din exterior e distrusă. Trebuie să localizeze pana.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să mă ridic din pat?

— Da. Nu vreau să risc să te las în pat în faţa a doi bărbaţi chipeşi, în salopetă.

— Şi tu ai purtat salopetă, aminteşte-ţi. În ultimul an de facultate când ai lucrat la staţia de benzină.

— Dar îmi mai amintesc şi că o zvârleam cât colo când intram în casă. Hai, sus!

Alice îşi spuse că John era chiar foarte tensionat.

Abia reuşea să se stăpânească. Apoi o anunţă că, în ciuda presiunilor ce se exercitau asupra lui, joia aceea va rămâne acasă.

Explicaţia lui era simplă. După tot ce se întâmplase în ajun şi în ciuda-anchetei poliţiei, nu se punea problema să-şi părăsească familia. Nu înainte de a se lămuri lucrurile. Merseră împreună la Club unde, el împreună cu Alice făcuseră o partidă de dublu cu Dorothy şi Tom Sadary, vecinii lor. Se spunea că

Tom e atât de bogat încât nu mai lucrase de ani de zile.

Ceea ce 0 frapa pe Alice, fu hotărârea soţului ei de a câştiga. Se simţi încurcată când îl auzi acuzându-l pe Tom că anunţase greşit o minge şi de-a dreptul împietrită când John efectua o servire deosebit. De violentă, astfel încât mingea trecu razant pe lângă faţa lui Dorothy.

Au câştigat setul. Vecinii lor au refuzat un al doilea, aşa că plecară fiecare la piscină, unde John se purtă foarte aspru cu servitorii. În sfârşit, spre după-amiază, John îl zări pe Mcdermott şi insistă să vină să bea un pahar cu ei. John îi spuse că Mcdermott venise la Club ca să anunţe pe unul dintre membri că timpul stabilit pentru parcarea maşinii sale expirase demult. Şi mereu, mereu, Tanner intra în Club să telefoneze. Ar fi putut să ceară aparatul la masă, dar refuză? Pretinse că participanţii la conferinţa lui Woodward se încălziseră şi nu putea discuta în public.

Alice nu crezu nimic. Soţul ei avea multe calităţi şi păstrarea calmului şi a sângelui rece într-o situaţie presantă nu era una dintre cele mai nesemnificative.

Dar, în ziua aceea, era evident că se afla ia limita terorii.

Pe la oră opt seara, s-au întors în Orchard Driver. Tanner ordonă copiilor să meargă la culcare, dar, în urma lor, Alice se revoltă:

— M-am săturat! zise ea cu o voce fermă, tră-gându-l pe John după ea în salonul de zi. Exagerezi, iubitule! Ştiu ce ai simţit. Şi eu ăm simţit la fel, dar toată ziua n-ai făcut decât să dai ordine. Fă asta! Fă cealaltă! Nu e stilul tău!

Tanner îşi aminti de cuvintele lui Fassett: să rămâ-nă calm şi să reacţioneze normal. Chiar şi cu Alice.

— Îmi pare rău, spuse el. Presupun că e o reacţie întârziată. Dar ai dreptate… lartă-mă…

— Gata, s-a terminata Să nu mai vorbim despre asta, zise Alice fără a-i accepta, de fapt, scuzele. A fost cumplit, dar acum totul e în regulă. S-a terminat.

Ce bine ar fi dacă ar fi aşa uşor! îşi spuse Tanner.

— S-a terminat, într-adevăr! Şi recunosc că m-am purtat copilăreşte. Aş vrea s-o aud pe soţia mea spunându-mi că mă iubeşte, apoi am chef să bem amândoi ceva şi să mergem sus.

Îi sărută uşor buzele.

— Iar asta, doamnă, e cea mai bună idee pe ziua de azi.

—= Ţi-a trebuit ceva vreme să ajungi aici, zâmbi Alice. Numai că eu nu pot decât peste câteva minute, l-am promis lui Janpt să-i citesc o poveste.

— Ce poveste?

— Frumoasa şi Bestia. Gândeşte-te la asta.

Alice se desprinse din braţele lui şi-i atinse obra-. Zul cu degetele.

— Dă-mi zece minute, cel mult un sfert de oră.

Tanner o privi traversând holul până la scări. Femeia aceasta văzuse destule în viaţa ei... Şi acum... Omega!

Îşi privi ceasul. Era ora opt şi douăzeci de minute, iar Alice va rămâne sus cel puţin zece minute. Hotăr î să-l sune pe Fassett la motel.

Nu va mai vorbi cu Fassett ca de obicei. Fără instrucţiuni. Fără jurăminte. Se aflau acum la sfârşitul celei de-a treia zi. Trei zile de hărţuire a celor suspectaţi de a aparţine grupului Omega.

John Tanner voia mai multe amănunte. Avea tot dreptul. Fassett fu alarmat şi enervat de întrebările lui precise..

— Nu pot să te sun ori de câte ori unul traversează strada.

— Am nevoie de răspunsuri precise. Week-end-ul începe mâine şi, dacă vrei să continui, va trebui să-mi spui ce s-a întâmplat. Unde sunt acum? Cum au reacţionat? Trebuie să ştiu!

Urmară câteva clipe lungi de tăcere. Fassett vorbi într-un târziu cu un ton resemnat.

Bine, spuse el. Tremayne a rămas noaptea trecută la New York. Ti-am spus deja, îţi aminteşti. La Biltmore a întâlnit un tip, unul Townsed. E un speculator cunoscut la Zurich. Familia Cardone a plecat azi după-amiază în Philadelphia. Doamna s-a dus să-i vadă pe ai ei Chesnut Hill, iar el s-a dus la Bala Cynwyd ca să caute un individ, unul dintre copiii Mafiei. Acum o oră s-au întors la Saddle Valley. Ostermanii sunt la Piaza. În seara asta, cinează cu familia Bronson-, cu care sunt de. Mult timp prieteni.

De curând, Bronsonii au fost trecuţi pe lista neagră a Ministerului de Justiţie.

Fassett se opri. I se păruse că Tanner spusese ceva.

— Şi nu s-au întâlnit? Nu şi-au telefonat? N-au luat nicio hotârâre, nimic? Vreau adevărul!

— Dacă şi-au vorbit, n-au putut-o face decât de la telefoane nesupravegheate de noi, din cabine telefonice, prin urmare, -utilizate simultan. Dar n-au făcut-o. Ştim că nu s-au întâlnit,

pentru că au fost supravegheaţi, deci posibilele lor planuri de acţiune

„nu pot fi decât. Individuale, necoordonate... Pe asta şi contăm, ţi-am explicat deja. Asta e tot.

— Deci s-ar părea că n-au discutat.

— Exact. Asta e concluzia noastră.

— Dar nu şi ceea ce doreaţi voi. Mi-ai spus că vor intra în panică. Omega ar fi trebuit ca până astăzi să fie moartă de frică.

— Cred că ar fi cazul. Toţi tremură, dar separat. Previziunile noastre s-au adeverit.

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te. Unul se duce să vadă în grabă un mafiot puternic, alţii iau masa cu un cuplu tot atât de fanatic ca orice membru al prezidiului, în timp ce avocatul discută interminabil cu un excroc internaţional de înaltă talie venit de la Zurich. Asta e teamă şi nimic altceva. N.K.V.D.-ul are multe ramificaţii. Toate sfat la capătul puterilor. N-avem decât să aşteptăm..

— Începând de mâine, aşteptarea nu va mai fi aşa uşoară..

— Fii natural. Dă-ţi seama că joci pe două fronturi şi încearcă să te simţi în largul tău. Întotdeauna e aşa. Nu-i niciun pericol, chiar dacă n-ai să reuşeşti decât pe jumătate. Acum sunt prea preocupaţi unii de ceilalţi. Aminteste-ti că n-ai de ce să ascunzi ce ti s-a întâmplat ieri după-amiază. Vorbeşte cu ei. Fii expansiv. Fă şi spune tot ce-ţi trece prin cap în legătură cu astfel de întâmplări.

— Şi-ţi imaginezi că mă vor crede?

— N-au de ales! Nu înţelegi? Ai o reputaţie de reporter intransigent. Trebuie oare să-ţi amintesc că o anchetă ia sfârşit când subiecţii se ciocnesc unul de altul? Asta este o concluzie de necontestat.

— Iar eu s-o fac pe catalizatorul inocent?

— Ai face bine să te autoconvingi de nevinovăţia ta.

Tanner îşi aprinse o ţigară. Nu va mai putea nega multă vreme argumentele solide ale CI.A.-ului. Logica lui era prea riguroasă. Şi liniştea, securitatea şi confortul familiei sale erau bine apărate de mâinile sigure, de profesionist ale lui Fassett.

— Bine. Îi voi primi pe toţi ca şi cum mi-ar fi fraţi şi surori pierduţi de ani de zile!

— Aşa şi trebuie. Şi, dacă te simţi în stare, sună-i de

dimineaţă pe toţi, ca să te asiguri de venirea lor. Pe Ostermani nu, bineînţeles. Fă ceea ce ai fi făcut oricum, într-o situaţie normală. Şi nu uita că suntem aici. Echipamentul cel mai sofisticat al celei mai puternice organizaţii din lume e la dispoziţiaevoastrî. Nicio armă, oricât de minusculă ar fi, nu-ţi poate trece. Pragul.

— Adevărat?

— Dacă vreo femeie ar avea în poşetă un cuţit de

7 centrimetri lungime, am şti imediat. Un pistol de l0 centimetri – şi sunteţi cu toţii afară chiar în minutul următor.

Tanner aşează receptorul în furcă şi trase cu poftă din ţigară. Când mâna lui se ridică de pe telefon, avu dorinţa – o dorinţă fizică – de a pleca, de a fugi, de a se îndepărta.

Era o senzaţie cumplită, un sentiment apăsător de singurătate….

Apoi înţelese ce era de fapt. Şi gândul începu să-l roadă şi să-l chinuie dureros.

Starea sănătăţii lui mentale depindea în întregime de un bărbat numit Fassett. Era întru totul sub stăpâ-nirea lui.

PARTEA A TREIA Week-end-ul

17

Taxiul se opri în faţa casei Tannerilor. Câinele lui John străbătu în fugă aleea, dus-ântors, lătrând mereu şi aşteptând ca cineva să-i arate şi lui, dacă musafirii erau sau nu bine veniţi. Janet traversă peluza în fugă. Portiera taxiului se deschise: cobor î familia Osterman. Amândoi ţineau în braţe pachete, daruri frumos învelite. Şoferul scoase din spate o valiză imensă. Tanner îi privea din casă: Bernie, cu o haină uşoară de vară şi cu pantaloni bleu deschis, Leila cu un compleu alb, a cărei fustă se oprea undeva mult deasupra genunchiului, cu o curea aurie în jurul taliei şi o pălărie cu boruri largi, care îi acoperea partea stângă a feţei.

Erau imaginea vie a reuşitei californiene. Dar, la amândoi, se simţea ceva artificial: nu începuseră să câştige bani mulţi decât în urmă cam cu nouă ani.

Dacă nu cumva şi reuşita lor e tot o faţadă, se gândi Tanner, privind cuplul care se aplecase pentru a-i săruta fiica. Mai curând, s-ar putea spune că, în toţi aceşti ani, evoluaseră într-un univers în care scenariile şi regiile nu erau. Decât probleme secundare – o acoperire bună, cum ar spune Fassett.

Tanner se uită la ceas. Era ora 17 şi 20 de minute. Ajunseseră înainte de ora stabilită. Poate că era prima lor greşeală. Sau poate nu se aşteptaseră să-l găsească aici. Pleca întotdeauna de la emisiunea lui Woodward, când veneau ei, dar niciodată nu se întorsese mai devreme de cinci şi jumătate. Leila doar scrisese clar în scrisoare că vor urca în avion la Los Angeles şi vor ateriza pe Aeroportul Kennedy-ân jurul orei 17. Era de înţeles ca avionul să aibă întârziere, ba era chiar normal să fje aşa. Dar era prea puţin probabil să ajungă mai devreme.

Trebuie să fie o explicaţie. Se vor osteni oare să le-o spună şi lor?!

— Johny! Doamne! Mi se părea mie că aud câine-le lătrând! Au ajuns Bernie cu Leila! Ce-ai rămas înţepenit aici?

Era Alice care ieşea din bucătărie.

— Oh, scuză-mă... Voiam să-i fac plăcerea lui Janet şi s-o las puţin singură cu ei.

— Of, du-te, prostule! Eu trebuie să păzesc cuptorul.

Alice intră în bucătărie, în timp ce soţul ei se îndrepta spre uşă. Tanner fixă butonul de alarmă simţindu-se ca un actor înainte de a-şi face intrarea într-un rol dificil şi nesigur – total nesigur de reacţia sălii.

Îşi umezi buzele şi-şi trecu palma peste frunte. Cu un gest hotărât, apăsă butonul de alarmă şi deschise repede uşa. Apoi trecu pragul.

Week-end-ul Osterman începuse.

— Bine ai venit, Schreiher! strigă el, cu un zâmbet larg deschis.

Era o formulă obişnuită de salut între ei pe care Bernie o considera drept o mare onoare.

— Johny! t

— Bună, Johny, iubitule!

Aflaţi cam la treizeci de metri distanţă, Ostermanii îi întorseseră salutul, cu un acelaşi zâmbet larg întipărit pe chip. Dar, deşi se afla la treizeci de metri de ei, Tanner observă că ochii lor nu zâmbeau. Ochii lor îi cercetau pe furiş pe ai lui. Nu

avea nicio îndoială. O fracţiune de secundă, Bernie chiar încetă să zâmbească şi încremeni, pur şi simplu.

Dar numai o secundă. S-ar fi spus că există între ei un acord tacit de a pune capăt acestor gânduri nerostite.

— Johny, e grozav să te revăd! strigă Leila, traver-sând în fugă peluza.

John acceptă îmbrăţişarea Leilei şi-şi dădu seama că îi răspundea cu o afecţiune mai sinceră decât s-ar fi crezut în stare. Deci reuşise de la prima încercare să treacă cu bine de secundele reântâlnirii cu cuplul Osterman. La urma urmei, poate că Fassett avea dreptate. Poate că va putea face faţă.

«Fă ceea ce ai face în mod normal. Poartă-te firesc. Nu te gândi la nimic altceva.

— John, arăţi foarte bine! Ştii, bătrâne, chiar prea bine!

— Unde-i Aii? întrebă Leila, îndepărtându-se puţin pentru ca Bernie să-l poată cuprinde pe John cu braţele sale lungi şi slabe.

— Aii e în casă. Îşi vede de cratiţele ei. Intraţi! Vă iau eu bagajul... Nu, Janet, scumpa mea, nu poţi căra singură valiza unchiului Bernie...

— Mă întreb de ce nu? făcu Bernie râzând. Nu conţine decât prosoape din Piaza.

— Piaza?

Şi Tanner nu se abţinu să nu adauge:

— Credeam că avionul vostru abia a aterizat.

— Da, da, răspunse Bernie privindu-l atent. Am ajuns acum două zile. Dacă ţi-aş povesti...

Oricât de ciudat ar fi putut părea, totul era ca în timpurile bune de odinioară, iar Tanner fu de-a dreptul surprins să constate că acceptase lucrurile ca atare. Se simţea de-a dreptul uşurat că acest week-end începuse. Dar, în inima lui, spera ca prietenia lor să rămână intactă şi după terminarea lui. Mai simţea că pot relua conversaţii, că pot continua anecdote vechi, că pot încheia poveşti începute cu luni de zile în urmă. Bernie era acelaşi, un Bernie blând şi raţional, cu remarcile sale calme şi irezistibile despre orăşelul mărginit de palmieri. Irezistibile desigur, dar şi condescendente. Bernie îşi bătea joc de el însuşi, aşa cum îşi bătea joc de universul lui profesional, căci doar era universul lui şi numai al lui.

Tanner îşi aminti cuvintele lui Fassett: «âţi vei da seama că mergi pe două fronturi deodată şi te vei simţi în largul tău.

Întotdeauna e aşa.

Fassett avusese încă o dată dreptate. Tanner fu surprins de faptul că privirea Leilei se plimba neîncetat de la el la Bernie, întrebătoare şi aproape neîncrezătoare. În clipa în care îi întoarse privirea, Leila plecă ochii ca un copil prins cu mâţa în sac.

Din birou se auzea soneria telefonului. Zgomotul îi calcă pe toţi pe nervi, în afară de Alice. Mai era un aparat pe masa din spatele canapelei, dar John nu-l luă în seamă şi trecu prin faţa Ostermanilor, în-dreptându-se spre uşa biroului. Întors în cameră, o auzi pe Leila şoptindu-i lui Alice:

— Johny pare cam încordat, draga mea. S-a întâmplat ceva? Cu stilul lui Bernie de a monopoliza conversaţia, nimeni nu mai poate scoate o vorbă.

— Încordat e puţin spus! Ar fi trebuit să-l vezi ieri! Telefonul sună iar. Tanner ştia că, în mod firesc nu-l putea lăsa să Sune la infinit, dar dorea să vadă reacţia Ostermanilor la povestea lui Alice despre aventura înspăimântătoare de miercuri după-amiaza.

Găsi un compromis. Ridică receptorul şi rămase să mai asculte câteva clipe conversaţia.

Îl surprinse un lucru. Bernie şi Leila Reacţionară prea evident la spusele lui Aii, cu prea multă nerăbdare, îi puneau zeci de întrebări înainte ca ea să fi terminat ce avea de spus! Era clar că. Ştiau ei ceva!

— Alo! Alo! Alo!

La capătul firului se auzea vocea neliniştită al lui Joe Cardone.

— Alo! Joe? Scuză-mă, a căzut telefonul!

— Nu l-am auzit căzând.

— Am o mochetă groasă, scumpă.

— Unde naiba?! Parcă în birou aveai parchet!

— Hai, Joe, termină!

— Scuză-mă... A fost o căldură infernală azi fa New York şi bursa a fost foarte agitată.

— Te prefer aşa. Semeni mai bine cu chefliul pe care-l aşteptăm.

— Vrei să spui c-au venit cu toţii?

— Nu, numai Bernie şi Leila.

— Au ajuns mai repede. Credeam că avionul lor ajunge la pe la cinci.

— Sunt aici de două zile.

Cardone începu o frază, apoi se opri brusc. Ca şi cum i s-ar fi tăiat răsuflarea.

— E curios că n-au sunat, spuse el. În sfârşit, pe mine nu m-au sunat. Dar pe tine?

— Nu. Cred că au avut ceva afaceri de încheiat.

— Sigur. Dar credeam că…

Pentru a doua oară, Cardone se opri la mijlocul frazei. Tanner se întrebă dacă ezitarea asta îi era destinată lui, pentru a-l convinge că nu se întâlnise şi nu vorbise cu Bernie.

— Bernie ne va povesti el despre ce-i vorba.

— Aşa e, zise Cardone care, de fapt, nici nu-l mai asculta. Bun, eu nu voiam decât să anunţ că vom întârzia puţin. Pac un duş repede. Nu vom întârzia mult.

— Pe curând!

Tanner închise, mirându-se de propriul lui calm. Se gândi că el fusese cel care dominase discuţia. O dominase. Aşa şi trebuia. Cardone era agitat şi nu-l sunase numai ca să-i spună că va întârzia. De altfel, nici nu era în întârziere! Cardone telefonase să afle dacă ceilalţi veniseră. Sau dacă vor veni. Tanner se întoarse în salon şi-şi reluă locul.

— Bietul de tine! Aii tocmai ne-a povestit. E îns-păimântător! E, pur şi simplu, groaznic!

— Doamne, John! Ce oroare! Şi poliţiştii ce cred? E vorba de un furt?

— Aşa zic şi cei de la New York Times. Presupun că asta face versiunea oarecum oficială.

— Dar n-am văzut nimic în Times, afirmă Bernie cu mirare în glas.

— N-a fost decât un anunţ strecurat în ultimele pagini. Săptămână viitoare mi se rezervă un articol mai amplu în ziarul local!

— N-am auzit în viaţa mea de un astfel de furt, interveni Leila. Eu, una, n-aş accepta aşa ceva.

— Nu ştiu, spuse Bernie întorcând capul spre ea. La urma urmei, e foarte abil. Fără violenţe, fără posibilitate de identificare.

— Nici eu nu înţeleg, zise şi Alice întorcându-se spre John, de ce nu ne-au lăsat, pur şi simplu, în garaj?

Iată o întrebare la care nici el nu găsise un răspuns

satisfăcător.

— Poliţia ce spune? întrebă Bernie.

— Au spus că gazul nu era prea puternic. Probabil că hoţii nu doreau ca Alice sau copiii să se trezească prea repede şi să-i recunoască. Muncă de profesionişti.

— E teribil! oftă Leila. Cum au suportat copiii?

— Ray e, bineînţeles, eroul cartierului, răspunse Alice. Iar Janet încă nu şi-a dat bine seama ce s-a întâmplat.

— Ah, să nu uit, unde e Ray? întrebă Bernie ară-tând spre pachetul din hol. Sper că nu e prea mare ca să se joace cu un avion model redus. E teleghidat.

— Va fi încântat, spuse Alice. E la subsol, cred.

— Nu, e afară, în piscină. L

Tanner observă privirea lui Bernie aţintită asupra lui, în timp ce tocmai rectificase sec presupunerea soţiei sale. Alice însăşi, fu surprinsă de asprimea tonului. Ei, şi?! se gândi Tanner. Lasă-i să afle toţi, că un tată ştie în orice clipă unde îi sunt progeniturile.

Câinele începuse să latre în faţa casei şi, pe alee, se auzi zgomotul unei maşini. Alice sări la fereastră.

— Sunt Dick şi Ginny! anunţă ea. Iar Ray nu e în piscină, adăugă zâmbind. E în faţă, întâmpină oaspeţii.

— Probabil că a auzit maşina, rosti Leila, aparent fără nicio legătură cu discuţia lor anterioară.

Tanner se întrebă de ce făcuse această remarcă. Era ca şi cum l-ar fi apărat. Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Hai, fiule, intră! Te aşteaptă şi alţi prieteni în salon.

Când băiatul îi văzu pe Ostermani, se lumină la faţă: niciodată nu veneau cu mâna goală.

— Bună ziua, mătuşă Leila! Bună ziua, unchiule Bernie!

Se aruncă în braţele Leilei, iar apoi, încercând s-o facă pe bărbatul, îi strânse stângaci şi timid mâna lui Bernie

— Ţi-am adus un flecuşteţ... Prietenul tău, Merv ne-a dat ideea...

Bernie se duse în vestibul să ia pachetul.. — Sper că îţi va plăcea.

— Mulţumesc.

Copilul luă cadoul şi intră în sufragerie să-l deschidă.

Virginia Tremayne, imaginea întrupată a senzualităţii, îşi făcu intrarea. Purta o cămaşa bărbătească cu dungi multicolore şi o

fustă mulată din bumbac, care îi accentua unduirile trupului. Se poate să fi fost în Saddle Valley femei indignate de ţinuta lui Ginny, dar ele nu se aflau în această casă. Ginny era o prietenă extraordinară.

— l-am spus lui Dick că l-ai sunat miercuri, îi zise ea lui Tanner, dar el afirmă că n-aveai cum să-l găseşti. Bietul de el, a fost blocat într-o sală de şedinţe cu afacerişti din Cincinnati, Cleveland sau mai ştiu eu de pe unde... Leila, iubito! Bernie!

Ginny depuse un sărut uşor pe obrazul lui Tanner şi trecu mlădiindu-se prin faţa lui.

Intră şi Richard Tremayne. Îl privi cu atenţie pe Tanner şi ceea ce văzu îi plăcu în mod evident. La rândul lui, Tanner îi simţi privirea şi întoarse capul mult prea repede, – astfel încât Dick n-avu timp să-şi ia ochii de la el. În pupilele avocatului, jurnalistul citi atenţia unui medic ce studiază un traseu electrocardiografie.

Pentru o fracţiune de secundă, cei doi bărbaţi fură conştienţi de starea de tensiune stabilită între ei. Apoi încordarea se risipi, la fel cum se întâmplase şi cu Ostermanii. Niciunul dintre ei nu îndrăznea să o prelungească.

— Salut, John! îmi pare rău că n-am primit mesajul tău. Ginny spunea că e ceva juridic.

— Credeam că ai aflat deja.

— Ce?

— E drept că ziarele din New York n-au făcut prea mult caz, dar aşteaptă şi ai să. Vezi ziarul local, de luni. Vom fi celebri.

— Dar despre ce tot vorbeşti?

— Miercuri am fost jefuiţi. Jefuiţi, răpiţi, gazaţi, şi Dumnezeu mai ştie ce!

— Glumeşti...

— Tu vorbeşti de glume? făcu Osterman intrând în vestibul. Ce mai faci, Dick?

— Bernie! Ce faci, bătrâne?

Îşi strânseră mâna, dar Tremayne nu-şi putea parcă lua ochii de la Tanner.

— Ai auzit ce-a zis! L-ai auzit? Şi eu care stau de marţi la New York... N-am avut vreme nici măcar să trec pe acasă...

— Hai, că îţi voj povesti totul, îl linişti Tanner. Imediat, numai să aduc ceva de băut.

Se îndepărtă în grabă. Nu-i scăpase reacţia lui Tremayne. Nu numai că avocatul fusese surprins de cele auzite, dar se şi

temea. Se temea atât de tare, încât ţinuse să precizeze că el fusese plecat încă de marţi.

Tanner aduse ceva de băut pentru Dick, apoi plecă în bucătărie să privească în spatele piscinei, spre liziera pădurii. Deşi nu se zărea ţipenie de om, ştia că agenţii CI.A. Erau acolo. Cu ochelari, radiouri şi probabil staţii care amplificau conversaţiile din casă.

— Să ştii, John, că vorbesc serios.

Era Tremayne, care venise după el în bucătărie.

— Pe cuvântul meu de onoare că n-am ştiut nimic despre ziua de miercuri. De ce nu m-ai chemat?

— Am încercat. Te-am căutat chiar şi la un număr din Long Island. La Oster Bay, parcă.

— Ei, pe dracu'l Ştii bine ce vreau să spun! De ce nu i-ai spus lui Ginny? Aş fi lăsat baltă orice conferinţă!

— Acum s-a terminat! Ţine, uite-ţi paharul. Tremayne îşi duse paharul la gură. Putea bea orice, fără să cadă sub masă.

— N-ai să scapi aşa uşor. Şi, de fapt „de ce m-ai sunat?

Tanner, prosteşte, fu luat pe nepregătite de această întrebare.

— Mie... mie nu mi-a prea plăcut felul în care au lucrat poliţiştii.

— Poliţia? Grăsanul ăla tâmpit de Macauliff?

— Nu l-am văzut pe căpitanul Macauliff.

— Şi n-ai făcut o plângere?

— Ba da, la Jenkins şi Mcdermott.

— Şi unde era întruparea ordinii publice?

— Nu ştiu. Aici, în niciun caz.

— Bine, Macauliff nu era aici. Deci Jenkins şi Mcdermott s-au ocupat de caz. Aii mi-a spus că ei au găsit...

— Da, da. Tocmai asta m-a exasperat.

— Cum aşa? i -.

— Nu-mi place cum au condus cercetările. Asta e tot. Cel puţin, deocamdată. Acum m-am calmat. Dar am făcut ca toţi dracii şi de aceea am tot încercat să dau de tine.

— Dar ce te-a tracasat? Neglijenţa lor? Neres-pectarea drepturilor? Ce anume?

— Nu ştiu, Dick. Intrasem în panică. Iar când te apucă frica, îţi cauţi un avocat.

— Eu, nu. Eu caut ceva de băut.

Tremayne susţinu privirea lui Tanner. Tanner clipi des ca un puşti învins în acest joc, care constă în a înfrunta cât mai mult cu putinţă privirea celuilalt.

— Acum totul s-a sfârşit. Hai dincolo, la ceilalţi să-l acţionezi în instanţă...

Tanner înălţă din umeri. Ştia că Dick n-avea niciun chef să mai vorbească despre toate acestea. Avocatul se temea, iar frica îi înăbuşea instinctul profesional, care îl împingea să aprofundeze cercetările, în timp ce Dick se îndepărta, Tanner avu impresia că-i spusese adevărul asupra unui aspect al aventurii de miercuri. El nu fusese acolo.

Dar oare ştia cine fusese?

Era aproape ora 18 şi familia Cardone nu sosise încă. Nimeni nu se mira. Timpul trecea pe nesimţite şi, chiar dacă vreunul era neliniştit, ştia să se ascundă foarte bine. Pe la ora 18 şi l0 minute, privirea lui Tanner fu atrasă de o maşină ce trecea încet prin faţa casei. Era taxiul din Saddle Valley. Soarele arunca săgeţi strălucitoare şi intermitente spre vopseaua neagră a caroseriei. Tanner zări chipul lui Cardone, apărând pentru o clipă la geamul din spate al maşinii. Joe voia să se asigure că musafirii erau -acolo. Sau dacă mai erau acolo...

După 45 de minute, Cadillacul familiei Cardone se opri pe alee. Imediat ce intrară, toţi îşi dădurî. Seama că Joe băuse. Era atât de evident, tocmai pentru că

Joe nu era băutor, ba chiar dezaproba alcoolul în exces. Ori vocea lui era ceva mai puternică decât ar fi fost cazul.

— Bernie, Leila! Fiţi bine veniţi în inima aşezărilor de pe Coasta de Est.

Betty Cardone, ştearsă şi modesta Betty, se purtă şi ea pe măsura entuziasmului soţului ei şi îi îmbrăţişa pe toţi patru.

— Betty, eşti o scumpă! spuse zâmbitoare Leila. Doamne, Joe! Cum reuşeşti să emani atâta putere?! Bernie şi-a construit şi el o sală de gimnastică şi... iată rezultatul!

— Să nu te aud că spui ceva rău de Bernie al meu! tună Joe, cuprinzându-l de umeri pe Osterman.

— Explică-i tu, Joe, făcu Bernie, îndreptându-se apoi spre Betty şi întrebând-o ce-i mai fac copiii.

În drum spre bucătărie, Tanner se încrucişa în vestibul cu Alice, care aducea un platou cu aperitive.

— Totul e gata. Putem trece la masă când dorim. Mă duc să

mă aşez puţin... Mi-aduci ceva de băut, iubitule?

— Sigur. Au venit Betty şi Joe.

— Trebuia să fi ghicit, râse Alice. Dar ce ai? Eşti cam ciudat...

— Nu, nimic. Mă gândeam c-ar trebui să mai sun la studio.

— Te rog, spuse Alice privindu-şi rugătoare soţul. Au sosit cu toţii. Sunt cei mai buni prieteni ai noştri. Hai să ne distrăm! Nu te mai gândi la ce s-a întfmplat miercuri, Johny, te implor.

Tanner se aplecă deasupra platoului cu gustări şi o sărută.

— Dramatizezi, iubito, spuse el amintindu-şi de admonestarea lui Fassett. Chiar trebuie să sun la studio.

Dar, în bucătărie, Tanner se îndreptă iar spre fereastră. Era în jur de şapte seara şi soarele asfinţea în spatele copacilor înalţi. Umbrele lor lungi se aşter-nuseră în curtea din spate, în piscină. Iar, în spatele umbrelor, oamenii lui Fassett. Era lucrul cel mai important. Cum spusese Alice, toţi erau aici. Cei mai buni prieteni din lume.

Cu bufetul ei, un curry şi vreo alte doisprezece feluri de mâncare, Alice avu obişnuitul succes. Femeile îi puseră, ca de obicei întrebări Cu privire la reţete, iar Alice le furniza cu plăcere cât mai multe amănunte. Bărbaţii se lansară în obişnuitele discuţii despre calităţile diferitelor echipe de baschet. Bernie ridică un colţ al voalului care acoperea metodele caraghioase de lucru ale Televiziunii hollywoodiene. În timp ce femeile strângeau masa, Tremayne profită de ocazie pentru a repune pe tapet problema neclarificată a furtului.

— Deci, ce s-a întâmplat exact miercuri? Spune tot. Nu prea cred în versiunea asta a jafului.

— De ce? întrebă Tanner.

— Pentru că nu seamănă cu nimic.

— Nimeni nu foloseşte gaz, adăugă Cardone. Un ciomag, o eşarfă la ochi, o piatră în. Cap, dacă vrei, dar nu gaz.

— Poate că îşi devansează epoca. Prefer un gaz inofensiv unei lovituri de bâtă.

— Johny... _.

Osterman cobor î vocea şi privi spre bucătărie. Betty tocmai ieşea din bucătărie. Luă de pe masă câteva farfurii şi le zâmbi. Bernie îi întoarse zâmbetul.

— Lucrezi l î ceva ce ţi-ar putea atrage duşmani?

— Presupun că, într-un fel sau altul, totdeauna e aşa.

— Mă gândesc la ceva de felul afacerii de la San Diego.

Joe Cardone privi fix spre Osterman. Se întreba dacă va intra în amănunte. Scandalul de la San Diego fusese opera Mafiei.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Tanner. Am oameni care scotocesc cam peste tot, dar – nimic de genul ăsta. Cel puţin, aşa cred eu. Dar majoritatea informatorilor mei au carte albă. Vrei să stabileşti o legătură între ce a fost miercuri şi activităţile mele profesionale?

— Te miră? întrebă Tremayne.

— Ah, nu. Sunt jurnalist de meserie. Tu te nelinişteşti când lucrezi la un caz mai delicat?

— Uneori..

— Ai stârnit ceva valuri cu emisiunea de duminica trecută, interveni Joe, care stătea pe canapea lângă Tremayne.

— Ralph Ashton are prieteni sus-puşi.

— E ridicol!

— Nu fi aşa sigur.

Cardone articula cu greu cuvintele.

— L-am întâlnit, continuă el. E foarte răzbunător.

— Dar nu e. Nebun, zise Osterman. Nu, e imposibil!

— – Dar de ce vreţi neapărat să fie altceva decât un

furt? întrebă Tanner aprinzându-şi o ţigară şi încer-când să surprindă expresiile celor trei bărbaţi.

— Pentru că, ce naiba, nu aşa decurge un furt! exclamă Cardone.

— Ah, da?! făcu Tremayne de lâng î Cardone, privindu-l drept în ochi. Eşti cumva expert în furturi?

— Nu mai mult ca tine, dragă maestre, răspunse Joe.

18

Incă de la începutul week-end-ului, Alice Tanner simţise că plutea în aer un fel de lipsă de naturaleţe. Poate pentru că vocile erau prea ridicate, râsetele prea zgomotoase…

De obicei, când veneau Bernie cu Leila, discutau calm, punându-se reciproc la curent cu problemele din ultimele sâptămâni. Conversaţiile despre copii sau despre cutare decizie profesională ocupau primele ore ale întâlnirii. John numise asta sindromul Osterman. Bernie şi Leila îi făceau să dea ce aveau

mai bun în ei. Îi făceau să vorbească, să vorbească cu adevărat.

Dar, de această dată, nimeni nu povestise niciun

eveniment personal cu adevărat important. Nimeni nu abordase un subiect esenţial existenţei sale – desigur, cu excepţia oribilului incident de miercuri.

Pe de altă parte, Alice îşi dădea seama că era îngrijorată din cauza soţului ei, pentru că preferase să rămână acasă, neliniştită din cauza proastei dispoziţii şi a comportamentului lui ciudat de miercuri după-amiază încoace. Dar poate că îşi făcea degeaba griji...

Doamnele se întorseseră lângă soţi, doar Alice rămăsese să mai aranjeze câte ceva prin bucătărie. Copiii dormeau. Nu voia să le audă pe Betty şi pe Ginny vorbindu-i despre servitoare. Ele îşi puteau permite o menajeră. Şi ea, dar nici nu voia să audă!

Tatăl ei avusese personal în casă. Îi numea «discipolii mei. Discipoli! Discipoli care măturau, făceau curat, serveau...

Mama ei le numea «menajere.

Alice renunţă să mai evoce trecutul şi se întrebă dacă nu băuse cumva cam mult. Deschise robinetul şi se clăti cu apă rece pe faţă. În bucătărie intră Joe Cardone.

— Marele şef mi-a spus că, dacă vreau să beau, n-arn decât să vin să-mi iau. Nu-mi spune de unde, cunosc casa.

— la-ţi, Joe. Ai tot ce-ţi trebuie?

— Şi încă cum! Grozav gin! Ei, dar ce s-a întâm-plat? Ai plâns?

— De ce-aş fi plâns? Pur şi simplu, mi-am dat cu apă rece pe faţă.

— Dar ai obrajii uzi.

— În general, apa udă.

Joe lăsă sticla de gin şi se apropie de ea.

— Aveţi probleme, voi doi? întrebă el. Ce s-a petrecut miercuri... De acord, a fost un furt cam ciudat, mi-a povestit Johny... Dar, dacă ar fi şi altceva, nu-i aşa că mi-ai spune? Vreau să spun... dacă ar fi ceva probleme cu rechinii, m-ai pune în temă, nu?

— Rechini?

— Cămătari. Am clienţi la Standard Mutual. Cunosc bine compania... Trăiţi bine, voi doi, dar 60.000 de dolari, plus impozitele, nu înseamnă mare lucru în zilele noastre.

Alice Tanner îşi ţinu o clipă răsuflarea.

— Johny câştigă foarte bine!

— Relativ bine! După mine,. Johny e încă în zona inicrmediară. Poate să ajungă mai sus, dar nu vrea să-şi abandoneze micul regat pentru a încerca altceva, mai profitabil. Asta e problema lui, dar mai are Una. Aş vrea să-i spui… Eu îi sunt prieten. Şi am mâinile curate. Absolut curate. Dacă are nevoie de ceva, orice, spune-i să mă caute. Bine?

— Joe, sunt impresionată. Sincer. Dar nu cred că e nevoie. Serios, nu cred.

— Dar îi vei spune?

— Spune-i tu. John şi cu mine am convenit să nu mai discutăm despre salariul lui. Şi, ca să fiu pe deplin sinceră, tocmai pentru că sunt de acord cu tine în ceea ce priveşte partea financiară.

— Deci aveţi necazuri.

— Nu chiar. Ceea ce pentru tine ar fi un necaz, pentru alţii poate că nu e.

— Sper că ai dreptate. Poţi să-i spui şi asta.

Cardone se îndreptă repede spre bar şi îşi luă paharul. Înainte ca Alice să aibă vreme să-i mai spună ceva, el trecuse deja pragul şi intrase în salon. Joe dorise să-i transmită ceva, dar ea nu-l înţelesese.

— Nimeni nu te-a numit pe tine sau pe orice alt membru al mass-mediei paznic infailibil al adevărului. M-am săturat până peste cap de toate astea! în fiecare zi văd aceleaşi lucruri!

Tremayne era în picioare lângă şemineu. Mânia lui era evidentă pentru toţi.

— Infailibil, sigur că nu, replică tanner. Dar nimeni n-a acordat tribunalelor dreptul să ne împiedice să căutăm informaţii cât se poate de corecte şi de imparţiale.

— Când aceste informaţii aduc prejudicii unui client şau adversarului său, n-aveţi niciun drept să le faceţi publice. Justiţia le va asculta dacă sunt întemeiate pe fapte. Aşteptaţi însă să fie dat verdictul.

— E imposibil, ştii doar foarte bine! Tremayne se întrerupse, zâmbi, apoi oftă încet.

— Da… Realist vorbind, nu prea există o soluţie.

— Eşti sigur că ai vrea să găseşti una? îl întrebă Tanner.

— Bineînţeles.

— De ce? Aveţi toate avantajele. Dacă câştigi procesul, e

perfect. Dacă pierzi, pretinzi că, de fapt, curtea a fost coruptă de o presă părtinitoare şi faci apel.

_- Rar se câştig î un apel, spuse Osterman, care se aşezase pe covor, lângă canapea. Până şi eu ştiu asta. E drept că ai parte de publicitate, dar de câşti-gat – nu prea câştigi.

— Costă prea mult un recurs, adăugă Tremayne, înălţând din umeri. De obicei, sunt bani aruncaţi în vânt. Mai ales în afacerile de felul ăsta.

— Atunci, obligaţi presa să se reţină când spiritele sunt prea înfierbântate. E simplu.

Joe îşi goli paharul şi aruncă spre Tanner o privire elocventă.

— Nu-i aşa simplu, spuse şi Leila," aşezată pe un fotoliu în faţa canapelei. E o chestiune de opinie. Cine va hotăr î în ce măsură trebuie să se abţină presa? Asta voia să spună Dick. Nu există limite precise.

— Cu riscul de a-mi supăra soţul, lucrul nu tocmai pe placul lui Dumnezeu, râse Ginny Tremayne, consider că un public bine informat e la fel de important ca un tribunal imparţial. Poate că sunt două lucruri legate între ele. Sunt de partea ta, John.

— Încă o dată repet, e o problemă de opinie, i-o întoarse soţul ei. Unde sunt informaţiile reale şi unde sunt cele interpretate?

— Unele sunt adevărate, spuse brusc Betty. Îşi privi soţul. Joe bea prea mult.

— Ce adevăr? Adevă'u! cui? Imaginaţi-vă că, timp de şase luni, am lucrat la o fuziune complicată. Ca avocat ce respect morala, sunt de partea celor care slujesc cauzei în care cred şi eu. Reunind un număr oarecare de întreprinderi, ei salvează milioane de locuri de muncă şi dau viaţă unei firme aflate în pragul falimentului. Apar atunci câţiva inşi care se cred lezaţi – din cauza propriei lor îndemânări – şi cer cu surle şi tobe despăgubiri. Să presupunem că-l contactează pe John şi fac un scandal monstru. Pentru că au aerul de victime – am spus bine: au aerul – John le acordă un minut, un singur minut care e suficient pentru a le apăra cauza în întreaga ţară. Ceea ce trezeşte imediat reacţii împotriva cauzei clienţilor mei. Şi. Să nu-mi mai spuneţi că tribunalele nu sunt supuse presiunilor mass-mediei!

Crezi că aş accepta una ca asta? Că unul dintre noi ar accepta?.

— Eşti întotdeauna pe dos! Totdeauna! Uneori chiar că nu

înţelegi nimic!

Tremayne ridicase tonul.

— Johny al nostru n-ar face aşa ceva, dragul meu, spuse Ginny ridicându-se. Eu, una, mă duc să mai iau o cafea.

— Aduc eu, spuse Alice ridicându-se şi ea de pe canapea.

De câteva minute, nu-l scăpase pe Tremayne din ochi, surpinsă de neaşteptata lui vehemenţă.

— Hai, nu fi stupid! reluă Ginny îndreptându-se spre vestibul.

— Aş mai bea ceva, zise Cardone întinzând paharul şi sperând că i-l va umple careva.

— Sigur, Joe, spuse Tanner. Gin tonic?

— Asta am băut până acum.

— Prea mult, chiar, adăugă soţia lui.

Tanner intră în bucătărie şi se apucă să-i pregătească băutura lui Joe. Ginny era în faţa aragazului:

— Încălzesc puţin cafeaua. Cafetierele astea nu mai sunt ca altădată.

— Mulţumesc.

— Şi eu am aceeaşi problemă. Întotdeauna mi se răceşte cafeaua.

Tanner era preocupat cu băutura lui Joe. Apoi îşi dădu seama că Ginny făcuse o remarcă mai curând nepotrivită.

— l-am spus lui Aii să cumpere o cafetieră electrică, dar nu vrea.

— John?

— Da.

— E o noapte frumoasă. N-ai vrea să facem o baie?

— Ba da. E o idee bună. Numai să-i duc paharul lui Joe.

Tanner reveni în salon la timp pentru a prinde exact primele acorduri ale celor de la Tangerine Dream. Alice pusese un disc numit Succesul de odinioară.

Gestul ei produsese reacţii normale şi, când recunoscură cu toţii muzica, izbucniră hohote de râs.

— Ţine, Joe. Mai vrea cineva ceva?

Drept răspuns, se ridică un cor de nu mulţumesc. Betty se ridicase şi stătea în faţa lui Dick, lângă şemineu. Tanner avu impresia că se certaseră. Alice era lângă combina stereo şi-i arăta lui Bernie coperta discului. Leila, aşezată faţa lui Cardone, îl privea luându-şi ginul, aparent nemulţumuită că-l vede

înghiţind aşa repede alcoolul din pahar.

— Ginny şi cu mine vom fixa filtrul la piscină. Vreţi să facem o baie? Aveţi cu toţii costumele aici. Dacă nu, avem noi o duzină în garaj.

Dick îl fixă pe Tanner. O privire stranie, îşi spuse ziaristul.

— Nu-i spune lui Ginny prea multe despre filtru, spuse Tremayne. Ştiu eu ce ştiu.'Fără piscină.

— De ce? întrebă Cardone.

— Prea mulţi puşti care se zgâiesc.

— Costruieşte-i un acoperiş, spuse Joe cu o undă de dispreţ.

Tanner o luă spre bucătărie şi ieşi pe poarta din spate. În spatele lui, izbucniră hohote de râs, dar nu era râsul unor oameni care se distrau… Era un râs forţat, puţin răutăcios.

Fassett avea dreptate? Oare Omega se va manifesta acum? Oare ostilităţile erau pe punctul de a începe?

Ajuns afară, merse până la marginea piscinei, la cutia cu filtrul.

— Ginny?

— Sunt aici, lângă roşiile lui Aii. A căzut un arac şi nu pot fixa tija.

— Vin acum.

Se întoarse şi se îndreptă spre ea.

— Aici, spuse Ginny întinzând mâna.

Tanner se aplecă şi văzu aracul. Nu era căzut, ci rupt.

— Probabil că unul dintre copii a alergat pe aici. Smulse tija subţire ruptă şi puse cu grijă roşia jos.

— Voi pune un alt arac mâine.

— Eu l-am rupt, zise Ginny.

— De ce?

— Voiam să-ţi vorbesc. Între patru ochi.

Îşi desfăcuse câţiva nasturi de la cămaşă şi deja se întrezăreau cu uşurinţă rotunjimile sânilor. John se întrebă dacă nu e beată, dar ea nu se îmbăta niciodată şi, chiar dacă se îmbătase vreodată, nimeni n-o văzuse astfel.

— Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

— Mai întâi despre Dick. Îmi cer scuze pentru el. Poate deveni nepoliticos…, grosolan atunci când e tracasat.

— A fost grosolan? Eu n-am remarcat.

— Ba da. Te-am observat cu atenţie.

— Te înşeli.

— N-aş crede.

— Hai să vedem de piscină.

— Stai o clipă, zise Ginny zâmbind uşor. Nu ţi-e frică de mine?

— Nu mi-e frică de prieteni, îi răspunse Tanner cu un zâmbet forţat.

— Ne cunoaştem bine.

Tanner o măsură uimit pe Ginny. Privirea îi zăbovi îndelung la ochii ei, la buzele uşor arcuite. Se întrebă dacă venise momentul incredibil în care i se va dezvălui misterul. Dacă era aşa, atunci trebuia să o ajute.

— Cred că întotdeauna bănuim că ne cunoaştem prietenii. Dar uneori mă întreb dacă îi cunoaştem cu adevărat.

— Sunt extrem de atrasă… atrasă fizic de tine. Nu ai observat?

— Nu, răspunse surprins Tanner.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta. Nu i-aş face rău lui Aii pentru nimic în lume. Nu cred că o atracţie fizică presupune în mod necesar o legătură. Tu ce crezi?

— Fiecare cu fantasmele lui.

— Nu mi-ai răspuns.

— Ba da.

— Pot să te sărut? Cred că merit şi eu măcar atât. Ginny îl înlănţui de după gât şi îşi lipi buzele de gura întredeschisă a unui Tanner împietrit. John ştia că femeia făcea totul ca să-i stârnească dorinţa, dar nu înţelegea de ce. Dacă era sinceră, tot n-ar fi avut unde să facă dragoste.

Apoi înţelese. Era o promisiune.

Asta dorea ea.

— Oh, Johny! Johny!

— Hai, Ginny! Gata! încetează!

Poate că e chiar beată, îşi spuse Tanner. Mâine se va simţi foarte încurcată.

Ginny se îndepărtă puţin, dar rămase cu gura aproape de gura lui.

— Sigur, vom mai vorbi… Dar Johny? Cine este Blackstone?

— Blackstone?

— Te impor! Trebuie să ştiu! Nu se va schimba nimic, îţi jur! Cine e Blackstone?

Tanner o luă de umeri, forţând-o să-şi ridice capul. Plângea.

— Nu-l cunosc pe Blackstone.

— Nu fă asta! Pentru numele lui Dumnezeu, nu fă asta, te implor! Spune-i lui Blackstone să înceteze! —şopti ea dintr-o răsuflare.

— Dick te-a trimis?

— M-ar ucide ddcă ar şti…

— Să ne înţelegem, spuse Tanner. Tu îmi propui…

— Tot ce vrei tu! Dar lasă-l în pace! Soţul meu e un om bun. Chiar foarte, foarte bun. Îţi este prieten.

Te rog, nu-i fă rău.

— Îl iubeşti?

— Mai mult decât pe mine însămi. Te implor, nu-i fă rău. Şi spune-i lui Blackstone să înceteze.

Se îndepărtă în goană şi dispăru în spatele garajului.

Ar fi vrut să o ajungă, să o mângâie, dar îl reţinu spectrul grupului Omega. Se întrebă dacă Ginny, care era în stare să se dăruiască atât de uşor, era capabilă să facă şi alte lucruri, mult mai periculoase.

Dar Ginny nu era o târfă. Mulţi o considerau uşuratică, pentru că părea provocatoare prin felul ei de a fi, lipsit de răutate, dar niciodată nu-i dăduse prin cap – nici lui Tanner, nici altcuiva – că Ginny s-ar fi putut culca cu alt bărbat în afară de Dick. Nu era genul ei.

Doar dacă era o verigă a grupului Omega.

Din casă, răzbăteau hohote forţate de râs. Tanner auzi primele acorduri ale clarinetului din Amapola. Îngenunchie şi scoase termometrul din apă.

Brusc, observă că nu era singur. La câţiva metri în spatele lui, pe peluză, era Leila Osterman. Ieşise fără un zgomot. Sau poate elnu dăduse atenţie zgomotului de paşi, fiind absorbit de propriile gânduri.

— Oh! M-ai speriat.

— Credeam că Ginny te ajută.

— A… vărsat praful filtrului pe fustă. Uite, sunt 28°. Joe va spune că e supă.

— Dacă va mai fi în stare să simtă ceva.

— Înţeleg ce vrei să spui, zâmbi Tanner. Dar Joe nu e beţiv de felul lui..

— Într-adevăr.

— Leila, cum se face că tu şi Bernie aţi sosit acum două zile?

— Bernie nu ţi-a spus nimic?

Leila părea ezitantă, temătoare ca nu cumva să dea greş cu explicaţia ei. — Nu. Câtuşi de puţin.

— Trebuia să stabilească nişte legături. Reuniuni, mese oficiale.

— Şi ce vrea, de fapt?

— Ah, proiecte! Ştii cum e Bernie. Trece printr-o perioadă mai tensionată. N-a uitat niciodată că cei de la Times au scris că era pasionat… sau incisiv, nu-mi mai amintesc. Din nefericire, a prins gustul luxului.

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui.

— l-ar plăcea să găsească un foileton. În genul vechiului Omnibuz. S-a vorbit mult pe la studiouri de revalorizare.

— Zău? Eu n-am auzit aşa ceva.

— Tu eşti la ştiri, nu la programări.

Tanner scoase un pachet de ţigări şi-i oferi şi ei una. Aprinzându-i-o, îi zări ochii neliniştiţi, agitaţi.

— Bernie are multe atu-uri. Voi doi aţi adus agenţiilor o groază de parale. Nu va avea necazuri. E un tip convingător.

— Mă tem că nu e suficient, replică Leila. Doar dacă acceptăm şi un anume procentaj de cultură fără scop lucrativ… Nu, e nevoie de influenţă. Multă influenţă – suficientă pentru a schimba opinia celor care au banii.

Leila trase adânc din ţigară, evitând privirea lui Tanner.

— Oare va putea reuşi?

— Poate. Cuvântul lui Bernie are mai multă greutate decât al oricărui autor de pe Coasta de Est. Are mâna lungă… până la New York, crede-mă.

Tanner îşi dădu seama că n-avea de fapt chef de vorbă. Leila îi spusese aproape totul. Proclamase puterea grupului Omega. Sigur că Bernie făcea ce avea el chef să facă. Era capabil să influenţeze părerile celorlalţi, să-i facă să revină asupra hotărârilor anterioare. Sau, mai bine zis, Omega era în stare de aşa ceva. Iar el era o parte din Omega.

— Da, spuse Tanner încet. Eu te cred. Bernie este un om important.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi Leila i se adresă dintr-o dată pe un ton sec.

— Eşti satisfăcut?

— Cum?!

— Te-am întrebat dacă eşti satisfăcut. M-ai supus la un

interogatoriu, ca un poliţist. Pot să-ţi dau şi o listă de întâlniri dacă vrei. Şi salonul de coafură, şi magazinele, boutique-urile... Sunt sigură. Că vor confirma că am fost acolo.

— Ce tot spui?

— Ştii foarte bine. Nu e o seară prea plăcută, asta în cazul în care n-ai observat şi tu deja. Ne purtăm ca şi cum ne-am fi întâlnit prima oară şi ne-am fi antipatizat imediat.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine. Poate ar trebuie să vă analizaţi pe voi înşivă.

— De ce? strigă Leila, dându-se un pas înapoi. Tanner crezu că pe chipul ei vede perplexitate dar nu avu încredere în propriile lui simţuri.

— De ce am face noi asta? Ce se întâmpla, John?

— Tu ar trebui să-mi spui!

— Doamne! îi vrei răul lui Bernie, recunoaşte! Lui Bernie, prietenul tău!

— Nu! Eu nu vreau răul nimănui.

— Ascultă-mă, John! Bernie şi-ar da şi viaţa pen-. Tru tine, să ştii!

Leila aruncă ţigara şi se îndepărtă.

Când se pregătea să ducă vasul cu clor în garaj, îi văzu ieşind pe Alice şi pe Bernie Osterman. Se întrebă dacă Leila avusese vreme să le spună ceva. Dar, evident, nu era cazul. Soţia lui şi Bernie nu doreau decât să ştie unde pusese apa de Selz şi să-i spună că toţi erau pe punctul de a trece la costumele de baie.

Tremayne, în pragul uşii de la bucătărie, cu un pahar în mână, se uita spre ei. Lui Tanner i se păru nervos şi stingher.

Intră în garaj şi aşeză bidonul de plastic într-un colţ, aproape de toaletă. Era cel mai răcoros loc. Uşa bucătăriei se deschise larg şi Tremayne cobor î treptele.

— Aş vrea să vorbim puţin, spuse el.

— Sigur.

Tremayne şedea lângă maşina lor Triurnph, pe jumătate întors spre Tanner.

— Nu te-am văzut niciodată conducând-o, spuse Dick.

— Nu-mi place. E un adevărat coşmar să intru şi să ies din ea.

— Eşti prea înalt.

— Maşina e prea mică.

— Eu... eu voiam să-ţi cer scuze pentru tâmpeniile de adineaori. N-am nimic cu tine. Acum câteva săp-tămâni, am fost

împroşcat cu noroi în Wall Street Journal, din cauza unei afaceri. Îţi dai seama? în Journall Deci cabinetul a hotărât s-o lase baltă.

— Libertatea presei sau independenţa justiţiei. Frumos subiect de controversă. Eu nu m-am simţit însă vizat.

Tremayne se sprijini de maşină.

— Acum două-trei ceasuri, începu el prudent, Bernie te-a întrebat dacă lucrezi la ceva de genul anchetei de la San Diego. Eu n-am ştiut niciodată mare lucru despre asta, numai ce am mai prins din ziare.

— A fost fals prezentată în presă. O serie de mituiri pentru obţinerea aprobărilor de construire a unei faleze. Cred că era de datoria corporaţiei să…

— De ce eşti modest?

— Nu sunt. A fost grozav şi am fost pe punctul de a primi premiul Pulitzer. Afacerea asta stă la temelia carierei mele.

— De acord… Bun, perfect… Acum hai să dăm cărţile pe faţă. Lucrezi la ceva care mă priveşte şi pe mine?

— Din câte ştiu eu, nu. L-am spus-o şi lui Bernie. Am o echipă de aproape şaptezeci de oameni care au sarcina de a aduna material. Nu cer rapoarte zilnice.

— Vrei să spui că tu nu ştii ce fac?

— Ei, nici chiar aşa, zâmbi vag Tanner. Eu am grijă de cheltuieli. Dar nimic nu iese pe post fără acceptul meu.

Tremayne se îndepărtă de maşină.

— Bine, uite, fii sincer cu mine.r. Ginny s-a întors acum un sfert de oră. Am trăit cu ea şaisprezece ani şi o cunosc bine… A plâns. A stat cu tine afară şi a venit plângând. Vreau să ştiu de ce.

— Nu pot să-ţi răspund.

— Cred că ar trebui să încerci! Mă invidiezi pentru banii pe care îi câştig, nu?

— Nu-i adevărat!

— Ba sigur că da! Crezi că n-am auzit-o pe Alice bătându-te la cap! Şi acum, cu delicateţe, îmi dai de înţeles că nu apare nimic pe post fără acordul tău. Asta i-ai spus şi soţiei mele? Va trebui să aştept până îmi va spune ea amănuntele? O soţie nu poate depune mărturie. Ce vrei, de fapt?

— Stăpâneşte-te, bătrâne! Eşti amestecat într-o afacere atât de murdară încât ai devenit paranoic?

Despre asta e vorba? Vrei să-mi povesteşti?

— Nu! Nu! De ce a plâns Ginny?

— Întreab-o singur!

Tremayne se întoarse. Mâinile sprijinite pe capota maşinii tremurau puternic.

— Ne cunoaştem de multă vreme... Dar, dacă tu nu m-ai înţeles niciodată... Nu judeca înainte de a încerca să-i înţelegi pe cei pe care-i judeci.

Iată că Tremayne a recunoscut! îşi spuse Tanner. Făcea parte din Omega, era clar.

Apoi Dick vorbi din nou şi concluzia lui Tanner se nărui. Avocatul avea un chip patetic.

— Se poate să nu fiu eu fără pată, sunt conştient de asta, dar m-am menţinut întotdeauna în limitele legalităţii. Acesta e sistemul. Poate nu-l apreciez

Întotdeaurta, dar îl respect.

Tanner se întrebă dacă oamenii lui Fassett puseseră microfoane în garaj şi dacă auziseră aceste cuvinte rostite cu atâta durere şi atâta sinceritate. Privi spre bărbatul distrus din faţa lui.

— Hai la bucătărie! Amândoi avem nevoie de un pahar.

19

Alice ap? să pe butonul de sub mânerul geamului de la salon, ca să poată auzi muzica pe terasă, prin boxe. Erau cu toţii afară, în jurul piscinei, chiar şi John şi Dick, care rămăseseră vreo douăzeci de minute singuri, în bucătărie. Lui Alice i se păruse de-a dreptul curioasă atitudinea lor, mai ales că nu prea conversau., – Bună seara, frumoasă doamnă!

Era vocea lui Joe. Alice tresări. Intrase prin vestibul şi apăruse brusc în salon. Erarân costum de baie şi ei i se păru că trupul lui Joe are ceva respingător în el. Era ca şi cum i-arfi micşorat pe toţi cei din jur. – Nu mai aveţi gheaţă? Oricum, am făcut o co:

mandă prin telefon.

— La ora asta?!

— E mai comod decât să mă deplasez eu până acolo cu maşina.

— Cui ai telefonat?

— Lui Rudy, cel care vinde vin.

— Dar e închis la ora asta!

Cardone înainta spre ea, clătinându-se puţin.

— L-am sunat acasă. Încă nu se culcase. Din când în când, îmi mai face mici servicii, l-am spus să lase două pungi la intrare şi să le treacă în contul meu.

— Nu era cazul să le treci în contul tău.

— E doar o cheltuială lipsită de importanţă…

— Te rog…

Alice se îndreptă spre canapea, încercând să scape de răsuflarea încărcată de aburi de gin a lui Joe. El o urmă.

— E foarte generos din partea ta, dar nu avem nevoie de nimic.

— Aşa a spus John?

— Aşa ar fi spus…

— Nu ai vorbit cu el?

— Nu…

Cardone îi prinse mâna cu blândeţe. Ea încercă să scape, dar el o reţinu cu fermitate.

— Poate că sunt puţin ameţit, dar aş vrea să ştii că vorbesc serios… Am avut noroc în viaţă… N-a fost prea uşor… Sincer, mă simt puţin vinovat şi tu ştii din ce cauză. Îl admir foarte mult pe John. Am cea mai mare stimă pentru el, pentru că se implică… Eu nu mă implic niciodată, eu iau… Asta e tot! Nu necăjesc pe nimeni, pur şi simplu, iau. M-aş simţi mai bine dacă mi-ai permite să dau ceva îrschimb…

Îi lăsă mâna şi, pe neaşteptate, o cuprinse de talie. Alice se simţi încurcată şi surprinsă.

— De ce eşti aşa hotărât să ne dai ceva? Cardone se lăsă greoi pe marginea canapelei.

— Se aud zvonuri, bârfe, dacă vrei…

— Despre noi? Despre noi şi banii noştri?

— Oarecum…

— Nu e adevărat! Pur şi simplu, nu e adevărat!

— Atunci să o luăm altfel… Acum trei ani, când Dick, Ginny, ’Bernie şi Leila au fost cu noi la ski la Gestaad, tu şi cu John nu aţi putut veni, nu-i aşa?

Alice clipi des, încercând sâ-i urmărească raţio-namentul.

— Da, am hotărât că e mai bine să mergem cu copiii la

Nassau.

— Dar acum John se interesează foarte mult de Elveţia, nu? înteb î Joe brusc, clătinându-se.

— Nu ştiu. Mie nu mi-a spus nimic.

— Atunci dacă nu de Elveţia, de Italia... Sicilia, poate... E un loc fascinant!

— Nu înţeleg nimic din ce spui.

Joe se ridică de pe canpea, încercând să-şi păstreze echilibrul.

— În fond, noi doi nu ne deosebim prea mult. Vreau să spun că ceea ce am obţinut nu ne-a. Fost adus pe tavă... Am obţinut cu greu, fiecare în felul lui... — -..";.,.'. F,

— Eşti dezgustător!

— Îmi pare rău... Sincer, nu am vrut să te jignesc. Voiam să fiu doar sincer... iar sinceritatea începe cu ceea ce eşti... cu ceea ce erai...

— Eşti beat.

— Sigur. Beat şi nervos. Urât î combinaţie! Vorbeşte cu John. Spune-i să mă caute mâine sau poimâine. Şi sânu fie îngrijorat pentru italia sau Elveţia. Eu nu am nimic să-mi reproşez şi îmi plac doar oamenii care se implică fără a înfunda şi pe alţii. Spune-i că voi plăti...

Cardone făcu doi paşi spre Alice şi-i apucă mâna stingă. Blând, dar ferm, o duse la gură şi, cu ochii închişi, îi sărută palma. Alice cunoştea acest tip de sărut. În copilărie, îi văzuse pe discipolii fanatici ai tatălui ei făcând acelaşi gest.

Apoi Joe se răsuci pe călcâie şi porni spre vestibul clătinându-se.

La fereastră, o umbră, o mişcare imperceptibilă îi atrase atenţia. Ceea ce văzu b făcu să împietrească. Afară, pe peluză, la un metru şi jumătate de geam, stătea Betty Cardone, în costum de baie alb, scăldată în lumina bleu-vert a becului de la piscină.

Betty văzuse ce se petrecuse între Alice şi soţul ei. Putea să fie sigură de asta după felul în care Betty continua să fixeze fereastra cu privirea scân-teind de hiânie.

#

Era o noapte destuf de caldă, iar cele patru cupluri – aşezşte în jurul piscinei – ascultau vocea tână-ruiui Sinatra, rostogolindu-

se în cascade Din când în când, câte unul – niciodată doi câte doi, îşi spuse în gând Tanner --- plonja în apă şi înota fără grabă.!

Femeile vorbeau despre probleme mai mult casnice, legate de copii sau de şcoală, iar bărbaţii – de cealaltă parte a bazinului – discutau aprins despre bursă, poiitică şi despre enigmele economiei.

Tanner nu-l mai văzuse niciodată atât de beat pe Joe şi se hotărâse să stea lângă trambulină să-l supravegheze. Dacă, într-adevăr, toţi cei din jurul piscinei făceau parte din Omega, atunci Joe era cu siguranţă cea mai fragilă verigă şi va fi primul care va claca:

Evident, se iscau destule dispute verbajfc, dar erau repede abandonate. De exemplu, când Joe spusese ceva pe un ton nepermis de ridicat, Betty reacţiona promt şi cu mult tact.

— Eşti beat, dragul meu! Te rog, fii atent!

— Betty, Joe se simte foarte bine, interveni Bernie, dându-i o paimă amicală lui Cardone. Îţi mai aduci aminte ce cald era azi la New York?.

— Dar şi tu ai fost azi la New York, Bernie? întrebă Ginny, întinzându-şi picioarele deasupra apei. Era chiar atât de cald?

— infernal, îngerul meu! răspunse Dick soţiei sale, de dincolo de bazin.

Tanner observă privirea schimbată rapid între Bernie şi Dick. Chiar dacă ocheada fusese destinată lui Joe, ei nu era obligat nici să o observe, nici să o înţeleagă..

Dick se ridică şi întrebă dacă mai dorea cineva ceva de băut.

Doar Joe spuse da.

—Aduc eu, se oferi Tanner.

— Ba -nu, interveni Dick. Tu supravegheaza-j pe fotbalistul nostru! Oricum, trebuie s-o sun pe micuţa mea. L-am spus să se întoarcă lă ora unu, iar acum e două. Trebuie s-’o verific... ™ Eşti un tată nedemn!’spuse Leila.

— Âtât timp cât nu sunt încă bunic..., răspunse el traversând peluza spre uşa bucătăriei.

După un moment de tăcere, femeile îşi reluară discuţiile, iar Bernie sări în piscină. Dick reveni repede cu două pahare.

— Auzi, Ginny, Peg s-a revoltat că. Am trezit-o din somf#Ce părere ai?

— S-o fi plictisit de prietenul ei...

Tremayne se apropie de Joeşi-i întinse paharul.

— Ţine, ăsta-i ultimul

— Pe toţi dracii! Jucam ca înaintaş! în finale, mă distram fă când cercuri-cercuri în jurul prăpăditului vostru de Levi Jackson!

— Sigur, sigur... Numai că eu am vorbit cu Levi. Mi-a spus că era suficient să strige «sos tomat! ca tu să te şi năpusteşti pe tuşă.

— Ce caraghios! De atâtea ori l-am făcut de râs. Pe negrul ăsta degenerat...

— Ei, în schimb, a vorbit foarte frumos despre tine, interveni Bernie de pe marginea piscinei.

— Iar eu vorbesc foarte frumos despre tine şi despre grasul ăsta de Dick.

Cardone reuşi cu greu să se ridice.

— Vă vorbesc de bine pe toţi! Pe toţi, aţi înţeles?

— Hai, Joe, termină! spuse Tanner depărtându-se de trambulină.

— Joe, aşează-te! ţipă Betty. Ai să cazi!

—: Da Vinci.! „. L.;.;.,

Nu era decât un simplu nume, dar Cardone striga din tot sufletul..,

— Da Vinci!.'.

Prelungi cuvântul, rostindu-lcu-un foarte pronunţat accent italian.

— Ce înseamnă asta? întrebă curios Tremayne.

— Aştept explicaţii! se auzi dintr-o dată vocea lui Cardone, care sparse tăcerea apăsătoare ce se lăsase peste piscină

— A înnebunit, şopti Leila.

— Nu, e doar beat, adăugă Ginny

— Mărturisjm că noi nu suntem în stare să te înţelegem, aşa că... poate ne explici tu ce înseamnă Da Vinci, da?

— Aşa, deci! grohâi ameninţător Cardone, strân-gând convulsiv pumnii. V «.

Osterman ieşi din apă şi se apropie de el. Li privi mâinile m-ari care atârnau pe lângă trup.

— – Calmează-ie, Joe! Te. Rog.....

— Zurichhhh!

Tanner aprecie că urletul lui fusese auzit la kilometri distanţă. Deci, se întâmplase! Mărturisise! V

— Ce vrei să spui, Joe? întrebă Dick, păşind ezitant spre el.

— Zurich, iată ce vreau să spun!

— Un oraş din Elveţia, da... Ce poate fi altceva?!? Osterman se oprise în faţa lui Cardone, hotărât să intervină.

— Explică ce vrei să spui!

— Nu, zise Dick, apucându-l de umeri pe Bernie.

— Nu vă uitaţi la mine! urlă Cardone. Tu ai...

— Încetaţi! Toţi! interveni. Deodată Betty Cardone, de pe platforma de beton de la capătul piscinei.

Tanner fusese surprins să constate că femeia putea să emane atâta forţă.

Imediat, cei trei bărbaţi încetară şi se separară. Femeile o priviră cu stupefacţie pe Betty. Imediat, Leiia şi Ginny se îndepărtară, însă Alice rămase nemişcată, neînţeiegând nimic din ce se întâmplase.

— Vă purtaţi ca nişte puşti, continuă Betty, rede venind blânda gospodină de periferie, pe care o ştiau toţi. Oricum, - pentru Joe e timpul să se întoarcă aca să., ;... — – Şi dacă am servi un ultim pahar, Betty? întrebă Tanner.

— Bine... Dar să fie ceva foarte uşor pentru Joe, răspunse Betty zâmbind.

— Bineînţeles, răspunse Bernie.

— Mă ocup eu de asta, zise Tanner, luând-o spre bucătărie. Mai vrea cineva?

— Stai o clipă, Johny!

Era Cardone cu un zâmbet larg pe faţă.

— Te însoţesc... Pentru că eu am fost acela care a provocat scandalul, aş vrea să dăm mâna... Şi aşa trebuie să merg la toaletă...

Urmat de Cardone, Tanner intră în bucătărie. Era dezorientat. Se aşteptase ca fotul să se termine când Joe rostise cuvântul-cheie, care, în mod normal, ar fi trebuit să declanşeze prăbuşirea. Dar, în mod paradoxal, nu se întâmplase nimic.

Dimpotrivă!

Cineva luase situaţia în mâini. Iar acest cineva era persoana la care se aşteptase cel mai puţin: Betty

Cardone.. _

Dinspre piscină, începură să se audă ţipete.

Tremayne, care stătea, în cadrul uşii, arătă spre Cardone ce

zăcea lat la pământ:

— Ei bine, am vâzut-o şi pe asta! Muntele ăsta de muşchi de ia Princetorl e beat criţă! îl duc eu aca--să... În seara asta, voi fi şoferul lui.

Beat criţă?! Tanner se cam îndoia. Sigur, Cardone era beat, dar nu atât de beat încât să nu se poată ţine pe picioare.

20

O ei trei bărbaţi e schimbară rapid şi îl susţinură pe Cardone, care făcea gesturi dezordonate, până pe scaunjţjj din" faţă al maşinii lui'

Tremayne. Betty şi Ginny se aşezară în spate.

Privirea lui Tanner nu se mai dezlipea de ochii lui

Cardone, încercând, să desluşească în ei o undă de prefăcătorie. Dar nu zări nimic. Totuşi, ceva artificial era în purtarea lui: mişcările dezordonate ale lui Joe erau prea sigure, prea precise,. Oare tăcea doar ca să-i pună pe ceilalţi la încercare?

S-ar fi putut ca observaţiile. Lui să fie inexacte datorită atmosferei apăsătoare care domnea peste ei.,.

— Doamne!, exclamă Tremayne. Mi-am uitat haina înăuntru.

— Ţi-o aduc eu dimineaţă la Chele, spune Tanner. Avem întâlnire la ora unsprezece.

— Nu, mai bine o iau eu acum. Am nişte note în buzunar. Poate voi. Avea nevoie... Aşteaptă-mă aici cu Bernie.

Dick se repezi în fugă spre casă şi-şi luă haina de pe un scaun din; vestibul. O privi pe Leila care freca o masă din salonul de zi.

— Dacă reuşesc să scot petele astea de băutură, poate le mai rămân şi Tanneriior câteva mobile în bună stareţ spuse ea.

— Unde e Aii?

— În bucătărie, răspunse Leila continuând să frece masa.

Când Tremayne intră în bucătărie, Alice umplea maşina de spălat vase.

— Aii?

— Oh! Dick! Ce face Joe?

— Joe e bine... Şi John?

— Nu ştiu, eu am stat aici. E târziu... Sunt prea obosită pentru

glume.

— Nu am niciun chef să glumesc... Suntem prieteni buni, Aii. Tu şi John sunteţi foarte importanţi pentru mine şi Ginny.

— Şi voi pentru noi. Ştii bine, nu?

— Credeam că ştiu... Credeam cu adevărat... Ascultă...

Tremayne se înroşi. Înghiţi în sec. Nu reuşea să-şi controleze ticul nervos: pleoapa stâng î i se zbătea nebuneşte.

— Nu judeca oamenii, spuse ei. Nu-l lăsa pe John să emită judecăţi... jurnalistice, din acelea care sperie oamenii. Nu înainte de a înţelege de ce acţionează aşa cum acţionează.

— Nu înţeleg nimic...

— E foarte important, o întrerupse Tremayne. Trebuie să încerce să înţeleagă. E o eroare pe care eu nu o comit niciodată în faţa curţii. Totdeauna încerc să înţeleg.

Alice simţi o ameninţare ascunsă în vorbele lui.

— Te-aş sfătui sâ-i spui şi lui ce mi-ai spus mie.

— l-am spus, dar nu a vrut să-mi răspundă. De aceea îţi spun şi ţie. Aminteşte-ţi, Alice, nimeni, niciodată, nu e ceea ce poate fi... Dar unii au mai multe posibilităţi. Aminteşte-ţi de asta!

Tremayne se întoarse şi părăsi camera. Aproape imediat, Alice auzi închizându-se uşa din faţă Cu privirea aţintită spre clanţă, ea simţi în apropiere o altă prezenţă. Auzi un zgomot de paşi, uşor, dar clar. Cineva traversase sufrageria şi stătea în spatele bucătăriei, după perete, ascuns privirii. Înainta încet, pe tăcute. Când intră în camera mică, o văzu pe Leila nemişcată lângă perete, privind drept spre ea.

Leila ascultase convorbirea care avusese loc în bucătărie. Văzând-o pe Alice, i se tăie răsuflarea, apoi. Începu să râdâ, dar era un râs lipsit de veselie. Ştia că fusese prinsă asupra faptului.

— Veneam să-ţi cer o altă cârpă, zise întinzându-i lui Alice cârpa ei de praf.

Alice rămase împetrită în cameră, întrebându-se ce

Îi apucase pe toţi. Ceva groaznic le schimbase tutu ror firul vieţii. S

***

Puţin mai târziu, erau în pat: Alice pe spate, John într-o parte, pe stânga, mult mai departe de ea. Familia Osterman era în camera de oaspeţi, în partea cealaltă a. Culoarului. Pentru prima dată de când începuse seara, Alice şi John erau singuri.

Alice ştia că soţul ei era epuizat, dar nu mai putea amâna. Trebuia să-l întrebe... Dar era oare 6 întrebare simplă?!

— John, e ceva care nu merge între tine, Dick şi Joe, nu-i aşa? rosti ea.

Tanner se întoarse. Ridică ochii în tavan, aproape uşurat. Ştia că va fi întrebat, aşa că îşf pregătise răspunsul. O nouă minciună. Începea să se obişnuiască cu minciunile, dar nu era foarte grav. Mai rămăsese aşa de puţin... Fassett îi dăduse doar toate asigurările. Începu să vorbească rar, pe un ton cât mai dezinvolt.

— Eşti o mare şmecheră, spuse el.

— Crezi? întrebă Alice întorcându-se spre el.

— E un defect grav, urât..., dar nu foarte grav. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit despre o afacere cu acţiuni pe care Loamis încerca s-o plaseze în tren?

— Da. Nu voiai ca Janet să meargă la ei la masă.

— Aşa e... E î bine, Dick şi Joe au încercat să dea lovitura. L-am sfătuit să n-o facă.

— De ce?

— M-am interesat.

— Cum?

— M-am interesat.. Avem câteva mii de, ? do! ari care zac şi nu ne aduc decât 5% eâştig. Deci, mi-am spus, de ce nu? L-am sunat pe Andy Harrison.;. Şeful Departamentului Litigii. L-ai cunoscut de Paşti. El a cules date..

— Şi ce a descoperit?

— Afacerea asta e o capcană. E o operaţiune absolut necurată.

— E ilegală?

— Va fi, probabii, săptâmâna viitoare... Harrison mi-a propus să facem o emisiune despre asta. Să dăm cărţile pe faţă. L-am spus lui Joe şi lui Dick.

— Oh! Doamne! Că aveţi de gând să faceţi o emisiune despre ei?

— Nu te nelinişti. Programul nostru e fixat deja pe câteva luni. Nu e un subiect prioritar. Şi chiar dacă va căpăta prioritate, îi voi preveni. Vor putea să-şi retragă la timp banii.

Alice îşi aminti de cuvintele lui, Joe şi ale lui Dick: «Ai vorbit cu el? Ce-a spus? Nu-l lăsa să judece... Erau amândoi speriaţi. Acum înţelegea şi ea de. Ce.

— Ştii că Joe” şi Dick sunt bolnavi de teamă, nu?

— Da, mi-am dat seama.

— Ţi-ai dat seama! Pentru numele lui Dumnezeu iar sunt prietenii tăi! Le este frică! Sunt morţi de frică!

— Bine, bine! Mâine la Club le voi spune să se calrrteze... Vulturul dh Sandiego nu e în sezonul de vâhătpare: _:: ; – -. Y:

— Ce faci tu e o adevărată’cruzime! Nu mă mir că sunt cu toţii întorşi pe dos! Cred că eşti pe punctul de a face ceva oribil! ~

Alice îşi; aduse, aminte de silueta tăcută a Leitei, lipită – de peretele boluiui şi ascultând discursul când rugător, când ameninţător, a! lui Tremayne.

— l-au pus şi pe Ostermani la curent, spuse ea.

— Eşti sigură? Cum?

— Ce contează! Cred că te consideră un monstru! Te implor, mâine, la prima oră, vorbeşte cu ei şi spu-ne-le să nu îşi facă griji.

— Ţi-am spus că aşa voi face.

— Ei, acum îmi explic şi eu multe. Urletele acelea ridicole de la piscină, certurile... Să ştii că sunt cu adevărat supărată pe tine.

Dar Alice Tanner nu era «cu adevărat supărată

Necunoscutul nu mai era un mister. Putea acum să-l

Înfrunte. Rămase nemişcată, încă îngrijorată, sim ţindu-se copleşită de ce se întâmplase în ultimele ore. —..

Tanner închise ochii şi răsuflă adânc. Minciuna fusese primită bine. Mai bine decât ar fi crezut. Acum îi va fi mai uşor să se ascundă.

Fassett avusese dreptate. Putea să manevreze pe toată lumea. Chiar şi pe Alice.

21

Stătea în picioare în faţa ferestrei. Era o noapte fără lună şi norii se mişcau încet pe cer. Privi apoi în jos, spre peluză şi spre arborii din spate. Apoi se întrebă dacă nu cumva vederea îi juca feste. Dar nu se înşelase. Văzuse clar scânteia incandescentă a unei ţigări. Cineva se plimba şi fuma fără a se ascunde.

Doamne! îşi spuse ei. Cel care face asta nu-şi dă seama că trădează tot grupul?

Apoi privi cu mai multă atenţie. Era o siluetă înfăşurată în halat.. Bernie! Oare Osterman văzuse sau auzise ceva?

Încet, Tanner păşi spre. Uşa camerei şi ieşi.

— M-am gândit eu că nici tu n-ai să poţi dormi, spuse Bernie întins pe un şezlog şi privind apa piscinei. Seara asta a fost un dezastru.

— N-aş fi aşa sigur.

— Atunci mă faci să cred că ţi-ăi pierdut simţul văzului şi al auzului. Dacă am- fi avut cuţite piscina ar fi fost înroşită de sânge.

— Mentalitatea ta hollywoodiană nu-ţi dă pace, -fâ-cu Tanner aşezându-se pe marginea piscinei.

— Sunt scriitor. Observ şi decantez faptele.

— Cred că te înşeli. Dick era îngrijorat din cauza serviciului, aşa mha spus. Iar Joe era beat. Deci?

Bernie veni lângă John, trăgând. După el şezlogul.

— Te întrebi poate ce fac aici, spuse el. Nu ştiu, a fostea o presimţire, un instinct. Mi-arrr spus că poate vei cobor î şi tu. Mi s-a părut că nu vei putea dormi nici tu... Nu mai mult decât mine.

— Mă intrigă ceea ce-mi spui.

— Vorbesc serios. A venit momentul să Stăm de vorbă. — «

— Despre ce?

Osterman se ridică şi se opri în faţa lui Tanner. Îşi aprinse încă o ţigară de la chiştocul celălalt.

— Ce-ţi doreşti tu cel mai mult? întrebă el. Adică, pentru tine şi familia ta...

Tanner nu-şi putu crede urechilor. Introducerea lui Osterman era de o banalitate perfectă. Dar el îi răspunse ca şi cum i-ar fi luat întrebarea în serios.

— Linişte, presupun. Linişte, să avem ce mânca, un adăpost... Exigenţe animalice... Astea sunt cuvintele cheie? —:

— Pe astea le ai. Cel puţin, deocamdată.;

— Atunci hu înţeleg ce Vrei.

— Nu ţi-a dat niciodată prin minte că nu mai ai dreptul să alegi nimic? Toată viaţa ta e programată pentru o funcţie predeterminată. Eşti conştient de asta?

— Îmi închipui că e o situaţie universală. Aşa că prefer să nu comentez.

— Nici n-ai putea. Sistemul nu-ţi permite. Eşti programat să faci ceva, capeţi experienţă... şi cam asta vei face. Tot restul vieţii tale. N-ai nimic de comentat.

— Bineînţeles... Aş fi fost un fizician atomist prost, iar tu – un prăpădit de neurochirurg...

— Sigur, totul e relativ. Nu-i o problemă de imaginaţie. Vreau să spun că suntem controlaţi de forţe pe care noi nu le putem controla. Trăim, şi muncim într-un cerc îngust. Nu ni se permite să. Depăşim limita, nici măcar pentru a privi de jur-împrejur. Ceea ce mă tem că e valabil şi pentru tine, şi pentru mine.. Eu, cel puţin, pot alege prostioare de care să mă ocup. Dar, oricum, tot prostioare rărnân... Suntem constrânşi.

— Mie îmi place „spuse Tanner, eu nu mă plâng. Trebuie să-ţi spun că riscurile pe care mi le asum se bucură de o mare publicitate.

— Dar nu te susţine nimic! Nimic! Nu-ţi poţi per-mite să te ridici şi şă. Spui: eu sunt! Nu poţi cu o astfel de bază financiară!;

Bernie făcu un gest cuprinzător spre casa şi pă-mântul lui Tanner.

— Poate că n-aş putea... pe plan financiar. Dar cine şi-ar putea permite?

Osterman trase şezlogulşi se aşeză. Îl privi fix pe Tanner şi începu încet:

— Există totuşi o modalitate. Şi un sunt dispus să te ajut...

Se opri câteva clipe, căutându-şi cuvintele.

— Johny..., reluă el.

Dar se întrerupse din nou. Tanner se temu că-i va lipsi curajul să continue.

— Continuă.

— Âm nevoie de anumite... asigurări. E foarte important.

Osterman avea un debit precipitat, cuvintele se amestecau, vorbea încâlcit.

Brusc, atenţia le fu atrasă spre casă. Tocmai se aprinsese lumina în camera lui Janet.

— Ce se întâmplă? întrebă Bernie, fără a mai încerca să-şi ascundă teama.

— Nu-i decât Janet. E camera ei. Am reuşit, în sfârşit, să o convingem că atunci când merge noaptea la toaletă e de preferat să aprindă întâi lumina. Altfel se izbeşte de tot ce are în cale şi ne trezeşte pe toţi.

O clipă, se lăsă tăcerea. Apoi un ţipăt străpunse aerul. Un ţipăt strident. Un ţipăt de copil.

Tanner înconjură piscina în fugă şi năvăli în bucătărie. Ţipetele se prelungeau. În cele trei camere, se aprinse lumina. Bernie porni în urma lui Tannerşi amândoi se grăbiră spre camera fetiţei. Fuseseră atât de rapizi, încât Leila şi Alice nici nu apucaseră să iasă bine din camere.

John împinse uşa fără a mai apăsa pe clanţă şi cu atâta forţă, că uşa se izbi zgomotos de perete. Navăliră toţi patru înăuntru. Micuţa era aplecată deasupra terrierului lui Tanner. Urla cumplit. Animalul zăcea într-o baltă de sânge. Avea capul tăiat.

John Tanner îşi luă fetiţa în braţe şi ieşi în goană pe-culoar. Mintea lui refuza să funcţioneze. Îi plutea în faţa. Ochilor doar amintirea terifiantă a cadavrului din pădure, peste care se suprapunea acum imaginea căţelului mutilat. Şi vorbele cumplite ale unui bărbat, în parcarea motelului Howard Johnson:

«Un cap retezat înseamnă masacru.

Trebuia să se concentreze! Trebuia!

O văzu pe Alice legănând-o pe Janet şi şoptindu-i. Ceva la ureche. Îl zări şi pe Ray plângând la câţiva metri distanţă şi silueta iui Bernie aplecată deasupra lui, mângâindu-l..

Apoi auzi cuvintele Leilei:

— Am eu grijă de Janet, Aii. Tu vezi de John. Tanner făcu un salt;

— N-o atinge că te omor! ţipă el. Mă auzi bine? Te omor!,

— John! urlă soţia lui, nevenindu-i să creadă că ce auzea era adevărat. Îţi dai seama ce spui?!

— Era de partea cealaltă a culoarului! Nu înţelegi?! De cealaltă parte a culoarului!

Bernie se repe'zi la Tanner, îl înşfacă de umeri şi-l izbi de perete. Apoi îl pălmui cu putere.

— Câinele ăsta e mort de mai multe ore! Ajunge termină! >

«De. Mai multe ore... Nu se putea! Acum se în-tâmplase totul. Luminile se aprinseseră şi capul era deja tăiat. Câinele fusese decapitat... Iar Leila era de cealaltă parte a culoarului: şi ea, şi Bernie., Omega?

Un masacru! J.

— Am fost obiigat să te lovesc, spuse Bernie blând, prinzându-i capul în palme. Te-ai cam pierdut cu firea... Hai, să terminăm o dată! încearcă să te aduni. Ştiu, e cumplit, e oribil! Şi eu am o

fată…

Tanner se străduia să-şi ordoneze gândurile. Toţi se uitau la el, chiar şi Ray care suspina în uşa camerei lui.

— Nu e nimeni aici?!

Tanner nu se putuse împiedica. Unde erau oamenii lui Fassett? Dumnezeule, unde erau?!. — Cine, dragul meu? întrebă Alice cuprinzându-l de mijloc şi sprijinindu-l.

— Nu e nimeni… „.

Era o constatare făcută în şoaptă.

— Dar suntem cu toţii aici! Şi vom chema poliţia. Imediat.

Bernie puse mâna lui John pe balustrada scării şi-l ajută să coboare.

Tanner îl privea pe bărbatul subţire, dar viguros, care îl sprijinea, în timp ce coborau greoi scările. Bernie chiar nu înţelegea? Doar el era OmegaJ Soţia lui era Omega! Nu putea chema poliţia!

— Poliţia? Chemi poliţia?

— Normal. Dacă e doar o farsă," atunci e cea mai murdară dintre toate farsele pe care le-am văzut vreodată. Şi ai vrea să nu chem poliţia?!

— Ba da. Bineînţeles.

Intrară în salon şi Bernie, cu un calm neobişnuit, luă situaţia în mâinile lui.

— Alice, sună la poliţie! zise el îndreptându-se spre ea. Dacă nu ştii numărul, întreabă ia centrală.

Unde erau oamenii lui Fassett?

Alice se îndreptă spre telefonul crem, din spatele canapelei, dar, în curând,. Îşi dădu seama că nu mai era cazul să sune.

Pe geamuri, începură să joace razele unui proiector. La fel, pe pereţii salonului. În sfârşit, sosiseră oamenii lui Fassett.

Auzind uşa de la intrare izbihdu-se, Tanner se ridică repede de pe canapea şi fugi spre vestibul.

— Am auzit ţipete şi am văzut luminile aprinse, spuse Jenkins abia ascunzându-şi teama. Totul e în regulă?

— Aţi venit cam târziu, zise calm Tanner. Dar intraţi.. Omega a fost pe aici.

— Nu vă temeţi, răspunse Jenkins intrând în hol, urmat de Mcdermott.

— Aşa deci, nu s-ar spune că pierdeţi vremea aiurea! exclamă Osterman ieşind din bucătărie.

— E patrula de noapte, răspunse Jenkins. Am văzut luminile şi oameni fugind. Nu e un lucru obişnuit pentru ora asta.

— Sunteţi foarte vigilenţi şi vă sunt recunoscător. Jenkins intră în salon.

— Ce s-a întâmplat, domnule Tanner? Ne puteţi spune de faţă cu toţi, sau preferaţi o discuţie confidenţială?

— Nu-i nimic de ascuns aici!

Intervenise Osterman, care intrase imediat după poliţişti. Tanner nu mai reuşi să spună nimic.

— Sus e un câine, în prima cameră pe dreapta. E mort. Decapitat.

Jenkins păru surprins şi se întoarse spre Tanner.

— l s-a tăiat capul. Nu ştiu cine a putut să facă aşa ceva.:, ;. „

— Înţeleg, reluă Jenkins cu calm. Vedem noi despre ce e vorba!

Privi spre Mcdermott care aştepta în hol.

— Du-te şi adu o folie, îi spuse.

— Bine, răspunse bătrânul ieşind.

— Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Desigur.

— Trebuie să-l anunţ pe, căpitanul Macauliff. Îl sun acasă..

Tanner nu înţelegea nimic. Afacerea asta nu era de competenţa poliţiei. Era Omega! Pe Fassett ar fi trebuit să-l aducă aici! Macauliff nu era decât un ofiţer al poliţiei locale, eficient, desigur, dar care nu părea decât să-şi vadă de funcţia lui, înainte de orice politică. Macauliff răspundea în faţa consiliului municipal din Saddle Valley, nu în faţa guvernului Statelor Unite!

— Credeţi că e necesar? La ora asta?, Oare căpitanul este... Jenkins îl întrerupse brusc pe Tanner.

— Căpitanul Macauliff e şeful poliţiei locale. I s-ar părea absolut anormal dacă nu i-aş raporta imediat şi în mod direct ceea ce s-a întâmplat.

Tanner înţelese imediat. Jenkins îi dăduse cheia. Orice s-ar fi întâmplat, trebuiau să reacţioneze în mod firesc. Dbar la mijloc era Omega.

Şi Tanner înţelese că Jenkins dădea telefonul de ochii familiei Osterman. Îndată ce intră în casa Tannerilor, Macauliff îşi făcu simţită autoritatea. Tanner TI privea dând instrucţiuni cu o voce joasă şi poruncitoare. Era un tip înalt şi obez, cu un gât de taur,

în jurul căruia se strângea gulerul cămăşii. Avea labe puternice, dar ciudat de imobile, care nu se legănau din coate în timp ce mergea – trăsătură specifică pentru un bărbat care şi-a petrecut viaţa făcând ronduri pe jos, mişcându-şi bastonul greu dintr-o mână în alta.

Macauliff fusese adus de la Poliţia din New York şi era foarte potrivit pentru funcţia sa. Cu ani în urmă, consiliul municipal din Saddle Valley ceruse un poliţist cu capul pe umeri, care să ştie să alunge din orăşel elementele indezirabile. Şi cea mai bună apărare în acea epocă a toleranţei era gtacuj. _

Saddle Valley ceruse un mercenar şi se alesese cu un fanatic.

— Foarte bine, domnule Tanner. Acum aş dori să îmi povestiţi ce. S-a întâmplat aici în noaptea aceasta.

— Noi... noi am invitat câţiva prieteni.

— Câţi?

— Trei cupluri. Eram opt cu toţii.

— Aţi angajat pe cineva din afară?

— Nu;., pe nimeni.

Căpitanul privi spre Tanner, cu carneţelul în mână.

— Fără servitori?!

— Fără!

— Doamna Tanner n-a chemat je nimeni după-amiaz î să-i dea o mână de ajutor?

— NU. L

— Sunteţi sigur?

— Întrebaţi-o pe ea.

Alice tocmai aranja în birou paturile pliante pentru copii.

— Poate fi important. Când eraţi la serviciu, poate doamna a apelat la ajutorul unui negru sau al unui portorican...

Tanner îl văzu pe Bernie tresărind dezgustat.

— Am stat acasă toată ziua, spuse el.

— Perfect.

— Căpitane, interveni Osterman, cineva a intrat prin efracţie în casă şi a retezat gâtul câinelui. N-ar fi putut fi un hoţ? Tannerii au fost jefuiţi miercurea trecută. N-ar trebui să verificaţi?

Nu reuşi să termine. Macauliff privi spre scenarist cu un dispreţ nedisimulat.

— Eu răspund de această afacere, domnule... Şeful poliţiei aruncă o privire spre carneţel'.

— Domnule Osterman, aş prefera ca domnul Tanner să ne spună ce s-a întâmplat aici în noaptea aceasta. Vă vom fi recunoscători dacă îl veţi lăsa să ne răspundă. Ne vom ocupa puţin mai târziu şi de dumneavoastră.

Tanner încerca să-i atragă atenţia lui Jenkins, dar poliţistul se ferea de privirile lui. Tanner nu ştia ce să spună şi, mai ales, ce să nu spună.

— Deci, domnule Tanner, spuse Macauliff aşe-zându-se pe canapea cu carneţelul pe genunchi şi cu stiloul pregătit. Să începem cu începutul. Şi nu uitaţi amănuntej de felul livrărilor.

Când Tanner începu să vorbească, se auzi de la etaj vocea lui Mcdermott.

— Căpitane! Puteţi veni o clipă? în camera de oaspeţi!

Fără o vorbă, Bernie începu să arce scările în urma lui Macauliff. După plecarea lor, Jenkins îi şopti repede:

— Nu vă pot spune decât atât. Ascultaţi-m î bine. Nu amintiţi de Omega. În niciun caz. Nu spuneţi nimic! N-am putut să vă fac nici măcar un semn mai devreme. Osterman s-a lipit ca scaiul de dumneavoastră.

—r- Dar de ce?! Dumnezeule, e Omega! Ce pot să spun? De ce să nu vorbesc?

— Macauliff nu e de-ai noştri. Nu e la curent cu nimic. Spuneţi pur şi simplu adevărul despre petrecere. Atât!

— Adică el nu ştie nimic?

— Nu, v-am mai spus. Nu e ia curent cu nimic.

— Iar oamenii de afară, patrula din pădure?

— Sunt oamenii lui... Dacă amintiţi de Omega, va crede că sunteţi sărit. Şi Ostermanii vor afla tot. Dacă mă luaţi ca martor, eu voi n’ega iot. Veţi trece drept bolnav mintal.

— Dar credeţi că Macauliff...

— Nu, e un poliţist bun. Un Napoleon la scară redusă nu poate fi folosit la altceva. Dar e conştiincios şi ne poate ajuta. Faceţi în aşa fel încât să cerceteze undeau plecat Cardone şi Tremayne cu soţiile lor.

— Cardone era beat. Tremayne i-a luat pe amân-doi la el în maşină.

— Încercaţi să aflaţi dacă s-au îndreptat direct spre casă. Macauliff e înnebunit după interogatorii. Îi va încolţi şi nu vor putea minţi.

— Dar cum aş putea...

— Sunteţi îngrijorat pentru ei. Atât. Şi, nu uitaţi: ne apropiem de final.

Macauliff şe întoarse. Mcdermott crezuse «pe nedrept că un geam deschis în exterior în camera de oaspeţi putea fi considerat un semn de efracţie.

— Foarte bine, domnule Tanner. Să începem cu clipa în care v-au sosit oaspeţii.

Iar John Tanner, jucând pe două fronturi, îi povesti evenimentele încurcate ale serii. Bernie şi Leila nu adăugară nimic important. Nici Alice, care tocmai ieşise din birou..

— Foarte bine, doamnelor şi domnilor, spuse căpitanul ridicându-se.

— Nu-i veţi interoga şi pe ceilalţi? întrebă Tanner ridicându-se şi e! în faţa căpitanului.

— Tocmai doream să vă cer permisiunea de a vă folosi telefonul. O vom lua în ordine.

— Vă rog.

— Jenkins, sună la Cardone. Îl vom verifica după aceea

— Da, căpitane.

— Şi Tremayne?

— Noi păstrăm o ordine, domnule Tanner. Vorbim cu Cardone întâi, apoi cy Tremayne, şi după aceea mergem la ei. — -Aşa, nu s-ar putea înţelege între ei, nu?

— Exact, domnule Osterman. Cunoaşteţi bine munca poliţiei?

— Scriu în fiecare săptămână despre asta.

— Soţul meu e scenarist, spuse Leila.

— Căpitane, rosti Jenkins de lângă telefon. Familia

Cardone nu-i acasă. Am vorbit cu menajera.

— Sună la Tremayne.

În timp ce Jenkins forma numărul, micul grup rămase tăcut. După o scurtă conversaţie, Jenkins închise.

— Acelaşi lucru, căpitane. Fiica lor a spus că încă nu s-au întors.

După plecarea poliţiştilor în căutarea cuplurilor lipsă, Tanner rămase cu- soţia lui

În salon. Ostermanii urcaseră. Nici John, nici Alice nu. Se simţeau în largul lor; Alice, pentru că bănuia în forul ei lăuntric cine era ucigaşul câinelui, iar John – pentru că nu-şi putea

alunga din minte semnificaţiile morţii căţelului..

„-A fost Dick, -nu-i aşa? întrebă Alice.

— Dick?], ***.” N

— M-a ameninţat. A venit în, bucătărie şi m-a ameninţat. — „!, – – Te-a ameninţat?

Dacă era adevărat, de ce nu interveniseră oamenii

lui Fassett mai devreme?

— Cum?! Când?!

— Când pleca. Nu spun c î m-a ameninţat pe mine personal, ei pe noi toţi. _- Ce ţi-a spus?

Tanner spera ca oamenii lui Fassett să fie prezenţi la postul de ascultare. Dar se va lămuri el mai târziu şi cu asta.

— A spus că nu trebuie să emiţi judecăţi... Judecăţi jurnalistice.

— Altceva?

— Că... unii au mai multe resurse. Aşa a spus... Şi că trebuie să uit că nimeni, niciodată, nu e în întregime ceea ce pare a fi... Că unij pot avea mai multe resurse.

— Asta poate să însemne orice.

— Trebuie să fie mulţi bani în joc.

— Cum adică?

— În afacerea pe care o face cu Joe şi Jim Loamis. Afacerea despre care te-ai informat tu...

Doamne, suspină Tanner. Realul şi irealul. Aproape uitase de minciuna asta.

— Da, sunt mulţi bani, rosti încet, conştient că se aventurează pe un pământ nesigur.

Dar. Foarte curând Alice îşi va da seama că banii nu le pot explica chiar pe toate. Hotăr î să i-o ia înainte.:

— Cred că nu e vorba numai de bani... Reputaţia lor risca să fie compromisă.

Adineaori, sus... tu... tu ai crezut c î Leila, nu-i aşa? întrebă Alice cu privirea aţintită asupra unicei lămpi aprinse din cameră, aflată pe o măsuţă joasă.

— M-am înşelat.

— E adevărat că n-avea decât să traverseze coridorul...

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia. Am discutat cu Macauliff, nu? Sângele era parţial coagulat. Câi-nele a fost ucis cu câteva ore înainte de a fi găsit.

— Cred că ai dreptate.

Alice nu-şi putea alunga din minte imaginea Leilei lipită de perete, privind fix înainte şi aşcultând conversaţia din bucătărie.

Pendula de pe şemineu arăta ora cinci şi două- zeci. Hotărârâ să doarmă în salon, în faţa biroului, lângă copii.

La cinci şi jumătate, sună telefonul. Macauliff nu-i găsise pe cei patru. Ti spuse lui Tanner că va lansa o înştiinţare de căutare.

— Poate au avut chef să se ducă la New York, sugeră Tanner.

O înştiinţare de căutare risca să împingă Omega înapoi în clandestinitate şi să prelungească coşmarul.

— Poate mai erau localuri deschise la Greenwich Village. Lăsaţi-le puţin timp. Sunt prietenii mei, ce naiba!

— Imposibil. Toate localurile se închid după patru.

— Poate s-au dus la hotel.

— Vom afla imediat.. Când există o înştiinţare de căutare, sunt cercetate în prim îi! rând spitalele şi hotelurile.

— Aţi verificat prin împrejurimi? continuă Tanner, încercând să raţioneze rapid.. Cunoaştem câteva cluburi particulare...

— Şi noi. Fiţi fără grijă, ne-am informat.

Tanner era conştient că trebuia să născocească ceva, pentru ca Fassett să aibă timp să preia controlul situaţiei. Ştia că oamenii lui Fi ascultă şi spera că vor înţelege imediat pericolul

— Aţi căutat la depozitul Lassiter?

— Cine dracu s-ar duce acolo şi de ce?

— Totuşi, acolo mi-am găsit miercuri soţia şi copiii. E o idee, atâta tot.

— Voi verifica... Vă sun eu, adăugă Macauliff.

— Tot nimic? îl întrebă Alice, în timp ce închidea telefonul.

— Nimic. Încearcă să te odihneşti, iubito. Ştiu două-trei cluburi care nu figurează pe lista poliţiei. Voi folosi telefonul din bucătărie, că să nu trezesc copiii.

Fassett răspunse imediat.

— Tanner. Aţi ascultat convorbirile?

— Da. Aţi jucat bine. Sunteţi angajat!

A- Doamne fereşte! Ce aveţi de gând să faceţi? Cercetările nu trebuie încă declanşate.

— Ştim. Cole şi Jenkins sunt în iegătură. Noi inter-ceptăm.

— Şi după aceea?

— Avem mai multe” variante. N-am acum timp să vă explic. În

plus, am nevoie de linia asta...

— Mulţumesc încă o dată.

Întorcându-se în salon, Tanner îi spuse lui Alice:

— Am încercat în două locuri... Nimic. Ce-ar fi să dormim puţin? Poate au găsit pe drum vreo petrecere şi s-au autoinvitat... Doar Dumnezeu ştie de câte ori am procedat şi noi Sa fel! «

— Asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă! spuse Alice.

Amândoi se chinuiau să adoarmă. Ticăitul pendulei era hipnotic şi exasperant, întocmai ca un metronom, într-un târziu, Tanner îşi dădu seama că Alice aţipise. Închise ochii. Pleoapele i se îngreunau, întunericul îl copleşea, dar auzul îi rămase treaz. Pe la şase şi patruzeci de minute, o maşină opri în faţa casei. Tanner se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre geam. Macauliff înainta pe alee. Era singur. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Soţia mea doarme. Nu vreau să o trezesc.

— Nu-i nimic, răspunse Macauliff pe un ton sumbru. Cu dumneata vreau să vorbesc.

— Cu mine?!

— Au fost găsite familiile Cardone şi Tremayne. Intoxicate cu o doză masivă de eter. Erau în maşină, în spatele depozitului părăsit de pe Lassiter. Vreau să ştiu de ce m-ai trimis acolo. De unde ai ştiut?

Tanner îl privi cu gura căscată pe căpitan.

— Răspundeţi!

— Dar nu ştiam nimic! Nu eram la curent cu nimic. Nu voi putea uita niciodată acea după-amiază de miercuri... În locul meu, aţi simţi acelaşi lucru... Pur şi simplu, mi-am amintit de depozit, atâta tot. Vă jur!

— Ciudată coincidenţă, nu?

— Dacă aş fi ştiut, v-aş fi spus de la început... Nu aş fi lăsat-o pe soţia mea să se chinuie în asemenea hal. Fiţi rezonabil, ce dracu'!

Macauliff îi aruncă o privire întrebătoare.

— Cum s-a întâmplat? insistă Tanner. Unde sunt acum? Cum se simt?

— Sunt la spitalul din Ridge Park. În cel mai bun caz, vor putea ieşi mâine dimineaţă...

— Dar aţi vorbit cu ei, nu?

Macaulifff îi povesti că, după spusele fui Tremayne, toţi patru

se aflau maşină şi urcau pe Qrchard Drive când, la vreo şase-şăpte metri de ei, au văzut un semnal luminos, roşu, şi o maşină sta-ţionând alături. Un bărbat necunoscut le făcea semne să oprească. Era bine îmbrăcat şi semăna cu orice alt locuitor din Saddle Valley. Acesta le spusese că îşi vizitase nişte prieteni şi voia să se întoarcă la Westchester. Dar că făcuse între timp o pană. Tremayne se oferise să-l ia cu ei şi tipul, bineînţeles, a acceptat. Toţi îşi amintesc partea asta, dar, mai departe, nu mai ştiu nimic.

Incidentul nu reuşise însă să-l trezească din beţie pe Cardone. Poliţia descoperise în maşină 6 bombă-aerosol fără inscripţie. Urma să fie analizată mai târziu, dar Macauliff era sigur că era vorba de eter.

— Trebuie să aibă legătură şi cu jaful de miercuri, spuse Tanner.

— Evident. Dar toţi cei care cunosc pădurea ştiu că depozitul este părăsit. Mai există şi cei care au aflat de jaf din ziare.

— Da, presupun că da..., dar şi ei au fost victimele unui... jaf?

— Nu li s-au luat nici banii şi nici bijuteriile... Tremayne spune că-i lipsesc nişte acte din haină. Părea răvăşit...

— Acte? se miră Tanner, amintindu-şi că avocatul pomenise ceva despre nişte note lăsate în haină, de care s-ar putea să aibă nevoie. A spus despre ce fel de acte e vorba?

— Nu prea... Nu era prea coerent. Repeta mereu un nume de oraş: Zurich..

Tanner îşi ţinu respiraţia şi, după cum se obişnuise în ultima vreme, îşi contractă muşchii abdominali, încercând să-şi ascundă uimirea. Da, trebuia să recunoască, toate acestea semănau cu Tremayne, care obişnuia să vină cu informaţii scrise şi exacte despre conturile din Elveţia. Dacă cineva l-ar fi contrazis, el venea repede cu argumente exacte.

Macauliff fusese pe fază şi surprinsese reacţia lui Tanner.

— Zurich vă aminteşte de ceva?

— Nu" de ce?

— Întotdeauna răspundeţi la o întrebare printr-o" altă întrebare?

— Cu riscul de a vă supăra din nou, vă răspund iarăşi printr-o întrebare: e un interogatoriu oficial?

— Desigur.

— Bine. Numele nu-mi aminteşte de nimic. Nu văd de ce a

spus Dick numele ăsta. E adevărat, lucrează l î un birou de afaceri internaţionale…

— Nici eu nu înţeleg, zise căpitanul, stăpânindu-şi cu greu nervii. Dar un lucru vă pot spune cu certitudine. Sunt un ofiţer de „poliţie cu experienţă. Am lucrat în multe sectoare, unele chiar foarte dure. Când am acceptat postul ăsta, m-am gândit că pot astfel să menţin orăşelul curat. Şi am de gând s-o fac.

— Sunt convins, căpitane, replică Tanner plictisit. Sunt sigur că vă respectaţi întotdeauna promisiunile.

Apoi Tanner îi întoarse spatele şi o luă spre casă.

Fu rândul lui Macauliff să fie năucit. Suspectul îl lăsase baltă, iar şeful poliţiei din Saddle Valley nu putea face nimic.

Tanner mai rămase o clipă în uşă, privindu-l pe Macauliff îndepărtându-se cu maşina. Cerul era mai limpede, dar soarele nu se zărea încă. Norii ăştia, sigur anunţă ploaia, dar nu va începe chiar imediat, îşi spuse el.

Oricum, nu conta. Nimic nu mai conta. Pentru el, totul se terminase.

Pentru că Fassett minţise. Omega nu se limita la familiile Cardone ş î Osterman, ci depăşea grupul reunit pentru week-end.

Fusese dispus să joace – de fapt, fusese obligat să o facă – după regulile lui Fassett, atâta vreme cât avea de-a face cu persoane cunoscute. Acum, însă, nu mai era cazul. Mai apăruse cineva. Cineva care oprise o maşină pe o stradă întunecată şi fusese în stare să semene în jur teroarea şi groaza. Deci, o persoană necunoscută. Şi el nu putea să accepte aşa ceva.

În aşteptarea prânzului, o luă spre pădure. Pe la unsprezece şi jumătate, Ostermanii hotărâseră să se întindă puţin şi fu momentul potrivit să-i sugereze şi lui Alice acelaşi lucru. Erau cu toţii e’puizaţi. Doar copiii mai rezistau şi se uitau la televizor, la desene animate.

Tanner înconjură cu dezinvoltură piscina, prefă-cându-se că îşi face exerciţiile de box. De fapt, analiza cu atenţie geamurile din spatele casei, cele de la camerele copiilor şi de la toaletă.

Ajuns la marginea pădurii, îşi aprinse o ţigară.

Prezenţa lui în mijlocul pădurii tăcute nu stârni niciun semn, nicio reacţie, nicio şoaptă.

— Aş vrea să vorbesc cu Fassett, şopti el. Răspundeţi, vă rog, e foarte urgent.

În timp ce vorbea, mima lovituri de stânga cu crosa de golf.

— Repet: trebuie să vorbesc neapărat cu Fassett. Să-mi spună cineva unde îl pot găsi.

Nu primi niciun răspuns.

Tanner se întoarse şi improviza o altă lovitură cu crosa, după care se pierdu în adâncul pădurii. Începu să-şi croiască drum printre crengile groase ale arborilor şi printre ierburi cu ajutorul crosei. Se opri lângă copacul de unde luase Jenkins radioul. Nu era nimeni!

O luă apoi spre nord, lovind cu furie crengile şi izbind în tufişuri, căutând peste tot. Ieşi la şosea. Nimeni!

Deci, în pădure, nu era nimeni!

Nimeni, nu-i păzea casa!

Nimeni nu-i supraveghea!

Oamenii lui Fassett plecaseră.

Începu să gonească de-a lungul lizierei, privind spre geamurile casei aflate la vreo cinzeci de metri.

Oamenii lui Fassett plecaseră!

Traversă în fugă peluza din spate, înconjură piscina şi intră în bucătărie.

Ajuns înăuntru, îşi trase răsuflarea şi deschise robinetul. Se stropi cu apă rece şi încercă să-şi stă-pânească furia. Se străduia din răsputeri să fie calm.

Nimeni nu păzea casa! Nimeni nun proteja soţia şi copiii!

Închise robinetul, dar îl redeschise pentru a-şi acoperi zgomotul paşilor. Pentru că, imediat, se îndreptă spre uşa bucătăriei şi îşi încorda auzul. Din birou se auzeau râsetele copiilor. Urcă scara şi apăsă clanţa de la uşa camerei lui. Alice stătea întinsă pe pat, cu capotul descheiat şi cu cămaşa de noapte şifonată. Avea respiraţia cuiva care doarme adânc.

Închise uşor uşa şi încercă să prindă eventualele zgomote din camera de oaspeţi. Nu se. Auzea nimic.

Cobor î şi intră din nou în bucătărie, aruncând o ultimă privire în jur. Închise uşa în urma lui, apoi verifică holul de la intrare. Nimeni. Uşa era încuiată.

Reveni la telefonul agăţat pe peretele bucătăriei. Dar nu formă niciun număr.

— Fassett! Dacă tu sau unul dintre oamenii tăi mă auziţi, răspundeţi! Repede!

Nu se auzea decât tonul. Tanner încercă să perceapă o cât de

măruntă intruziune pe circuit. Dar nu auzi nimic.

Ridică receptorul telefonului şi formă numărul motelului.

— Camera 22, vă rog.

— Îmi pare rău, domnule, dar camera 22 nu e ocupată.

— Nu e ocupată?! S-ar putea să fie o greşeală. La cinci dimineaţa am vorbit cu cineva din camera 22.

— Regret, domnule, dar au părăsit camera. Tanner puse recetorul în furcă derutat.

Îşi aduse brusc aminte de numărul de la New York. Numărul de urgenţă!

Ridică din nou receptorul, abia stăpânindu-şi tre-murul mâinilor.

La celălalt capăt al firului, se auzi un semnal de înregistrare şi o voce metalică:

— Numărul nu mai este valabil. Consultaţi cartea de telefon sau anuarul. Aceasta este o înregistrare. Numărul căutat nu mai este…

Tanner închise epuizat ochii. Era incredibil! Peste puterea lui de înţelegere! Fassett nu putea fi contactat, iar oamenii lui dispăruseră!

Era singur!

Încerca zadarnic să se calmeze. Trebuia neapărat să-l găsească pe Fassett. Funcţionarul guvernamental, rece şi priceput în arta întinderii capcanelor, abil în elaborarea diverselor stratageme, comisese o mare greşeală. O greşeală oribilă!

Dar oamenii lui dispăruseră!

Tanner îşi dădu seama că nu era chiar terminat. Reţeaua Standard Mutual avea legături cu unele agenţii guvernamentale. Sună imediat la Informaţii în Conneticut şi obţinu numărul lui Andy Harrison, directorul contenciosului de la Standard Mutual, din Greenwech.

— Alo, Andy? John Tanner, spuse el cu o voce prefăcută, calmă. Scuză-mă că te deranjez acasă, dar m-au sunat de la filiala din Asia. E o poveste întreagă la Hong Kong şi n-o pot dezlega. Nu pot intra acum în amănunte… Îţi povestesc luni mai multe… Poate că nu-i nimic, dar e mai bine să verific. Presupun că afacerile de genul ăsta cad sub incidenţa CI.A.-ului. Au mai colaborat cu noi, aşa că… Da, aştept.

Jurnalistul îşi sprijini receptorul de-umăr şi îşi aprinse o ţigară.

Harrison reveni şi îi dictă un număr.

Tanner şi-l notă cu atenţie.

— În Virginia, nu? Bine... Mulţumesc, Andy... Pe luni dimineaţă!

Tanner formă imediat noul număr.

— Agenţia centrală de Informaţii, biroul domnului Andrew, răspunse sec o voce de bărbat.

— Mă numesc Tanner, John Tanner, director la Departamentul de Informaţii de la Standard Mutual, New York.

— Da, domnule Tanner. Doriţi să vorbiţi cu domnul Andrew?

— Da, presupun că da...

— Îmi pare rău, azi nu este aici. Vă pot ajuta cu ceva?

— De fapt, eu încerc să dau de Laurent Fassett.

— Cine?

~- Fassett. Laurent Fassett. Lucrează la dumnea-voastră. Trebuie neapărat să-i vorbesc. Cred că e în zona New York-ului...

— Lucrează în serviciul nostru?

— Nu ştiu prea multe... Tot ce ştiu e că e agent CI.A.. V-am spus, e extrem de urgent.

— Bine, domnule Tanner. Voi consulta lista perso-nalului. Aşteptaţi o clipă.

Tanner începu să transpire. Îl enervau întotdeauna discuţiile cu subalternii. Tipul de la celălalt capăt al firului reveni după câteva minute, care lui Tanner i se păruseră interminabile.

— Sunteţi sigur că acesta e numele pe care îl căutaţi?

— Absolut sigur.

— Atunci, regret. Pe lista standard nu există un astfel de nume: Şi nici pe celălalt catalog.

— E imposibil! Ascultaţi-mă, vă rog! Eu lucrez cu acest domn. Daţi-mi-l pe superiorul dumneavoastră.

Tanner îşi aminti că Fassett şi Jenkins subliniaseră faptul că nimeni nu e la curent cu Omega.

— Cred că nu m-aţi înţeles, domnule... domnule Tanner. Aici primim apeluri importante. L-aţi cerut pe subalternul meu, adică pe Andrew. Eu mă numesc Dwight.

— Nu-mi pasă cine sunteţi! Vă repet că e urgent! Cred că va trebui să chemaţi pe cineva mai mare în grad. Nu pot fi mai clar de atât. Dar, repede! Aştept.

— Bine, dar va dura câteva’minute...

— Voi aştepta…

A fost nevoie de şapte minute – o eternitate pentru Tanner – pentru ca Dwight să revină pe fir.

— Domnule Tanner, mi-am luat libertatea de a vă verifica identitatea şi cred că sunteţi demn de încredere. Aflaţi că nu există niciun Laurent Fassett la Agenţia Centrală de Informaţii. Şi nici nu a existat vreodată.

23

Tanner închise telefonul şi se sprijini de marginea chiuvetei. Apoi se îndepărtă, trecu distrat prin bucătărie şi ajunse pe terasă. Cerul era întunecat. Un vânt uşor mişca crengile copacilor şi încreţea oglinda apei din piscină. Va fi furtună, se gândi el privind norii. Într-adevăr, se apropia furtuna. Omega strângea cercul.

Cu sau fără Fassett, Omega era reală. Măcar acest lucru îi era clar. Omega era reală, pentru că-i văzuse şi-i simţise puterea, forţa pe care o putea declanşa. Fusese în stare să treacă peste Fassett şi să manipuleze personalul primei agenţii de informaţii din ţară.

Tanner ştia că zadarnic va încerca să dea de Jenkins. Ce îi spusese în zori în salon? «… Dacă mă veţi lua drept martor, voi nega tot.

Dacă Omega putea să-l reducă la tăcere pe Fassett, atunci cu Jenkins nu era decât un joc de copii. Trebuia să existe un punct de plecare. Ceva care să-i permită să urce pe firul minciunilor. De fapt, nu mai conta. Esenţial era numai ca familia lui să rămână teafără şi întreagă. Lupta asta nu mai era a lui. Singura grijă pe care o avea era siguranţa lui Alice şi a copiilor.

Pe geamul de la bucătărie, Tanner zări silueta lui Osterman.

Asta era! Osterman era punctul de pornire pentru Omega! Se întoarse în casă.

Leila stătea la masă, iar Bernie – lângă maşina de gătit – încălzea apă pentru cafea.

— Plecăm, îl anunţă Bernie. Am făcut bagajele. Voi chema un taxi.

— De ce?

— Ceva nu merge aici, spuse Leila, dar pe noi nu ne priveşte. Nu avem nicio vină, deci nu putem fi obligaţi să participăm.

— Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc. La amândoi.

Bernie şi Leila schimbară o privire.

— Te ascultăm, spuse Bernie.

— Nu aici. Afară.

— De ce afară?

— Nu vreau să audă Alice.

— Dar doarme.

— Trebuie să ieşim.

Trecură toţi trei pe lângă piscină şi ajunseră la capătul peluzei. Tanner se întoarse spre ei.

— Nu mai trebuie să minţim, le spuse. Niciunul, nici celălalt. Tot ce vreau este să se termine. Nu mă mai interesează povestea astă.

Tăcu o secundă.

— Ştim tot despre Qmega, reluă el.

— Despre ce?! întrebă Leila.

— Despre Omega… Omega! şopti Tanner abia auzit. Nu-mi pasă! Jur, nu-mi pasă!

— Dar ce naiba tot spui?! întrebă Bernie privindu-l şi făcând un pas spre el.

Tanner se dădu înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bernie.

— Doamne, nu fă asta!

— Să nu fac ce?!

— Tu ai spus-o! Mi-e indiferent! Dar te rog, te rog! Las-o în pace pe Aii şi pe copii! Fă ce vrei cu mine! Dar pe ei lasă-i liniştiţi.

Leila îi puse mâna pe braţ.

— Eşti nebun, John! Nu ştim despre ce vorbeşti. Tanner îşi plecă privirea spre mâna ei şi abia îşi stăpâni lacrimile.

— Dar cum puteţi face asta?! Vă implor! Nu mai minţiţi! Nu mai pot!

— Cu ce te-am minţit?

— N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre conturi în Elveţia? Despre Zurich?

Leita îşi retraseră mâna şi Ostermanii rămaseră nemişcaţi.

— Ba da, răspunse într-un sfârşit Bernie cu o voce calmă. Am

auzit vorbindu-se despre conturi la
Zurich. Noi avem două. Leila îşi privi soţul.
— De unde vin banii ăştia? întrebă Tanner.
— Câştigăm bine, răspunse Bernie circumspect, ştii doar. Dacă chiar vriei să fii sigur, de ce nu-l suni pe contabilul nostru? îl cunoşti pe Ed Mârcurri: E tipul cel mai competent şi cel mai cinstit din toată California.
Tanner fu dezorientat de simplitatea şi firescul răspunsului lui Osterman.
— Cardone şi Tremayne au şi ei conturi la Zurich?
— Cred că da. La urma urmei, jumătate din cei pe care îi cunosc de pe Coasta de Est au. De ce nu-i întrebi tu? sugeră Bernie cu o voce la fel de calmă.
— Doar ştii şi tu de ce!
— Eşti complet nebun! Dick şi Joe sunt oameni cu stare! Joe e cel mai avut dintre noi, nu?! zise Leila.
— Dar de ce Zurich? Ce e la Zurich?
— O anumită libertate, şopti Bernie.
— În sfârşit! Asta spuneai astă noapte. M-ai întrebat ce-mi doresc cel mai mult. Sunt vorbele tale!
— Nu pot să neg, se câştigă bani grei la Zurich.
— Cu Omega! De aici vin banii, nu? Asta e!
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Bernie, sim-ţindu-se cuprins de îngrijorare.
— Dick şi Joe! Fac parte din Omega! Tu la fel! Vindeţi informaţii ia Zurich. Bani contra informaţii!
— Telefoanele, -Bernie! zise Leila strângându-şi soţul de rnână. Mesajele!
— Te rog, Leila… Ascultă, John. Îţi jur că nu ştiu despre ce vorbeşti. Noaptea asta ţi-am oferit ajutorul şi am fost sincer. Se pot face investiţii. Îţi ofeream bani pentru investiţii. Asta e toţ.
— Nu sunteţi plătiţi pentru că vindeţi informaţii? Pentru Omega?
Leila strânse iar mâna soţului ei. Bernie îi porunci din priviri să se liniştească, apoi se întoarse spre John.
— Nu văd ce informaţii ai putea tu să deţii care să mă intereseze pe mine. Iar despre Omega n-am auzit niciodată. Habar n-am ce înseamnă!
— Dar Joe şi Dick ştiu! Ne-au ameninţat şi pe mine, şi pe Aii.
— Atunci nu ne băga în aceeaşi oală cu ei.

— Oh, Bernie! Ceva s-a întâmplat, totuşi! nu reuşi Leila să se stăpânească.

Bernie o cuprinse. Ân braţe şi o strânse la piept.

— Orice ar fi fost, nu are nicio legătură cu noi. Mai bine ne-ai povesti, poate te putem ajuta.

Tanner privi spre prietenii lui care rămăseseră îmbrăţişaţi. Aşteptase clipă de clipă acest moment în care putea să îi creadă. Avea nevoie de prieteni, avea o nevoie disperată de aliaţi. Fassett doar îi spusese că era posibil ca nu toţi să facă parte din Omega.

— Chiar nu ştiţi ce înseamnă Omega? Adevărat?

— Nu, răspunse simplu Leila.

Tanner îi crezu. Trebuia să îi creadă, ca să nu mai fie singur. Şi le povesti tot. Când îşi termină relatarea, cei doi îl priviră cu ochi căscaţi, incapabili să scoată o vorbă. Începuse deja să picure, dar niciunul nu avea timp de ploaie.

— Şi tu ai crezut, spuse în sfârşit Bernie, că eu vorbeam despre... că noi avem ceva de-a face cu toate astea? Dumnezeule! Dar e curată nebunie! exclamă el clipind des.

— Nu, e adevărat. Am trăit acest coşmar zi de zi.

— Ai spus că Aii nu ştie? interveni Leila.

— Mi s-a spus să nu-i povestesc nimic. De fapt, mi s-a ordonat!

— Cine ţi-a ordonat?! Unul pe care nici la telefon nu-l poţi găsi?! Unul care niciodată nu a fost în CI.A.?! Unul care te-a ameţit cu atâtea minciuni despre noi?!

— Un om a fost ucis! Miercurea trecută puteau fi asasinaţi şi ai mei! în noaptea asta., Cardone şi Tremayne au fost intoxicaţi cu gaz!

Osterman o privi pe Leila, apoi pe Tanner.

— Dacă au fost cu adevăraţi asfixiaţi! spuse el tărăgănat.

— Trebuie să-i spui totul lui Aii, hotăr î Leila. Nu mai poţi să-i ascunzi adevărul.

— Ştiu... Îi voi spune...;

— Apoi va trebui să plecăm, spuse Bernie.

— Unde?

— La Washington. Cunoaştem vreo doi senatori şi câţiva deputaţi. Ne sunt prieteni.

— Bernie are dreptate. Avem prieteni buni la Washington.

Începuse să plouă mai tare.

— Hai să ne întoarcem! spuse Leila atingând uşor cu mâna umărul lui Tanner.

— Staţi! Nu putem să mergem în casă. Peste tot sunt microfoane!

Bernie şi Leila reacţionară ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Peste tot? întrebă Bernie.

— Nu sunt sigur… nu mai sunt sigur de nimic.

— În acest caz, nu vom mai vorbi sau vom vorbi pe şoptite cu radioul dat tare.

Tanner îşi privi prietenii. Mulţumi cerului că erau acolo. Simţea că începe să-i vină mintea la cap.

24

În mai puţin de oră, furtuna se abătu cu putere asupra Coastei de Est. Buletinele radio-marine anunţau valuri înalte şi avertizau navele de mărime mijlocie, aflate între Hatteras şi Rhoch Island. Saddle Valley era un oraş care putea fi destul de uşor inundat, nefiind chiar foarte departe de mare.

Alice fu trezită de primul tunet. După discuţia cu Ostermanii, John îi spusese, când vacarmul devenise de nedescris, că ar fi bine să se pregătească să plece, împreună cu Bernie şi Leila. O strânse la piept şi o rugă să aibă încredere în el şi să nu-i pună nicio întrebare.

Rugară copiii să coboare repede în salon şi puseră un televizor în faţa şemineului. Alice umplu două valize şi le lăsă la intrarea în garaj. Leila pregăti ouă tari şi împacheta câteva bucăţi de ţelină şi morcovi.

Bernie îi anunţă că nu vor face nicio oprire în primele două ore.

În timpul agitaţiei generate de pregătirile de plecare, gândurile lui Tanner zburară cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Evacuarea…

La orele paisprezece şi treizeci de minute, sună telefonul. Era Tremayne, care, înfricoşat şi isteric, îi povesti lui John ce se întâmplase la depozitul abandonat şi-l rugă să înţeleagă că el şi Ginny erau prea ameţiţi ca să poată veni la ei la masă, obişnuita

cină de sâmbătă, dintr-un week-end Osterman.

— Aş vrea să-mi spui ce se întâmplă aici! spuse Alice către John.

Vorbea din cămara din spatele bucătăriei.

Un tranzistor urla lângă urechea ei. Femeia încercă să-l dea mai încet. John îi opri mâna şi o trase spre el.

— Ai încredere în mine, îi şopti. Te rog să ai încredere. Îţi voi explica în maşină.

— În maşină? întrebă Alice cu ochii măriţi de teamă, ducându-şi mâna la gură. Oh, Dumnezeule! Vrei să spui că... aici nu poţi vorbi?

— Ai încredere în mine.

Tanner intră în bucătărie şi îi spuse lui Bernie – mai curând, îl făcu să înţeleagă prin semne – că urmează să-şi ducă bagajele la maşină.

Când Tanner şi Osterman se întoarseră din garaj, o găsiră pe Leila privind curtea din spatele casei prin geamul de la bucătărie.

— Începe o furtună de toată frumuseţea! Telefonul sună din nou. Tanner ridică receptorul şi

Îl auzi la celălalt capăt al firului pe Cardone. Era foarte furios şi repeta într-una că i-o va plăti celui care-l adormise cu eter. Se mira de faptul că nu-i luase ceasul – care făcea mai mult de opt sute de dolari – şi nici cele câteva sute de dolari pe care îi avea în buzunar.

— Poliţia a spus că s-au furat hârtiile lui Dick. Nişte acte de la societatea din Zurich...

Tanner îl simţi pe Cardone încordat dintr-o dată. Apoi, pentru câteva clipe „tăcură amândoi. Într-un târziu, Cardone reuşi cu greu să articuleze:

— Asta n-are nimic de-a face cu mine... Continuă apoi, vorbind fără prea multă convingere despre un telefon primit din Philadelphia, prin care era anunţat de boala tatălui său. Declară că, din această cauză, era îngrijorat şi că, în consecinţă, ei vor rămâne acasă. Şi că se vor întâlni, probabil, duminică.

Îşi luară la revedere până atunci şi închiseră telefonul.

— Hei! strigă Leila, privind spre peluză. Vântul va lua umbrelele!

Tanner privi prin geamul din spatele chiuvetei, într-adevăr, cele două umbrele mari, de soare, se îndoiauân bătaia vântului.

Tijele de oţel nu păreau să mai reziste mult, fiind foarte subţiri.

— Mă duc să le strâng, sevhotăr î Tanner. În două minute sunt înapoi.

— Să te ajut?

— Nu, n-are rost să ne murdărim amândoi.

— Impermeabilul tău e în dulapul din vestibul. Vântul împrăştia violent picăturile de ploaie. Tanner

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi reuşi cu greu să înainteze până la masa cea mai îndepărtată. Îşi strecură palmele pe sub pânza umbrelei până simţi fermoarul metalic şi rece. Începu să-l tragă. Deodată, o bubuitură puternică răsună în masa de fier forjat. Aşchii de metal săriră pe neaşteptate şi îi răniră-braţul. Urmă imediat „o altă împuşcătură, de data asta la picioarele lui, care făcu să sară în aer bucăţi mari de ciment. O altă bubuitură răsună în spatele lui. Tanner se aruncă sub masa de fier, ferindu-se de celelalte focuri de armă, ce continuau să împrăştie în jur o ploaie de pietre şi de bucăţi metalice.

Se târ î spre gazon şi se agăţă de un scaun cu toată puterea, încercând să facă din el, pentru moment, un scut. I se părea că acest scaun devenise o frânghie de care spânzura deasupra unei prăpăstii.

Terorizat şi aproape resemnat, Tanner îşi aştepta moartea.

— Lasă scaunul! Pentru Dumnezeu, lasă-l!

Era Osterman, care încerca să-l tragă spre casă. Se îndepărtară târâindu-se pe pământ, în timp ce gloanţele continuau să răsune din fundul pădurii.

— Îndepârtează-te de uşă! îndepărtează-te! ţipă Bernie.

Leila deschise uşa şi Bernie îl împinse pe Tanner înăuntru. Leila se ghemui sub geam şi încuie yala. Imediat, focurile încetară.

Alice se repezi spre Tanner şi-l sprijini. Tresări văzând sânge pe mâinile lui.

— Eşti rănit? întrebă Bernie.

— E în regulă…

— Ba nu! Nu e în regulă! ţipă Alice speriată, ară-tându-le celorlalţi sângele de pe braţele lui. Uitaţi-vă!

— Leila, du-te şi caută ceva dezinfectant! Alice, unde ţii alcoolul?

Alice începuse să plângă. Leila o prinse de umeri şi o scutură cu putere.

— Termină, Alice! îi ordonă ea pe un ton dur. Spune-mi unde sunt pansamentele şi antibioticele, înţelege, John are nevoie de ajutor!

— E... un vaporizator şi... vată... În cămară..., reuşi ea să spună printre lacrimi.

Leila se îndepărtă, mergând în genunchi. Bernie începu să examineze braţul lui Tanner.

— Nu cred că e grav... Par doar nişte zgârieturi... Nu cred să fie altceva...

Tanner ridică privirea spre Bernie.

— Mi-ai salvat viaţa... Nu ştiu ce să spun...

— Ai să mă pupi la viitoarea mea aniversare, spuse Bernie.

Apoi, întorcându-se spre Leila:

— Dă-mi mie pansamentele.

Osterman luă trusa medicală şi dezinfecta rana lui Tanner.

— Alice, sună la poliţie! Dar, ai grijă şi stai departe de fereastră... Găseşte-l repede pe măcelarul ăla care se dă drept şef de poliţie.

Alice se conformă şi, cu inima strânsă, se depărta de soţul ei mergând şi ea în genunchi. Îşi întinse braţul de-a lungul peretelui şi ridică receptorul.

— Linia e tăiată! strigă ea înspăimântată.

Leila rămase cu gura căscată. Bernie fugi spre Alice să se convingă.

— Are dreptate...

John Tanner încercă să se mişte. Constată că se poate deplasa.

— Haideţi să vedem care e situaţia noastră, spuse el.

— Cum adică?

— Femeile să rămână la pământ! Bernie, întrerupătorul e lângă. Telefon. Voi începe să număr şi, când voi ajunge la trei, aprinzi lumina!

— Ce vrei să faci?

— Fă ce ţi-am spus!

Tanner începu să meargă de-a buşilea spre uşă, pe lângă bar, şi, când consideră că se îndepărtase suficient de mult de fereastră, se ridică în picioare.

— Gata? întrebă el. Încep să număr, da?

— Pentru Dumnezeu, ce vrea să facă? şopti Alice speriată, intenţionând să se ridice.

Osterman o împinse imediat înapoi spre podea.

— Bernie, cred că ai mai văzut chestii ca astea… Manualul de infanterie… La rubrica: Patrula de noapte. N-ai de să te neliniştesti… O mie contra una… În favoarea mea…

— Nu cred să existe un astfel de manual…

— Taci! Unu, doi, trei!

Osterman declanşa întrerupătorul şi lumina se împrăştie imediat în toată bucătăria. Tanner sări rapid într-o parte.

— Dacă duşmanul e tot acolo, vom afla imediat…

Abia termină de vorbit şi un nou foc de armă se făcu auzit. Geamul fu spulberat în mii de ţăndări, iar glontele găuri peretele. Osterman stinse lumina.

— Iată în ce situaţie ne aflăm, spuse Tunner calm. Povestea cu microfoanele a fost o minciună… Totul a fost o minciună!

— Nu! Staţi pe loc! urlă disperată Leila, fără ga celalţi să priceapă cui se adresa.

Urmată de Alice, traversă bucătăria şi se îndreptă spre uşă.

Din cauza televizorului şi a furtunii de afară, copiii lui Tanner nu auziseră decât cea din urmă împuşcătură. Femeile se aruncară asupra lor, trântindu-i la pământşi acoperindu-le trupurile cu corpurile lor.

— Alice, du-i imediat în sufragerie! ordonă Tunner. Şi rămâneţi la podea! mai adăugă el. Bernie,. N-ai un pistol?

— Regret, dar n-am avut niciodată.

— Nici eu… Ce ironie! întotdeauna i-am judecat pe cei care purtau asupra lor o armă… Mi se părea atât de primitiv…

— Ce vom face acum? îi întrebă Leila, străduin-du-se să-şi păstreze calmul.

— Vom încerca să plecăm de aici, răspunse Tanner. Cei care trag în noi – bănuiesc că dinspre pădure – nu ştiu dacă suntem sau nu înarmaţi. Nu vor trage în faţa casei… Cel puţin, aşa cred… Trec destul de multe maşini pe Orchard Drive. Ne înghesuim în maşină şi o ştergem rapid.

— Eu voi deschide uşa, spuse Osterman. S

— Lasă, ai făcut suficient pe eroul… ETrândul meu acum… Dacă am calculat bine totul, nu vom avea greutăţi…

Uşa se deschise uşor şi repede.

Apoi se strecurară cu toţii în garaj.

Copiii se lungiră pe banchetele din spatele maşinii, lângă valize – puţin cam îngrămădiţi, dar în siguranţă. Leita şi Alice se

ghemuiră în spatele fotoliilor din faţă. Osterman se aşeză la volan, iar Tanner rămase, deocamdată, lângă poarta garajului, pentru a o ridica la momentul potrivit.

— Dă-i drumul! ţipă el. Demarează!

Se gândea că Bernie va accelera puternic, el va deschide portiera şi va sări în maşină şi... Şi apoi va fi suficient să treacă pe lângă mica Triurnph şi să străbată aleea.

— Hai, Bernie! Accelerează, ce Dumnezeu! Osterman ieşi din maşină şi-l privi pe Tanner.

— Nu e nimic de făcut, spuse el resemnat. Tanner se aruncă în maşină şi învârti nervos cheia

În contact. Motorul rămase mut şi de data asta. Bernie ridică resemnat capota maşinii şi aprinse un chibrit. Toate firele electrice fuseseră tăiate.

— Uşa asta se deschide din afară?

— Da, dacă nu e încuiată...

— Şi era?

— Nu.

— Dar am fi auzit, dacă cineva ar fi încercat s-o deschidă?

— Cu ploaia asta, nu cred...

— Atunci, e posibil să fie cineva înăuntru... Amândoi bărbaţii priviră spre uşa toaletei. Era încuiată şi părea singura ascunzătoare bună din garaj.

— Scoate-i de aici, şopti Tanner.

Alice, Leila şi copiii se întoarseră în casă, în timp ce amândoi bărbaţii căutau în jur ceva care să le poată folosi drept armă. Tanner găsi o coasă ruginită, iar Bernie – o furcă. Apoi se apropiar î uşor de uşa toaletei.

Tanner îi făcu semn lui Osterman să o deschidă. Apoi se aruncă repede înăuntru, lovind cu lama coasei.

Toaleta era goală. Dar, pe perete, era pictată cu vopsea neagră litera grecească: Omega.

25

Tanner le ordonă să coboare cu toţii la subsol. Alice şi Leila luară copiii, încercând cu blândeţe să le prezinte situaţia drept

un joc. În faţa scărilor, Tunner îl opri pe Osterman.

— Dacă am înălţa câteva baricade? spuse el.

— Crezi că vom ajunge aici?

— Nu vreau să risc.

Bărbaţii trecură în patru labe pe sub gearfiuri şi împinseră trei fotolii grele, două aşezate unul peste altul, iar al treilea la uşa de la intrare. Apoi se târâră la ferestre, având grijă să nu fie văzuţi şi pe aici. Verificară dacă sunt bine închise.

În bucătărie, Tanner căută o lanternă şi o vâr î în

buzunar. Apoi mutară masa grea de furnir şi o sprijiniră de uşa din spate. Tanner îi dădu lui Osterman scaunele de aluminiu, iar el le îngrămădi sub masă, după ce blocase mai întâi clanţa uşii cu spătarul altui scaun.

— Nu e o soluţie prea bună, zise Bernie. Ne-am baricadat! Dar cred c-ar fi mai corect să ne gândim la o posibilitate de a ieşi de aici.

— Te-ai gândit la ceva anume?

În întunericul din bucătărie"; Bernie nu prea distingea conturul trupului lui John, dar simţi disperarea care îi răzbătea din voce.

— Nu, nu ştiu. Dar trebuie să ne gândim amândoi.

— Ştiu. Dar, până atunci, trebuie să ne luăm toate precauţiile. Nu ştim ce e afară. Nici câţi sunt, nici unde sunt.

— Atunci hai să terminăm!

Se târâră până la celălalt capăt al bucătăriei şi intrară în garaj. Uşa din faţă fusese închisă cu cheia, dar, pentru mai multă siguranţă, cu ultimul scaun din bucătărie înţepeniră clanţa. Apoi o luară spre vestibul. În sfârşit, îşi luară armele – coasa şi furca – şi coborâră la subsol.

Ploaia răpăia în burlanele rectangulare, fixate la nivelul pământului. Din când în când, câte un fulger lumina pereţii de piatră.

— E uscat aici, spuse Tanner. Suntem la adăpost. Cei de afară sunt uzi până la piele, deci nu vor putea sta toată noaptea. Azi e sâmbătă. Mâine maşina poliţiei va patrula oricum şi pe aici. Vor vedea că nu e lumină şi vor intra să vadă ce s-a întâmplat.

— De ce-ar face-o? întrebă Alice. Poate vor crede că ne-am dus la cineva la masă…

— Nu şi după ce s-a întâmplat aseară. Macauliff a spus clar că

va supraveghea casa. Din maşina poliţiei nu se poate vedea ce e în spatele grădinii, dar în faţa casei pot vedea, cu siguranţă. Sigur că da… uite.

Tanner îşi luă soţia de talie şi amândoi se îndreptară spre unica fereastră ce dădea spre stradă, aflată chiar sub nivelul pământului, alături de treptele de piatră. Ploaia şiroia pe geamuri şi era greu de văzut ceva afară. Până şi felinarul de pe Orchard Drive aproape că dispăruse. Tanner scoase lanterna din buzunar şi-i spuse lui Osterman să se apropie.

— Îi spuneam lui Alice că Macauliff a promis că va supraveghea casa. Şi o va face, căci nu mai vrea necazuri… Stăm pe rând de pază la fereastră ca să nu ne obosim ochii prea tare. Cum vede unul maşina poliţiei, face semne cu lanterna. Poliţiştii le vor vedea şi se vor opri.

— Perfect, spuse Bernie. E foarte bine. Mi-ar fi plăcut să-mi spui asta când eram sus.

— Nu eram sigur. Curios, nu reuşeam să-mi amintesc dacă geamul ăsta dă sau nu spre stradă. De o mie de ori am făcut curat aici, dar nu eram sigur.

— Mă simt deja mult mai bine, spuse Leila, încercând să le insufle şi celorlalţi încrederea pe care o emana John.

— Alice, tu începi, stabili Tanner. Fiecare, un sfert de oră. Eu şi Bernie trecem la celelalte ferestre. Leila ai tu grijă de Janet?

— Şi eu, tată? întrebă Ray. Eu ce pot să fac? Tanner îşi privi fiul. Era mândru de el.

— Treci lângă mama, la geamul din faţă. Va fi postul tău. Pândeşte trecerea maşinii poliţiei.

Tanner şi Osterman se instalară la geamurile ce dădeau în spate. După un sfert de oră, Leila o înlocui pe Alice, care găsise o pătură veche, din care îi improviza un culcuş lui Janet. Ray rămase la geam lângă Leila, privind afară şi trecând din când în când o mână pe sticlă, ca şi cum ar fi putut şterge astfel apa din exterior.

Nimeni nu vorbea. Zgomotul ploii şi rafalele de vânt sporeau tensiunea apăsătoare. Era rândul lui Bernie să treacă la fereastra din faţă. Când luă lanterna de la soţia lui, o strânse o clipă în braţe.

Veni şi rândul lui Tanner, apoi din nou – Alice. Niciunul nu spunea o vorbă, dar îşi cam pierduseră speranţa. Dacă Macauliff organiza patrule pe cartiere, supraveghind acum în mod special

casa lui Tanner, faptul că într-o oră nu trecuse încă nicio maşină de poliţie părea absolut lipsit de sens.

— Uite-o! Uite-o, tată! Priveşte lumina roşie! Tanner, Bernie şi Leil î năvăliră la geam, lângă

Alice şi băiat. Alice aprinse lanterna şi o agită în faţa ferestrei. Maşina încetinise. De abia înainta, dar nu se opri.

— Dă-mi lanterna mie, spuse Tanner, dirijând fasciculul luminos cu o mână fermă, până ce reuşi să perceapă clar silueta albă a maşinii printre şuvoaiele de apă.

Mişcă apoi lanterna pe verticală, cu mişcări rapide.

Era imposibil ca şoferul să nu fi observat lumina. Fasciculul de raze se oprea în dreptul geamului şoferului într-o mişcare ritmică. Trebuia neapărat să-i atragă atenţia. Dar maşina nu se opri. Depăşi aleea lor şi se îpdepărtă.

Tanner stinse lanterna. Nu voia să se întoarcă, să vadă chipurile celorlalţi.

— Nu-mi place chestia asta! spuse rar Bernie.

— Dar trebuia să vadă lumina! ţipă Alice, îmbră-ţişându-şi fiul ce stătea încă lângă geam. Trebuia să o vadă!

— Nu neapărat! minţi Tanner. Afară nu se vede nimic. Cred că geamurile lor sunt la fel de aburite ca ale noastre. Poate mai mult. Dar va trece din nou. Data viitoare vom reuşi. Data viitoare ies eu în fugă.

— Cum? făcu Bernie. Nu vei putea ieşi în timp util, ţinând seama de mobilele pe care le-am îngrămădit la uşă.

— Voi ieşi pe geam.

Tanner măsură fereastra în gând. Era prea îngustă. Ce uşor se năruiau toate speranţele lor!

— Tată, dar eu pot trece pe aici!

Micuţul avea dreptate. Poate va fi nevoie să-l trimită afară.

Dar Tanner ştia că n-o va face. Nu putea. Şoferul văzuse lumina şi nu oprise.

— Să ne întoarcem la ferestre. Leila e rândul tău aici. Alice ve’zi de Janet.” Cred că a adormit.

Tanner ştia că trebuie să le dea ceva de făcut, chiar dacă efortul lor nu folosea la nimic. Fiecare dintre ei trebuia să-şi abandoneze propriile gânduri, să-şi uite propriile temeri.

Se auzi un tunet puternic şi subsolul fu luminat ca de un fulger. ~

— Jehn! strigă Osterman, cu obrazul lipit de gea-.

«mul ce dădea în spatele casei. Vino şă vezi!

Tanner se apropie de Osterman şi privi printre şuvoaiele potopului de afară. Zări un fascicul luminos, scurt şi vertical, ce se înălţa de undeva, de aproape de pământ. Venea dim fundul peluzei, de după piscină, de ia liziera pădurii. Strâbătând ploaia, înainta încet şovăind. Apoi, la'lumina unui fulger, zăriră o siluetă, în mână cu o lanternă. Cineva venea sprecasă.

— E cineva care se teme să nu cadă în piscină, şopti Bernie.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea înspălmântată a iui Alice se auzi dinspre culcuşul improvizat în care se cuibărise lângă Janet.

— E cineva afară,. Răspunse Tanner. Rămâneţi ne-mişcaţi. Poate că e... cel pe care îl-aşteptăm. Sau poate e poliţia.

— Sau ce! care a tras în noi! Oh! Dumnezeule! —Şştti Taci!

Leila îşi părăsi postul de observaţie şi se ghemui lângă Alice şi Janet.

— Îndepărtează-te de geam, Bernie!

— Se apropie... Înconjoară piscina.

Cei doi bărbaţi se retraseră şi rămaseră, la marginea ferestrei. Bărbatul care înfrunta potopul purta un poncho mare şi, pe cap, o pălărie de ploaie. Ajuns în preajma casei, stinse lanterna. Deasupra capetelor lor, prizonierii auziră bătăi în uşa bucătăriei, apoi zgomotul unui trup greu izbindu-se în uşa de lemn. Izbiturile încetară curând şi numai mugetul furtunii mai sfâşia tăcerea din subsol. Silueta se îndepărtă de poartă şi Tannerde la fereastra ia care se afla, văzu raza de lumină ureând şi coborând cu rapiditate. Apoi dispăru în partea cealaltă a casei, spre garaj.

— Sarnie! ţipă Leila, care se ridicase puţin de lângă Alice şi Janet. Prive'şte aici!

Pe fereastra laterală pătrunse o altă rază de iumină. Deşi sursa luminoasă se îndepărtase, fasciculul clipea încă pe sticla geamului. Apoi începu. Să danseze tot mai aproape. Cel care ţinea lanterna se apropia în fugă.

Lumina dispăru brusc şi, încă o dată, nu se mai văzură decât ploaia şi fulgerele. Tanner şi Osterman se apropiară-de fereastra laterală şi, de o parte şi de cealaltă a geamului, priviră cu prudenţă afară. Nu zăriră nimic, nicio siluetă, nimic altceva decât ploaia care bătea oblic, din cauza vâhtului.

La etajul de deasupra, se auzi o bubuitură, apoi alta: fier

lovind, cu-violenţă lemnul uşii. Tanner se îndreptă spre scară. Încuiase cu cheia uşa pivniţei, dar nu era o uşă prea solidă şi o lovitură zdravănă cu piciorul era suficientă pentru a o scoate din ţâţâni. Jşi ridică coasa, gata să lovească pe oricine s-ar fi năpustit pe scârr

Dar domnea în continuare liniştea. În casă nu se auzea niciun zgomot.

Brusc, ţipătul lui Alice Tanner sfâşie liniştea, O rnână mare ştergea geamul ferestrei din faţă. Fasciculul unei lămpi electrice străpunse întunericul. În spatele luminii, stătea ghemuit un bărbat cu chipul ascuns sub o glugă. Tanner se repezi spre soţia lui şi îşi ridică fetiţa în braţe cu pătură cu tot.

— Înapoi! înapoi la perete!

Geamul zbură în-ţăndări, izbit de cizma necunoscutului, Noroi, sticla şi aşchii de lemn zburară în cameră.

Ploaia năvăli prin fereastra spartă. Cel şase prizonieri rămaseră. Lipiţi de. Peretele din faţă, în timp ce fasciculul de lumină mătură-podeaua, peretele din fund şi scara.

Ceea ce urmă îi paraliza de frică.

Ţeava unei puşti se ivi pe pervazul ferestrei şi o rafală de împuşcături lovi perdeaua şi peretele din fund. Apoi tăcere... Praful de cărămidă se înălţă în nori groşi în subsolul îngheţat.. La lumina puternică a lanternei păreau valuri de pâclă. Tirul începu iar, orb şi sălbatic. Tanner găsi o explicaţie în amintirile iui de infanterist. Necunoscutul-fixase un încărcător nou ia puşca mitralieră. Brusc, ţeava unei alte puşti izbi geamul ferestrei din spate. Un mănunchi gros’de raze de lumină mătură şiru! de fiinţe îngrozite ispite de perete. Tanner îşi văzu soţia strângând-o în braţe pe fetiţa lor şi apărând-o cu propriu! ei trup. Şi văzu roşu în faţa ochilor. Se târ î până la fereastră îndrep-âând coasa spre geamul spart, iar silueta se ghemui în spatele ferestrei. Omul sări înapoi şi gloanţele izbiră plafonul de deasupra’capului lui Tanner. Apoi jurnalistul fu scăldat în fasciculul luminos ce venea de la fereastra din faţă.

S-a terminat! îşi spuse el. Dar Bernie azvârli furca în faţa ţevii şi deturna gloanţele destinate lui Tanner. John reveni târându-se lângă soţia şi copiii luiL

— Pe aici! urlă el împingându-i spre peretele din fund.

Janet urla în continuare. Bernie o trase pe soţia lui de cot şi o târ î spre fundul beciului. Razele luminoase se încrucişau. Se

trase iar şi aerul se umplu de praf şi, în curând, deveni de nerespirat.

Lumina din spate se stinse, dar cea din faţă îşi continuă neîndemânatic, cercetările. Al doilea puşcaş îşi schimbă poziţia. La fereastra laterală se auzi „o nouă izbitură. Un alt zgomot de sticlă spartă. Fasciculul luminos se ivi iar, orbindu-i. Tanner îşi împinse soţia şi copiii spre colţul din fund, aproape pe scara, începu iar ploaia de gloanţe. Tanner ie simţea vibraţiile, înainte ca ele să se înfunde în pereţii de deasupra şi din jurui lui.

Tir încrucişat!

Atinse coada coasei şi sări înainte, înfruntând proiectilele, înţelegând perfect că un singur glonţ era suficient ca să-i ia viaţa. Dar niciun glonţ nu-l putea atinge înainte de a-şi împlini gândul. Trebuia să reuşească! Nimic nu-l putea împiedica!

Ajunse la fereastra laterala şi azvârli coasa în diagonală, prin deschizătura spartă. Se înalţă un urlet de durere şi-sângele împroşc î geamul. Chipul şi mâiniie lui Tanner se umplură şi ele de sânge. —Puşca din faţă încerca să ţintească în direcţia lui Tanner. Dar îi era imposibil. Gloanţele se izbeau de pământ. Osterman se târ î spre a doua puşcă, ţinând furca în balans pe umăr. În ultima clipă, o azvârli ca pe o suiiţă în spărtura geamului. Răsună un alt urlet de durere şi focul încetă.

Sub fereastră, Tanner se sprijini de perete. La lumina fulgerelor, vedea prelingându-se picături de sânge amestecate cu praf.

Era viu şi asta era fantastic.

Se ridică şi se îndreptă spre. Alice şi spre copii. Alice o strângea pe Janet, care urla fără oprire. Băieţelul îşi întorsese faţa la perete şi, neputându-se siăpâni, pâângea în hohote.

— Leila! Dumnezeule! Unde eşti?

— Aici, spuse uimitor de calmă Leila. Totul e în regulă, iubitule.

Tanner o descoperi pe Leila lipită de peretele din faţă. Nu îl ascultase, nu se dăduse înapoi. Apoi remarcă un iucru izbitor. Leila purta o broşa mare, verde, pe care n-o observase până atunci. Acum însă s” e distingea cu claritate, căci strălucea în întuneric. Era luminiscentă – una din acele creaţii de ultimă oră de la magazinele scumpe. Era imposibil să n-o remarci în întuneric! — Un fulger scaldă îh lumină peretele din jurul femeii. Tanner nu fu foarte sigur, dar aproape: în jurul ei nu era nicio

urmă de glonţ.

Tanner îşi ţinea cu o mină soţia şi fiica şi cu cealaltă îşi sprijinea fiul, Bernie se repezi la Leila şi o cuprinse în braţe.

Printre tunete, se auzi un urlet de sirenă, purtat de rafaiele de vânt care izbeau ferestrele zdrenţuite.

Rămaseră nemişcaţi, incapabili să suporte mai mult de atât. După câteva minute, auziră sus voci şj bubuituri în uşă.

— Tanner! Tanner! Deschide!

John se desprinse de lângă ai săi şi înainta spre fereastra din fată. |

— Suntem aici! Suntem aici, adunătură de neno rociţi ticăloşi! v

26

l anner îi văzuse deseori prin sat pe" aceşti doi agenţi de p'oliţle, fie dirijând circulaţia, fie trecând în maşini, dar nu ie cunoştea numele. Fuseseră recrutaţi de mai puţin de un an şi erau mai tineri ca Jenkins şi Mcdermott.

Trecu imediat la atac. Îl izbi violent pe primu! dintre ei de pereţii vestibulului şi-i umplu de sânge impermeabilul. Colegul său se năpustise pe scări spre subsol pentru a-i aduce pe ceilalţi.

— Dar lăsaţi-mă în pace, ce naiba!

— Ticăicsuâe! Nenorocit ordinar! Am fi putut fi... măcelăriţi josi Toţi! Soţia mea! Copiii mei-!'De ce aţi făcut una ca asta? Vreau un răspuns acum, pe îoci

— Daţi-mi drumul! Ce-am făcut? Ce răspuns, pentru numele iui Dumnezeu?

— Acum o jumătate de oră aţi trecut prin faţa acestei case! Aţi văzut semnalele noastre şi v-a durut în cot! Aţi întins-o!

— Sunteţi sărit de pe fix! Eram cu Ronnie în nordul oraşului. Acum cinci minute am primit un mesaj ca să venim aici. Un oarecare Scanlan a spus că se aud în zona asta împuşcături.

— Cine e în cealaltă maşină? Vreau să ştiu cine e în cealaltă maşină!

— Dacă-mi daţi drumul, mă duc să mă uit pe foaia de drum. Nu-mi amintesc cine era..., dar ştiu unde sunt. Sunt în Apple

Drive. A avut loc un furt-acolo.

— Acolo locuieşte familia Cardone!

— Nu-i la Cardone. Cunosc casa lor. E la familia Needham, un cuplu mai în vârstă.

Alice ajunse cu greu în vestibul, cu Janet în braţe. Fetiţa respira neregulat, suspinând adânc. Alice plângea încet, legănând-o cu duioşie.

Sosi şi Raymond, mânjit tot pe faţă de praf, cu dâre de lacrimi pe obrâjorii rotunzi. După el, urcară Ostermanii. Bernie o ţinea pe Leila de mijloc, sprijinind-o, Se agăţase de ea ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul.

Al doilea agent trecu încet pragul Expresia de pe chipul iui îl făcu pe colegul său să rămână cu gura căscată.

Şfântâ-Fecioară, mama lui Dumnezeu! abia îngăimă el. Jos e un adevărat abator... Iţi jur că nu înţeleg cum de sunt încă vii...

— Cheamă-I pe Macauliff! Zi-i să vină cât poate de repede!

— Linia e tăiată, spuse Tanner, condu când-o grijuliu pe Alice spre canapea.

l – Folosesc radioul din maşină, zise agentul care se numea Ronnie, îndreptându-se spre uşă. Căpitanului nu-i va veni să creadă!

Celălalt poliţist aduse un fotoliu pentru Leila. Iar ea se prăbuşi, pur şi simplu, în el. Pentru prima dată, începu să plângî. Bernie se aplecă asupra soţiei safe şi începu s-o mângâe uşor pe părui răvăşit. Ray se ghemui lângă tatăl său, în faţa lui Alice. Care o tot legăna pe Janet. Era atât de îngrozit, încât nu putea să scoată nicio vorbă. Nu putea-decât să privească fix chipul tatălui său.

Agentul se îndreptă încet spre scara ce ducea spre subsol. Nu pentru că ar fi fost foarte curios să vadă ce era jos, ci fiindcă scena din salon era prea intimă şi se simţea jenat.

Câteva clipe mai târziu, uşa se deschise şi, în cadrul ei, apăru capul lui Ronnie.

— L-am anunţat pe Macauliff. Era în maşină Doamne, ar fi trebuit să-l auziţi! Soseşte imediat.

— Cât timp va trebui să aşteptăm? întrebă Tanner, în picioare, în faţa canapelei.

— Nu prea mult, domnule. Locuieşte la vreo doi-sprezece kilometri în afara oraşului şi drumurile sunt foarte proaste, dar, judecând după ceea ce-a spus, în scurt timp va.fi aici!

— Am pus o duzină de oameni în jurul proprietăţii şi doi în casă, spuse. Macauliff intrând. Unul va rămâne jos şi altul la capătul coridorului de la etajul

Întâi. Nu văd, ee-aş. Mai putea face.…

Cei doi bărbaţi erau în subsol. Ceila (iţi erau sus. Tanner dorise să rămână singur cu şeful poliţiei.

— Asoultâ-mă. Cineva, unui dintre oamenii voştri, a trecut.. Prin-faţa acestei case şi a refuzat să. Se oprească. Sunt sigur că a văzut lumina lanternei. A văzut-o şi a plecat!

— Nu cred, Am verificat. —Nici. Una dintre patrulele motorizate n-a remarcat nimic aici. Aţi văzut foaia de-misiuni.. Casa. Asta beneficiază de o, protecţie spe-ciafă.,

, – Dar am-văzut maşina poliţiei plecând! Unde sunt

Jenkins şi. Mcdermott?

— £’ziua lor liberă. Mă gândese şâ-i chem.

— E curios că au zi liberă în timpul week-enduâui, nul?; -. LO -: > „- – Oamenii mei lucrează pe rând în week-end. Dar protecţia este bine asigurată, după cum mi-a cerut consiliul municipal.

Această nevoie de justificare nu-i scăpă iui

Tanner. —:”.’,. — l. —’:.;,.

— Mal aveţi ceva de făcut, spuse el.

Dar Macauliff nu-i dădu nicio atenţie: analiză cu atenţie pereţii de piatră ai pivniţei. Îşi scoase apoi casca imensă şi adună în ea mai multe gloanţe.

— Vreau să adun toate probele şi să le analizăm. Mă voi adresa F.B.L-ului, -dacă ia New York nu se va putea:..’. Ce spuneaţi?

— Spuneam că mai aveţi ceva de făcut. E absolut. Necesar, dar va trebui să ştim doar noi doi. Atât.

— Ce anume?

— Să găsim uh telefon. Şi sa sunăm tei-do.ua numere. I., ->’

— Care? — _.

Macauliff, pusese această întrebare pentru că Tanner se îndreptase, spre scări, ’pândind dacă nu-i-aude cineva.

— La Cardone şi la Tremayne. Vreau, să ştiu unde. Sunt. Unde erau, mas bine zis!

— Dar credeţi… — Faceţi, pur şi simplu, ce V-arn spus!

— Vă gândiţL..

— Nu mă gândesc la nimic! Vreau doar şă ştiu unde sunt.. Să spunem că sunt îngrijorat pentru eî.

Tanner se îndreptă spre scări, dar Macauliff răma se nemişcat în mijlocul camerei. — – Aşteptaţi o clipă! Vreţi să dau-telefoanele, astea şi să fac verificări... Bine, aşa voi face. Acum însă e rândul meu.. Mă faceţi să sufăr, îmi agravaţi, ulcerul. Ce se întâmpla? Cineva face tot felul de măgării pe aici şi chestia asta nu: mi place deloc! Dacă dumneavoastră sau prietenii au necazuri, şpuneţi-mi!. Nu pot să fac nimic dacă nu ştiu ce să caut. Şi să vă mai spun încă ceva!;

Macauliff plecă vocea, ţintuindu-i pe Tanner cu un deget acuzator. Cu mâna stingă se jinea de stomac.

— Eu n-am de gând. Să-mi pierd slujba pentru că dumneavoastră vă jucaţi cu focul. M-ani-de. Gând să mă trezesc cu cadavre pe cap pentru că nu vreţi să îmi spuneţi cum să împiedic asta!

Tanner rămase nemişcat, cu piciorul pe prima treaptă. Se gândi puţin şi-şi spuse că putea rezuma totul într-un cuvânt.

— Foarte bine... Omega. Aţi auzit despre Omega? Tanner se uita fix ia Macauliff, pândindu-i cea mai mică reacţie.

— Am uitat; Dumneavoastră’nu ştiţi nimic despre Omega, nu?

— Ce naiba tot spuneţi acolo?

— Întrebaţi-l pe Jenkins, poate vă va spune el... Haideţi, veniţii

Din maşina poliţiei, au fost date trei telefoane, informaţiile obţinute au fost clare şi precise. Familiile Tremayne şi Cardone nu erau nici acasă, nici prin împrejurimi.

Familia Cardone era la Rockland Country, în partea cealaltă a New York-ului. Menajera le spuse că se hotărâseră să nu cineze acasă, dar îl rugă pe poliţist, dacă dă de ei, să le spună să sune acasă. Aveau un mesaj urgent din Philadelphia.

Virginia Tremayne era bolnavă, de aceea cuplu! plecase la doctorul lor, în Ridge Park.

Medicul le confirmă vizita. Era aproape sigur că se duseseră la New York. Pentru că el prescrisese doamnei, care făcuse practic o cădere nervoasă după şocul suferit, o ieşire plăcută: un spectacol interesant şi o masă bună. Trebuia să se gândească şi la altceva decât la depozitul din strada Lassiter.

Era clar, îşi spuse Tanner. Ştiau acum pe minute programul lor.

Dar. De fapt nimeni nu ştia unde erau cele două perechi.

Şi, pe măsură ce Tanner reconstituia evenimentele de la subsol, realiză că unul dintre cei doi necunoscuţi hotârâţi să-i omoare, putea fi foarte bine o femeie.

Fassett îi spusese că Omega era un grup format din asasini şi fanatici. Bărbaţi şi femei.,

— iată răspunsul pe care îi aşteptai! spuse Macauliff, întrerupându-i pe Tanner din visare. Când se vor întoarce, îi vom verifica. Va fi uşor să verificăm spusele lori ştiţi, nu?

— Da... da, desigur. Mă sunaţi după ce vorbiţi cu ei? —.':..,.

— Nu vă promit nimic. Vă voi suna dacă voi considera că-e necesar să fiţi la curent

... -

Sosise mecanicul care trebuia să le repare maşinile. Tanner îl zări ţraversând bucătăria, spre garaj. Chipul lui căpătă o expresie mirată când observă firele tăiate.

— Aţi avut dreptate, domnule Tanner. Toate, fără excepţie. Voi face lipituri provizorii şi vom pune totul la punct la garajcineva'v-a jucat o festă urâtă.

Când se întoarse din nou în bucătărie, Tanner dădu peste Alice, Bernie şi Leila. Copiii erau la etaj, în camera iul Raymond. Unul dintre oamenii lui Macauliff se hotărâse să stea cu ei, să se joace cu ce jocuri vor dori. Ei," s î le spună ce doreau ei, numai - să stea liniştiţi în timp ce'adulţii discutau.

Osterman era inflexibil. Trebuiau să părăsească Saddle Valley şi să ajungă la New York. Când totul va fi gata, vor pleca. Dar nu vor călători cu maşina decât până ia aeroportul'Kenrtedy, de unde vor! ua

avionul spre Washington. Nu vor avea încredere în niciun taxi, nu-i vor spune nimic lui Macauliff, pur şi simplu vor sări în maşină şi vor pleca, Macauliff nu avea niciun mijloc legal să-i oprească.

Tanner stătea în faţa lor, ţinând-o pe Alice de mână. De două ori încercaseră Ostermanii să-l oblige să-i povestească soţiei sale totul, dar Tanner le spusese că o va face când va găsi momentul potrivit.

Ei îl înţeleseseră.

Dar Alice – nu. Tocmai de aceea John o ţinea de mână. Şi.'de

câte ori vorbea Leila, lui Tanner nu-i

Ieşea din minte broşa ei strălucind în întunericul subsolului... Peretele fără urmă de glonţ din spatele ei...

Se auzi soneria de la intrare. Tanner plecă să deschidă. Reveni zâmbind.

— Realitatea sună la, uşa-noastră. Au venit să ne repare telefonul.

Tanner nu se mai aşează în fotoliu. Îi încolţise în gând un plan. Dar, ca sărl ducă la bun. Sfârşit, trebuia să vorbească cu Aiice.

Ea se întoarse spre el şi îi privi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

—Urc ia copii, spuse ea,

Alice se retrase, iar Tanner se îndreptă spre masă. Îşi luă pachetul de ţigări şi-! vâr î în buzunarul cămăşii....

— Îi spui acum? întrebă. Leila.

— Spune-i tot. —Poate că ea vă înţelege ceva din Omega asta, făcu Bernie. În ceea ce mă priveşte, nu am priceput nimic

—- Dar ai văzut semnul de pe perete!

— Am văzut un semn pe perete, răspunse Bernie, aruncându-i lui Tanner o privire întrebătoare. Scuzaţi-mă, domnule Tanner.

În uşa bucătăriei, apăruse poliţistul de la parter.

— Cei de la telefoane vor să vă vorbească. Sunt în birou.

—r Sine, vin imediat.

Apoi Tanner. Se întoarse spre Bernie:

— Ca să-ţi împrospătez memoria, îţi amintesc că semnul ăia e litera grecească omega.

Ieşi iute din bucătărie şi se îndreptă spre birou.

Afară se îngrămădeau nori încă ameninţători, iar ploaia, deşi se potolise puţin, era tot puternică. În birou, era cam întuneric, o singură lampă rămăsese aprinsă.

— Domnule Tanner!

Vocea venea din spatele lui. John se întoarse. Îi văzu pe Cole, îmbrăcat în salopeta bleu. A celor de la telefoane, privindu-l fix. Lângă agent şedea un alt bărbat, echipat la fel.

— Vorbiţi încet, vă rog, şopti Cole.

Şocul fu atât de puternic. Încât Tanner îşi pierdu controlul.

— Ticăloşiile!:

Cei, doi bărbaţi îl opriră şi-i răsuciră braţele la spate. Cole îi zgâlţâi de umeri cu putere, vorbindu-i repede şi categoric.

— Vă implor! Ştim prin ce aţi trecut! Nu vă putem face să uitaţi, dar putem să vă spunem că s-a terminat. S-a terminat,

domnule TannerL Omega a căzut!

— Nu-mi spuneţi nimic, mincinoşilor! Mizerabililor! Voi nu existaţi! N-au auzit niciodată de Fassett. Numele voastre nu există! Voi...

— A trebuit să plecăm în grabă! îl întrerupse agentul CI.A.. A trebuit să părăsim cele două posturi. Vă vom explica tot.

— Nu cred o iotă din ce spui!. R

— Ascultaţi-mâ, vă rog! După aceea puteţi să faceţi ce doriţi. Fassett e la trei kilometri distanţă. Adună ultimele piese ale jocului. El şi cu cei de la Washington sunt pe cale de a reuşi. În câteva ceasuri, vom captura grupul Omega.

— Care Omega? Care Fassett? Am sunat la Mcleon, în Virginia!

— Aţi discutat cu un anume Dwight. Este superiorul de drept al lui Andrews. De fapt, e invers. Dwight nu ştie de Omega. S-a informat la serviciile clandestine şi cererea lui a ajuns ia director. N-am avut altă soluţie decât să negăm, domnule Tanner. În astfel de cazuri, întotdeauna negăm. Suntem obligaţi să o facem.

— Şi gărzile de afară? Microfoanele voastre? Şi trupele voastre de şoc, care nu trebuiau să permită să ni se clintească niciun fir de păr?

— Vă vom da toate explicaţiile... Nu vreau să vă mint. S-au comis câteva greşeli. O greşeală imensă, dacă preferaţi. Ştiu, n-o vom putea repara niciodată, dar, până acum, n-am avut niciodată de-a face cu ceva asemănător acestui, grup. Important e că ne vom atinge obiectivul. Ne vom atinge scopul!

— Terminaţi cu ticăloşiile voastre! Important e că soţia şi copiii mei erau să fie omorâţi!

— Uitaţi-vă! Priviţi!

Cole scoase din buzunar un disc metalic de dimensiuni reduse şi colegul său lăsă braţul lui Tanner.

— Haideţi, luaţi-l. Uitaţi-vă bine!

Tanner luă discul în căuşul palmei şi se aplecă spre lampă. Văzu că discul era ros şi acoperit de găuri minuscule.

— Ei, şi?

— E unul din microfoanele miniaturizate. Coroziunea se datorează acidului. Cineva a vărsat acid pe ele, ca să le distrugă Au fost reduse la tăcere. Iar noi nu mai auzeam nimic.

— Cum le-au putut descoperi?

— E destul de uşor, dacă ai materialul adecvat. Nu există nicio amprentă digitala pe microfoane. E Omega, domnule Tanner.

— Cine e Omega?,

— Nici eu nu ştiu. Doar Fassett ştie. El e stăpân pe situaţie. E cel mai bun om al nostru de pe toate cele trei continente. Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-! pe Secretarul de Stat. Sau pe Preşedinte. În casa asta, nu se va mai întâmpla nimic.

Tanner respiră adânc de câteva ori, apos privi spre agentul C.I.A.-ului.

— Vă daţi seama că practic nu mi-aţi explicat nimic?

— V-am spus doar. Mai târziu..

—.E. Prea uşor!

— Aveţi de ales? întrebă Cole înfruntând privirea lui Tanner

— Pot să încep să urlu şi să chem poliţistul.

— Ei, şi? Vă veţi alege cu un interogatoriu de două-trei ceasuri. Atât şi nimic mai mult.

Tanner dorea să-l mai întrebe ceva. Indiferent de răspunsul lui Cole, pianul iui era gata. Dar Gole nu va şti nimic., ;

— Ce mai am de făcut?.

— Nimic. Absolut nimic.

De câte ori spuneţi asta, mortierele încep să muşte ţarina...

— Nu şi de data asta. S-a terminat.

— Văd. S-a terminat. Bine... nu voi face nimic... Pot să mă întorc la soţia-mea?..

— Desigur...

— Ah, chiar aţi reparat telefonul?

— Da.

Jurnalistul se întoarse şi o luă spre vestibul. Îl dureau braţele.

Nu putea avea încredere în minuni. Va forţa ei însuşi mâna celor din Omega.

Aşezată pe marginea patului, Alice Tanner asculta povestea soţului ei. Uneori, se întreba dacă nu cumva John îşi pierduse minţile. Ştia foarte bine că cei care lucrează, asemenea soţului ei, sub stress şi presiune continuă, pot claca în orice clipă. Alice înţelegea că existau printre nebuni, avocaţi sau agenţi de schimb care nu reuşiseră să facă faţă panicii cauzate de iminenţa ruinei. Înţelegea chiar şi nevoia nestăpânită a lui John de a reforma informabilul. Dar ceea ce-i spunea acum soţul ei „depăşea cu totul capacitatea ei de înţelegere.. — De ce ai

acceptat? îl întrebă ea.

— Poate îi se va părea o prostie, dar m-am lăsat prins în cursă. Nu aveam de ales, trebuia să merg până la capăt.

— Tu le-ai propus asta!..

— Nu chiar... Dypă ce am acceptat ca Fassett sâ Îmi dezvăluie numele, am semnat o declaraţie prin care, recunoşteam că. Pot îl acţionat în justiţie dacă violez secretul. Şi, când'am aflat despre cine era vorba,. Eram deja încolţit. Fassett ştia acest lucru. Nu mai puteam să am cu ei relaţii normale. Dacă n-aş fi făcut-o, riscam să încalc legea şi să fiu dat în judecată.

— E groaznic, rosti rar Alice.

— Mai curând dezgustător!

Şi-i povesti episoadele succesive de lângă piscină, cu Ginny si Leila. Îi povesti că Dick venise după ei în garaj, iar Bernie tocmai începuse să-i spună ceva când se auziseră din casă ţipetele lui Janet

— Şi n-a mai apucat să termine ce începuse?

— Ba da. Mi-a spus că voia să-mi ofere bani pentru investiţii. Şi eu, care i-am acuzat pe amândoi că fac parte din Omega!. Bernie mi-a salvat viaţa.

— Nu, stai puţin. Când ai ieşit să închizi umbrelele, noi te priveam înaintând prin ploaie... şi au început brusc împuşcăturile. Ne-am speriat cu toţii. Am încercat să ies, dar ei m-au oprit. Atunei am început să mă zbat, să ţip, dar Leila – nu Bernie – m-a ţintuit de perete. Apoi l-a privit pe Bernie şi i-a spus: Poţi să te duci tu, Bernie. Totul e în regulă, Bernie. Nu am acordat nicio importanţă atunci, dar m-a surprins faptul că ea i-a ordonat parcă acest lucru.

— O femeie nu-şi trimite soţul în faţa plutonului de execuţie.

— Asta mi-am spus şi eu. M-am întrebat dacă aş fi avut curajul să te trimit afară să-l ajuţi pe Bernie.

Şi Tanner îi vorbi soţiei sale şi de broşa Leilei şi de zidul fără gloanţe.

— Dar erau înăuntru, iubitule. Nu erau afară. Nu ei au tras în noi!

Alice tăcu. Amintirea ororii trăite era insuportabilă. Era incapabilă să vorbească despre asta. În schimb, îi povesti lui John despre criza de nervi a lui Joe din salon şi nu-f ascunse faptul că Betty Cardone îi pândise pe fereastra……

— Iată unde am ajuns, şopti el când Alice termină. Şi, de fapt,

nici nu prea ştiu exact unde.

Dar adineaori bărbatul ăla ţi-a spus că s-a terminat totul. Aşa ţi-a spus, nu?!

— Mi-au spus atâtea lucruri'...". Dar cine., poate fi? Cine ştie, poate sunt toţi trei...

— Cine?

— Omega. Trebuie să fie perechi Nu pot opera decât perechi. Dar familiile Tremayne şi Cardone au fost asfixiaţi în maşină. Şi abandonaţi la Lassiter, la depozit. Dacă într-adevăr aşa s-au petrecut lucrurile.

Tanner, cu mâinile în buzunare, începu să măsoare camera în lung şi în lat. Se îndreptă spre geam şi, sprijinit de pervaz, începu să privească peluza.

— Afară sunt o mulţime de poliţişti. E evident că se plictisesc. Pariez că nici n-au văzut subsolul. Mă întreb...

În aceeaşi clipă, geamul zbură în ţăndări, John se clătină. Cămaşa i se umplu de sânge. Alice urlă şi se repezi la soţul ei, prinzându-l tocmai în clipa în care se prăbuşea.

Se auziră şi alte împuşcături afară, dar niciuna nu mai atinse fereastra.

Poliţistul de pe culoar izbi uşa şi se repezi la Tanner. După câteva secunde, gardianul deja poartă, se năpusti şi el în cameră, cu pistolul în mână. De afară se auzeau ţipete, intră şi Leila. Rămase o clipă împietrită, apoi se grăbi spre Alice şi spre John.

— Bernie! Vino iute! Bernie!

Dar Osterman nu apărea.

— Întindeţi-l pe pat! spuse primul poliţist. Vă rog, doamnă, lăsăţi-l! Îl aşezăm pe pat!

Vocea lui Osterman răsună pe culoar.

— Ce se întâmpla aici?

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el intrând în camera.

Tanner îşi-recăpăta cunoştinţa şi privi în jur.

Macauliff era lângă doctor, Alice pe pat lângă ea

Bernie şi Leila – la marginea patului, în picioare privindu-l îngrijoraţi, dar adresându-i zâmbete care se voiau încurajatoare.

— Totul va fi bine, rosti doctorul. E o rană superficială. Dureroasă, dar superficială. A fost atins cartilajul umărului:

— S-a tras asupra mea?

— Da, răspunse Macauliff.

— Cine?

— Habar o-am, continuă căpitanul, abia ascun

Macauliff era convins că era tras pe sfoară şi că i se ascundeau informaţii vitale.

—Vreau să vă spun ceva, reluă el. Sunt hotărât să vă interoghez pe toţi, chiar dacă va dura toată noaptea. Trebuie să ştiu ce se întâmpla aici. Vă purtaţi cu toţii ca nişte imbecili, iar eu n-am de gând sa mai suport!

— Rană e pansată, spuse doctorul trăgându-şi haina. Vă puteţi ridica şi merge imediat ce vă veţi simţi în stare, domnule, Tanner, dar fără prea multe imprudenţe. Nu e decât o tăietură mai adâncă. N-aţi pierdut mult sânge.

Doctorul ieşi şi plecă iute. N-avea niciun motiv să rămână.

— Acum aşteptaţi-mă toţi jos, spuse Macauliff cu grosolănie, după ce uşa se închise în urma doctorului. Trebuie să râm în singur cu domnul Tanner.

— Dar, căpitane, tocmai a fost rănit obiectă cu fermitate Bernie. Nu-l puteţi interoga acum! Nu vă pot lăsa!

— Sunt ofiţer de poliţie în misiune oficială şi n-am nevoie de aprobarea dumitale! Aţi auzit ce-a spus doctorul, nu-i nimic grav.

— Dar a avut parte de destule! ţipă Alice azvârlindu-i o privire ameninţătoare..

— Regret, doamnă Tanner, dar trebuie! Şi acum, vreţi să…

— Nu, nu coborâm! hotărî Bernie înaintând spre şeful poliţiei. Nu el trebuie interogat, ci dumneata. Toţi oamenii tăi ar trebui puşi la saramură. Aş vrea să ştiu de ce nu s-a oprit maşina poliţiei, căpitane! Am auzit explicaţia dumitale, dar nu prea m-a convins!

— Dacă veţi continua pe tonul ăsta, domnule Osterman, îmi chem oamenii şi vă vor găuri pielea.

— În locul dumneavoastră eu n-aş risca…

— Nu mă forţaţi! Ştiu eu câte parale fac oamenii de soiul dumitale! Am văzut destui ca tine la New York, ageamiule!

— Ce-aţi spus? întrebă Bernie dintr-o dată foarte calm.

— Nu mă provocaţi!

— Dumneata mă provoci!

— Terminaţi! Zise Tanner din pat. Nu mă deranjează, sincer… Hai, coborâţi toţi trei.

Rămas singur cu Macauliff, Tanner se ridică în capul oaselor pe pernă. Umărul îl durea, dar de mişcat îl putea mişca.

Macauliff înainta până la capul patului.

— Acum veţi vorbi, spuse el rar. Îmi veţi spune tot ce ştiţi sau vă închid pentru refuz de colaborare cu poliţia, într-o tentativă de omucidere.

— Dar eu sunt cel pe care au încercat să îl ucidă!

— E, totuşi, o tentativă de omucidere. Nu contează dacă pe dumneata sau pe trepăduşul ăsta de evreu.

— De ce sunteţi aşa ostil? Spuneţi-mi. Ar trebui să vă târâţi în genunchi în faţa mea. Sunt un contribuabil şi n-aţi fost în stare să-mi apăraţi casa.

Macauliff deschise gura, dar se sufocă de furie şi abia reuşi să articuleze câteva cuvinte.

— Bine, spuse e! când, în sfârşit, reuşi să se stăpânească. Ştiu că mulţi nu sunt de acord cu metodele mele. Vreţi să mă măturaţi şi să aduceţi în locul meu vreun hippie nenorocit, proaspăt absolvent al facultăţii de drept de rahat din New York! Singura şansă e să renunţ la cazul ăsta! Dar nu voi renunţa! Dosarul meu va rămâne impecabil, Iar oraşul ăsta, la fel! Deci spune-mi ce se-ntâmplă aici şi, dacă voi avea nevoie de ajutor, îl voi cere! Nu pot să fac nimic dacă nu ştiu nimic!

Tanner puse piciorul jos şi se ridică, se clătină puţin, dar apoi, spre uimirea lui, reuşi să se ţină drept.

— Vă cred, spuse el. Sunteţi prea prost ca să minţiţi. Şi aveţi dreptate. Aşa e, mulţi nu vă suportă. E poate o problemă generală, dar s-o lăsăm baltă acum. La întrebările dumitale nu voi răspunde. În schimb, îţi voi da un ordin. Vei păzi casa asta zi şi noapte, până îţi spun eu să încetezi. Ai înţeles?

— Nu accept ordinele dumitale!

— Ba da! Dacă nu, voi face ca mutra ta cretină să defileze pe 60 de milioane de televizoare. Te voi prezenta ca arhetipul poliţistului retrograd, fără educaţie, cu idei învechite, o cumplită ameninţare a ordinii publice. Eşti depăşit, la-ţi pensia şi dispari!

— Nu puteţi face asta..

— Chiar? Informează-te…

Macauliff stătea în faţa lui Tanner. Venele de pe gât i se zbăteau aşa de tare, că John crezu că se vor sparge.

— Nu te pot înghiţi! spuse poliţistul. Te urăsc!

— Şi eu… Am văzut de ce eşti în stare. Dar acum, gata! Stai

jos!

După vreo zece minute, Macauliff părăsea grăbit casa. Afară, furtuna, era pe sfârşite. Izbi uşa de la intrare după ei şi latră câteva ordine celor din curte.

Oamenii schiţară un mic salut, în timp ce căpitanul sări în maşină. Tanner trase sertarul comodei, scoase o cămaşă şi se îmbrăcă cu gesturi încete, ieşi din cameră şi începu să coboare scara.

Alice era în vestibul, de vorba cu un poliţist. Zărindu-l pe Tanner, fugi în întâmpinarea lui.

— Sunt copoi peste tot, dar eu aş fi vrut o armată. Oh! Doamne! încerc să rămân, calmă! Încerc, dar nu ştiu cât voi mai putea.

Îl strânse în braţe şi pe sub cămaşă, simţi bandajul.

— Ce vom face? Ce ne mai aşteaptă?

— Totul va fi bine… Mai avem doar puţin de aşteptat.

— Ce să aşteptăm?

— Macauliff trebuie să-mi aducă nişte veşti.

— Ce veşti?

Tanner o împinse pe Alice lângă perete. Vorbea în şoaptă, pândind să nu-l audă copoiul.

— Cei care ne-au hărţuit în subsol sunt răniţi. Ştiu sigur că unul are o rană urâtă la picior. În ce-l priveşte pe celălalt, nu sunt sigur, dar Bernie spune că i-a atins umărul sau abdomenul. Macauliff îi caută pe Cardone şi pe Tremayne. Poate va dura ceva timp, dar sigur mă va contacta.

— l-ai spus ce cauţi de fapt?

— Nu, deloc, i-am spus doar să verifice alibiurile lor. Atât. Nu vreau ca Macauliff să ia hotărâri. Asta e treaba iui Fassett.

Dar nici chiar a lui Fassett. Era numai şi numai problema iui, li va spune mai târziu lui Alice. În ultimă clipă. Îi zâmbi, o cuprinse de talie şi începu din nou să spere că vor avea o viaţă întreagă înaintea lor ca şa se iubească. La ora zece seara, sună telefonul.

— John? Aici Dick. Macauliff a trecut pe ia mine. Tremayne suspină puternic şi, chiar dacă avea o voce aparent calmă, făcea desigur toate eforturile din lume să se stăpânească.

— Nu ştiu în ce eşti implicat – tentativă de omucidere, Dumnezeule – şi nici nu vreau să ştiu. Dar eu nu mai pot! Regret, John, dar îmi duc familia de aici. Am făcut rezervări la un zbor, mâine dimineaţă la ora zece, cu Pan Am.

— Unde plecaţi? Tremayne nu răspunse.

— Te-am întrebat unde plecaţi, repetă Tanner.

— Regret, Johh. Poate ţi se va părea dezgustător, dar aş prefera să nu-ţi spun.

—Cred că înţeleg. Dar fiţi drăguţi şi, treceţi pe la noi în drum spre aeroport.

— Nu-ţi promit nimic. La revedere!

Tanner apăsă degetul pe furcă, apoi îl ridică. Făcu numărul poliţiei din Saddle Valley.

Poliţia Saddle Valley. Sergent Dale.

— Cu căpitanul Macauliff. John Tanner la telefon.

— Nu e aici, domnule Tanner.

— Nu-l puteţi găsi? E urgent.

— Pot încerca prin radioul maşinii. Aşteptaţi o clipă?

— Nu. Spuneţi-i doar să mă sune urgent. Tanner îşi dădu numărul, apoi închise telefonul.

Căpitanul putea să fie în drum spre Cardone. Poate că ajunsese deja. Îi va suna, desigur, imediat. Tanner se întoarse în salon. Voia să-i neliniştească puţin pe Ostermani. Şi asta era o parte a planului lui.

— Cine era? întrebă Bernie.

— Dick... A aflat ce s-a întâmplat... Pleacă cu toţi ai lui.

Ostermanii schimbară o privire.

— Unde?

— Mu mi-a spus. Au avion mâine dimineaţă.

— Nu ţi-a spus unde pleacă?! întrebă Bernie, ridicându-se cu un gest aparent dezinvolt care abia îi mască însă îngrijorarea.

— Nu, n-a vrut să-mi spună.

— Nu asta ai spus adineauri, zise Osterman privindu-l fix. Ai zis că nu ţi-a spus. Nu e acelaşi lucru cu a refuza să-ţi spună.

— Cred că ai dreptate... Mai crezi că trebuie să mergem la Washington?

— Cum?

Osterman, care privea spre Leila, nu auzise întrebarea lui Tanner.

— Da, spuse Bernie fixându-l pe Tanner. Mai mult ca niciodată. Ai nevoie de protecţie, de o adevărată protecţie... Au încercat să te ucidă, John!

Mă întreb şi eu... Mă întreb dacă pe mine au vrut să mă

omoare…

— Ce vrei să spui?! întrebă Leila, ridicându-se şi înfruntându-l pe Tanner.

Sună telefonul.

Tanner se întoarse rapid în birou şi ridică receptorul. Era Macâuâiff

— Ascultaţi-mâ, zise Tanner calm. Vreau să-mi descrieţi exact, dar – cât se poate de exact – unde stătea Tremayne. În timpul interogatoriului.

— În birou

— Unde în birou?

— La masa de lucru. De ce?

— S-a ridicat? A înconjurat biroul? Pentru a vă strânge mâna, de exemplu.

— Nu… nu… cred. Mu.

— Şi soţia iui? Ea v-a deschis?

— Nu, menajera. Soţia lui Tremayne era în pat, bolnavă. Am verificat, nu vă amintiţi? Am vorbit, cu doctorul.

— Bine. Acum… Cardone. Unde erau?

— Am vorbit mai întâi cu doamna. Mi-a deschis unul dintre copii. Ea era întinsă pe canapea şi soţul ei era în garaj.,. — Unde aţi vorbit cu ei?

— Nu v-am spus? În garaj. Şi am ajuns la timp. E în drum spre Philadelphia. Tată! său e foarte bolnav. A primit ultima împărtăşanie.

— Philadelphia? Dar unde aţi stat exact?

— V-am mai spus, în garaj. Bagajele erau gata.

Cardone era în maşină. Mi-a zis să vorbesc repede. Se grăbea.

— Era în’maşină?

—Da.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— De ce? Ce naiba, taică-său e pe moarte! Era grăbit să plece spre Philadelphia. Voi verifica.

Tanner închise.

Niciunul dintre ei nu-l primise pe Macauliff în condiţii normale. Niciunul nu mersese, nu stătuse în picioare. Aveau motive solide să nu fie duminică acasă.

Tremayne, în spatele biroului, împietrit, înfricoşat.

Cardone, în maşină, nerăbdător să plece.

Unui din ei sau amândoi – răniţi.

Unul din ei sau-amândoi – Omega.

Sosise timpul. Ploaia se oprise, deci îi va veni mai uşor să se deplaseze, deşi pădurea era plină de noroi.

Se schimbă în bucătărie cu hainele pe care le adusese din cameră: pantalon negru, tricou negru, cu mâneci lungi şi tenişi.

Îşi puse bani în buzunar, verificând dacă avea cei puţin şase monede de 10 centi. În sfârşit, îşi agăţă un stilou-lanternă la gulerul bluzei.

Apoi ieşi în vestibul şi o rugă pe Alice să vină în bucătărie. Se temea de clipa asta mai mult decât de tot ce l-ar fi putut aştepta. Dar nu avea ce face. Trebuia să-i spună.

— Ce faci? De ce?

Tanner îşi duse un-deget la gură şi o trase spre el. O purtă până în fundul bucătăriei, aproape de uşa garajului, în ce! mai îndepărtat eoiţfaţă de vestibul.

— Îţi aduci aminte când ţi-am spus să ai încredere în mine? şopti e! calm.

Alice încuviinţă din cap.

— Mă duc afară să verific în jur. Am întâlnire cu doi tipi care ne-ar putea ajuta: Macauliff m-a pus în legătură cu ei.

— Dar ei nu pot veni aici? Nu vreau să ieşi! Nu poţi ieşi!

— N-am altă soluţie, spuse Tanner, ştiind că Alice îl bănuieşte că minte. Am stabilit deja o întâlnire cu ei. Te voi suna repede ca să te liniştesc. Dar, şină una-alta, spune-le Ostermanilor că am ieşit puţin afară să mă plimb… că îmi vine să-mi iau. Câmpii, sau ce vrei tu. Important e ca ei să fie convinşi, ca şi tine de altfel, că, am ieşit doar pentru o’mică plimbare. Şt că mă întorc imediat. Poate că mai vorbesc cu paznicii din grădină… Nu ştiu… Găseşti tu ceva; orice.

— Dar cu cine te întâineşti? Trebuie să ştiu!

— Oamenii Iul Fassett:

Ea îi înfruntă privirea. Minciuna se strecurase între ei, iar Alice încerca zadarnic s-o înlăture.

— Chiar trebuie să faci asta? îl întrebă calmă.

— Da.”.’v-|;’.: lQH,:, ’.

O îmbrăţişa cu putere şi, nerăbdător, se năpusti spre uşa bucătăriei.

O dată ajuns afară, păşi cu atenţie prin jurul casei pe lângă paznicii din faţă şi din spate, până ce consideră că aceştia nu-l mai bagă în seamă. Când simţi că nu-l mai priveşte nimeni, se

strecură spre pădure.

Descrise un cerc larg spre vest, ajutându-se de fasciculul firav al lămpii pentru a evita obstacolele.

Pământul ud şi afinat îi îngreuna mersul, dar zări în cele din urmă luminile de la grădina din spate a vecinilor lui, familia Scanlan, aflată cam la o sută de metri de proprietatea lui.

Când se apropie de poarta din spate a" casei Scanlanilor şi sună, era plin de noroi şi ud leoarcă.

După un sfert de oră- mai mult timp decâţ plănu-ise iniţial – urca în Mercedesul lui Scanlan şi pornea motorul. Pistolul automat al lui Scanlan, un Smith and Wesson automat, îi atârna greu sub curea. În buzunar, avea trei încărcătoare de rezervă:

Tanner vira la stânga pe Orchard Drive, în direcţia centrului oraşului. Trecuse puţin „de miezul nopţii, întârziase faţă de orarul stabilit.

Făcu un bilanţ. N.u se considerase niciodată prea curajos. Curajul pe care-l dovedise fusese impus de circumstanţe. Nici acum nu se simţea curajos. Era disperat. I s

Straniu... Teama lui – teroarea imensă, adânc resimţită, în care trăise în ultimele zile -âşi secretase propria-i contrapondere, lăsând locul unei mânii întunecate. Mânia de a fi manipulat. Situaţia asta nu mai putea dura.

Saddle Valley era liniştit. Pe strada principală luceau falsele felinare cu gaze şi vitrinele magazinelor. Totul rima cu imaginea de bunăstare obişnuită a oraşului. Fără neon, fără iluminaţii, totul era blând şi paşnic.

Trecu pe la staţia de benzină, unde întoarse maşina şi o opri. Cabina telefonică era chiar în faţă.

Ar fi vrut să parcheze maşina suficient de departe pentru a putea cuprinde dintr-o singură privire îm-prejurimile.;

Traversă" strada şi formă primul număr.

— Alo, Dick? Aici Tanner. Taci şi ascultă-mă... Omega e terminată. Ne împrăştiem. Anulez tot. Zurich anulează tot. V-am supus ia o ultimă încercare şi aţi eşuat. Aţi dat dovadă de o prostie de neimaginat! în noaptea asta dau ordinul de retragere. Fii la ora două şi jumătate ia depozitul de pe. Lassiter. Şi nu încerca să mă suni acasă. Sun din oraş. Voi lua un taxi să vin la întâlnire. Casa mea e sub supraveghere, datorită vouă. Să fii la depozit la ora două şi jumătate. Să vină şi Virginia. Omega s-a năruit. Dacă vrei să ieşi viu din asta, să fii acolo... la ora două şi

jumătate. Tanner închise. Era rândul familiei Cardone.

— Betty? Tanner. Ascultă-mă bine. Găseşte-l pe

Jae şi spune-i că Omega s-a terminat. Fă ce ştii, dar cheamâ-l înapoi. E un ordin de la Zurich. Spune-i asta. Omega s-a prăbuşit. V-aţi purtat ca nişte idioţi.

Aţi fost ridicoli scoţându-mt maşinile din circuit. Dau ordinul de retragere. În noaptea asta, la ora două şi jumătate, la depozitul de pe Lassiter. S î fii acolo cu

Joe! Zurich contează pe voi. Şi nu încerca să mă suni. Sun din oraş. Casa mea e sub supraveghere.

Voi lua un taxi. Aminteşte-ţi, depozitul părăsit de pe

Lassiter… Spune-i lui Joe.

Al treilea telefon era pentru soţia lui.

— Alo? Alice? Totul e în regulă, iubito. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Nu, nu vprbi. Dă-mi-l pe Bernie! Bernie, John la telefon. Îmi pare rău că am plecat aşa, dar a trebuit. Ştiu cine e Omega, dar am nevoie de ajutorul tău. Sun din oraş. Voi avea mai târziu nevoie de o maşină. Nu, nu acum… Mai târziu. Nu vreau să fie văzute prin oraş maşinile mele. Voi lua un taxi. Mă găseşti la ora două şi jumătate la depozitul de pe Lassiter. Faci dreapta şi o iei spre est. Mergi pe Orchard Drive căra, un kilometru şi jumătate. Depăşeşti un bloc mare cu un acoperiş alb. De cealaltă parte, e strada Lassiter. Mergi vreo irei-patru kilometri şi vei vedea’depozitul. S-a terminat, Bernie. Tot grupul Omega va fi la- depozit la ora două ş î jumătate. Şi te implor, Bernie, mai ales nu vorbi cu nimeni. Nu suna pe nimeni şi nu fă nimjb. Fii acolo, doar atât!

Tanner închise telefonul, deschise uşa cabinei şi se îndreptă în fugă spre Mercedes.

28

Se ascundea sub boita întunecată a unui magazin de jucării. Brusc, îi veni idee a că M ercedesul lui Scanlan era o maşină cunoscută în oraş şi că Tremayne, Cardone şi poate şi Osterman ştiau că Scanlan e cel mai apropiat vecin al lor.

Îşi spuse. Că acesta ar putea fi un avantaj.

Dacă presupuneau că împrumutase maşina, se gândeau implicit că era prin preajmă, iar hărţuiaia va fi mai dură decât

sperase el. Nu avea decât să aştepte. Să aştepte cam până la ora două, apoi s-o ia spre depozitul de pe Lassiter. Să aştepte în centrul oraşului pentru a vedea cine-l urmărea, cine dorea

să-l împiedice să ajungă la întâlnire. Care cuplu?. Toate trei? Caci acum Omega trebuie să fie înfrico-şată. Ceea ce trebuia ascuns fusese dezvăluit, misterul fusese dezlegat:

Omega trebuia să încerce să-l oprească. Dacă ceea-ce-i spusese Fassett era adevărat, n-aveau decât-o soluţie: să-l oprească înainte de a ajunge-, la depozit. „: ;..';..

Conta pe asta. Nu-l vor opri – se va feri el – dar dorea să ştie dinainte cine era duşmanul., Mătură strada din priviri. Nu se zăreau'decât patru persoane. Un cuplu care plimba un dalmaţian. Un bărbat care ieşea din farmacie şi şoferul de taxi adormit pe voiam Tanner văzu. Farurile altei maşini care se apropia încet dinspre est. Îşi recunoscu imediat maşina. Făcu un pas înapoi, în întuneric., Conducea Leila Osterman, Era singură.

Pulsul iui Tanner se acceleră.. Ce făcuse? Nu se gândise niei o clipă că, în caz de pericol, perechile „puteau să se separe,. Leila. —ara singură! Şi nimic nu-!, putea împiedica pe Osterman să-i reţină pe ai lui drept ostaâeci. Osterman ara apărat, avea un alibi solid. Şe putea mişca liber, putea pleca atunci când dorea. Şi-putea's-o oblige pe Alice şi pe copii să plece cu el daca aşa considera el de cuviinţă.

—Leila parcă maşina, în faţa farmaciei, ieşi şi se, îndreptă spre taxi. Îl. Trezi pe şofer, zgâlţâindu-l zdravăn. Vorbiră o clipă în şoaptă, dar Tanner nu auzi niciun cuvânt. Apoi Leila intră în farmacie. Tanner rămase în beznă, fră'mânttndu-şi banii 4n buzunar şi aşteptând ca Leila să iasă. Aşteptarea era insuportabilă. Trebuia să meargă la cabina telefonică. Trebuia să sune la poliţie! Trebuia să se asigure că familia lui era în siguranţă, Leila apăru iar, urcă în maşină şi se îndepărtă.

După vreo şase case, întoarse spre vest şi dispăru; Tanner traversă strada în fugă şi se năpusti în cabină, introduse o fisă şi formă numărul de acasă.

— Âlo?.; X.. V

Domnul lle lăydat!... Era Alice!, – Eu sunt.

— Unde eşti?

— Nu contează. Asta. Totul va fi bine. Dar tu...? Asculta cu atenţie, pândind cea mai mică undă de falsitate din vocea ei.

Dar Alice. Era firească. Totul era în regulă.

— Noi suntem bine, dar teribil de îngrijoraţi. Ce faci?

— N-am, timp. Vreau să…

— Leila a plecat să te caute, zise ea fără a-i lăsa să termine. Ai făcut o greşeală enormă… Am vorbit, ne-am, consultat. Am fost înşelaţi, dragul meu. Bernie e aşa îngrijorat încât a hotărât..,.

El îi tăie vorba. Nu mai avea nicio clipă de pierdut. N-avea timp de Ostermani – nu acum.

— Nu trebuie să ram în ia telefon. Stai cu paznicii, Fă ce-ţi spun. Nu-i slăbi o clipă din ochi

Închise înainte ca Alice să aibă vreme să spună ceva. Trebuia să sune ia poliţie. Fiecare clipa era preţioasă.,:

— Poliţia din Saddle Vailey. Jenkins l î aparat. Singurul poliţist din Saddle Valley care ştia ceva despre Omega se întorsese deci ia slujbă! Macauliff îl chemase.

— Poliţia din Saddle Valley, repetă agasat Jenkins.

— John Tanner… „

— Doamne! Unde aţi fost? V-am căutat peste tot!

— Nici nu veţi reuşi să mă găsiţi. Nu înainte, să vreau eu. Acum, ascultă: paznicii din casă… Vreau să rămână cu soţia mea. Să n-o lase singură. Nici pe copii! Orice-ar fi, nu-i lăsaţi singuri cu Ostermanii.

— Sigur că da! Ştim şi noi asta! Dar acum vă rog să-mi spuneţi şi mie unde sunteţi! V-aţi purtat ca un imbecil!

—” Vă sun eu mai târziu. Nu vă osteniţi să localizaţi apelul, oricum nu voi mai fi aici!

Agăţă receptorul şi deschise uşa, căutând din priviri un loc mai bun de observaţie decât magazinul de jucării. Nu putea ieşi din gangul magazinului fără să fie văzut. Se pregăti să traverseze stradav Şoferul de taxi aţipise iar. „

Brusc, Tanner auzi zgomotul unui motor. Văzu umbra unei maşini năvălind asupra lui cu toate farurile stinse. Bolidul se ivise din noapte cu o viteză nebună, iar ţinta era el.;

începu să fugă spre trotuarul opus, în vreme ce maşina se apropiase la câţiva metri de el. Sări pe trotuar pentru a-scăpa de’bolid, ’dar, în aceeaşi clipă simţi o lovitură puternică în piciorul stâng. Se auziră frânele scârţâind pe asfalt, iar Tanner căzu, izbit de botul maşinii. Nu zări decât geamurile negre ale

Mercedesului care se îndepărtă în goană spre Valley Road,

Piciorul îl durea cumplit şi simţea înţepături dureroase în umăr. Spera din tot sufletul să fie în stare să meargă. Trebuia să fie în stare să meargă! Şoferul de taxi alerga spre el.

— Doamne! Ce s-a întâmplat?

— Ajutaţi-mă să mă ridic, vă rog!

— Sigur.'sigu. R! Puteţi?! Tipul ăsta trebuie să fi fost mort de beat! Doamne! V-ar fi putut omorî. Să mă duc sa ca ut un doctor?

Nu, nu, cred că pot să-mi revin singur.

— Am un telefon aici. Chem copoii şi aduc ei un dqctor. — >t

— Nu! Nu, nu e cazul, va fi bine... Ajutaţi-mă doar să fac câţiva paşi.

Deşi cu dureri-Tanner constată că putea merge.

Era singurul lucru care conta. Durerea era, mai puţin importantă. Dar Omega? Omega tocmai se arătase în acţiune....

— Totuşi, ar fi mai bine să chem poliţia., zise şoferul. Să-l bage la răcoare pe nebunul ăsta!

— Nu... În sfârşit, n-am văzut numărul. Nici măcar marca maşinii. N-ar avea niciun rost.

— Aşa e. Bine ar fi ca ticălosul să se izbească de vreun copac!

— Asta aşa e!

Tanner reuşea să meargă singur. Era perfect. De pe cealaltă parte a străzii, se auzi sunând telefonul taxiului. — la te uită, telefonul meu! Vă simţiţi bine?

— Da, mulţumesc.

— E sâmbătă seara, probabil e unicul apel pe seara asta. Sâmbată seara e doar o maşină de serviciu, şi e şi aşa prea mult!

Şoferul se îndepărtă.

—" Noroc, „bătrâhe! Şi... sunteţi sigur că nu aveţi nevoie de. Doctor?

— Da, sunt sigur încă o dată, mulţumesc. Şoferul notă o adresă, apoi îl auzi repetând-o cu voce tare:

— Tremayne, Peachtru, 16. Sosesc în 5 minute, închise şi-l văzu pe Tanper urtându-se la el.

— Ce ziceţi-de asta? făcu taximetristul. Vrea s-o duc la un motel lângă- aeroportul Kennedy. Pe cine credeţi c-o să găsească acolo?..

Tanner era năucit. Familia Tremayne avea două maşini... Oare Dick n-avea de gând să asculte ordinul? Nu va veni la depozit? Sau, asigurându-se ca unicul taxi din oraş era departe, sperau să-l izoleze pe Tanner în oraş? Ambele soluţii erau posibile.

Tanner fugi şchiopătând pe o străduţă pe lângă farmacie, care era folosită mai mult pentru livrări. Cum strada ducea spre o parcare municipală, putea

„să dispară fară a fi observat, – dacă era cazul. Se opri şi-şi maă piciorul. Într-o oră-douâ, se va face un hematora de toată frumuseţea. Se uită la ceas. Era ora 12 şi 49 de. Minute. Încă o oră şi apoi... spre depozit. Poate maşina neagră se va întoarce. Şi

„altele...”- _: -’.

Avea chef. De-o ţigară, dar nu putea aprinde chibritul aşa aproapele strada. Putea ascunde jarul unei ţigări în palmă, dar nu şi flacăra unui chibrit

Înainta cam o douăzeci de metri pe străduţa

Întunecată şi aprinse un chibrit. Un zgomot îi atrase.

atenţia. Paşi?

Cu multă grijă, se întoarse către intrarea în Valley

Road. Oraşul era-pustiu. Singurele zgomote veneau dinspre farmacie. Apoi uşa se deschise. Jim şi Nancy Loamis însoţiţi de un bărbat ne cu no s-cu t”. Zâmbi amar.

El, John Tanner, bărbat respectat, director de

Informaţii Ta Standard Mutual, era obligat să, se ascundă pe o străduţă obscură. Murdar, ud, cu umărul dislocat de un glonţ, cupicioruhrnpodobit cu un heroatom care se umfla, datorat unui şofer care dorise să-l omoare, el se uita în tăcere ia Jim şi ia

Nancy care ieşeau din farmacie. Dar el, John

Tanner, făcuse cunoştinţă cu Omega. Era singura lui certitudine. ’ „ „.

Dinspre vest de Vaiâey Road, de pe autostrada 5, se apropia încet o maşină care rula cam cu 15 kilometri pe” oră. Şoferul părea a căuta ceva sau pe cineva pe Valley Road.

Era Joe Cardone.

Nu fusese în drum-spre. Philadelphia, tatăl lui nu era pe moarte. Minţiserî. Se lipi de zidul gardului şi

Încercă să treacă cât mai neobservat cu putinţă. Dar era cam: înalt. Scoase’pistolul. —Dacă era cazul, îl va ucide pe Cardone.

Când maşina ajunse la, vreo 12 metri de el, două claxoane scurte ale unei (alte maşini, venind din sens invers, o făcură să se oprească.

Al doilea vehicul se apropia rapid. _

Era Tremayne. Când trecu prin faţa gangului, Tanner citi pe chipul lui panică.,. Maşina avocatului se opri lângă cea a lul Cardone şi bărbaţii începură să discute agitaţi, dar cu voce scăzută. Tanner nu auzea ce spuneau, dar debitul lor verbal dovedea o mare teamă.

Tremayne-întoarse şi maşinile porniră în aceeaşi direcţie.

Tanner se destinse şi-şi mişcă trupul care îl durea cumplit. Acum ştia exact locul fiecăruia. Toţi cei pe care îi aştepta plus un necunoscut.

Omega plus unu, îşi spuse el. Cine condusese automobilul negru? Cine încercase sâ-S ioyească?

Nu avea. De ce sî. Mai aştepte. Văzuse ce dorise s î vadă. O va lua pe Lassiter, se va opri la câteva sute de metri de depozit şi va aştepta ca Omega să se arate., ieşi din gang şi o luă spre maşină. Dar se opri. „> -. —.

Maşina avea ceva ciudat. La lumina palidă a becurilor de gaz, văzu că partea din spate stătea, pe carosabil. Bara de protecţie era la câţiva centimetri de sol. „(:].,

Se repezi spre maşină şi aprinse lanterna. Cau-ciucurile din spate, erau sparte, iar automobilul, se sprijinea pe jantele metalice. Îngenun. Chie: mânerele a două cuţite ieşeau din-pneurile sparte.

Când şi cum? Nu. Se îndepărtase mai mult de 20

de metri nicio clipă! Strada fusese pustie! Nimeni!

Nimeni nu putea să se strecoare în spatele maşinii fără să fie văzut! în afară poate de cele câteva minute cât îşi aprinsese în gang ţigara şi, când – lipit de zid

— pândlse maşinile lui Tremayne şi Cardone

Atunci... câteva secunde avusese impresia că aude paşi! Pneurile fuseseră sparte acum cei mult cinci minute.. „’.,..

Dumnezeule, manevrele nu încetaseră! Omega era tot pe urmele iui! îi urmărea fiecare mişcare! în orice clipă!

Ce încercase Alice să-i spună la telefon? Că

Bernie hotărâse... ce?! Se îndreptă spre cabină şi scoase din buzunar ultim a fisă de l0 cenţi. Luă pistolul în mână şi traversă atent strada. Ce! care îi spărsese pneurile putea fi la pândă prin

împrejurimi.

— Aii? „;;” ’,.;

— Iubitule, te rog, întoarce-te acasă!

—Mai aşteaptă încă puţin. Îţi jur că nu e nicio problemă... Absolut niciuna... Voiam să-ţi pun o întrebare. E important.

— La fel de important e să te întorci acasă!.

ir- Mi-ai spus mai devreme că Bernie hotărâse ceva?

— Oh! După ce ai sunat prima dată, Leila’a plecat să te caute. Bernie n-a vrut să ne lase singuri. Dar s-a temut că n-o vei asculta pe Leila şi, cum poliţia e aici, a hotărât să plece el însuşi după tine

—A luat maşina Triurnph?.

— Nu. A împrumutat o maşină de la un paznic.

— Rahat!. „

Tanner nu dorise să explodeze la telefon, dar nu reuşise să se stăpânească. Maşina neagră care apă ruse de nicăieri! Acel «plus unu făcea parte din cei trei! —:’: --i „;: J

— S-a întors?

„- Nu. Dar Leila, da. Crede că Bernie s-a rătăcit.

— Te sun mai târziu, mai spuse Tanner, înainte de a închide. V..

Sigur că Bernie se «jătăcise. N-avusese timp să se întoarcă. Nu de când Tanne se ascunsese în gang, -nu de când pneurile fuseseră sparte.

Tanner realiză că trebuie să ajungă ia depozit indiferent cum. Să ajungă. Şi să se aspun’dă. Ânainte ca Omega să-l poată împiedica sau să îi găsească ascunzătoarea.

Strada Lassiter era spre nord-vest, cam.la cinci kilometri de. Centrul oraşului. Depozitul era la doi kilometri mai departe. Va merge pe jos. Nu avea altă. Soluţie.

Începu să fugă. Atât cât putea de repede. Şi constată că şchiopăta din ce în ce mai puţin. Apoi se aruncă îr> umbra unui portal: nimeni nu-i urmărea Continuă să meargă în. Zigzag spre nord-vest, până ce ajunse la suburbiile Brasului, acolo unde. Nu mal erau trotuare „ci întinderitargi de cârnpie. Strada Lassiter nu era departe..

De două ori şe lungise fa pârnânt în timp ce pe stradă trecuseră încet maşini, la volan cu persoane care scrutau cu atenţie strada.

În sfârşit, după ce traversă păduricea din spatele unei peluze

bine întreţinute, care nu era ca to, ate celelalte şi nici nu semăna cu ceâe din Orchard Drive, ajunse pe. Strada Lassiter.

O luă la sţângă pe suprafaţa gudronată şi scurtă ultima parte a traseului.” După cafculeie sale mai avea cam doi kilometri Putea ajunge la depozitul părăsit cam într-un sfert de oră, dacă îi ţinea piciorul. Dacă nu, va înceţi mersul, dar tot va ajunge la timp.

Era era l şi 41 de minute. Avea tot timpul. Omega nu va sosi prea devreme. El – sau ei’- nu şi-o puteau permite. Nu ştiau ce îi aşteaptă.

Tanner continuată înainteze cu atenţie şi-şi dădu seama că se simte mai bine – mai în siguranţă – ţin în U în-, mânăpistolul lui Scanlan’. Văzu o lumină tremurândă în spatele lui. Farurile unei maşini, cam la 300-400 de metri de el. Se ascunse după copacii pare mărgineau strada şi se culcă în pământul noroios., 7 – Maşina care îl depăşi mergea încet. Era automobilul negru care~i izbise în Valley Road. Nu putea să-tvad î pa şofer: pe stradă nu. Era nicio lumină.

; CTnd masin i dispăru, Tanner se întoarse pe, stradă. Se gmdise să traverseze pădurea, dâr era imposibil. Va merge mai uşor şi mai repede pe. Suprafaţa netedă a şoselei.

Îşi reluă drumul şchiopătând, întrebându-se dacă nu cumva maşina neagră aparţinea unui poliţist care, în acel moment, făcea de pază în 22, Orehard Drive şi dacă la. Volan nu era acum un oarecare Osterman.:. „Parcursese aproape-800 de metri cândzări-din nou farurile, de astă dată chiar în faţa iui. Se aruncă în tufiş sperând din ţotsuffetul să nu-l fi văzut Ridică piedica pistolului.

Automobilul se apropia cu o viteză incredibilă. Cel de la volan plecase cu toată viteza în căutarea cuiva. —:

—Bernie?. —. —. — l

Saurlela, Osterman’?;’;. — l. _ >,:

Sau Joe Cardone, cei care nu avea niciun tată pe moarte în Philadelphia??

Sau Tremayne, care mu era în drum spre a e ra portul-K’erinedy? l. „

Tanner se ridică şi porni din nou la drum. Simţea că piciorul îl va lăsa curând, aşa. Âncât strânse cu putere pistolul în pumn. Urma o curbă, după care se putea vedea depozitul.

Un singur felinar îndoit lumina clădirea părăginită.

Ferestrele;. —erau bătute în scânduri. Bălării uriaşe cu un aspect sinistru, spânzurâu'-ân crăpăturile lemnului putrezit. Floriurât mirositoare creşteau la poalele ruinelor. —.

Nu ploua şi nici nu bătea vântul. Se auzeau doar picăturile de apă care. Se scuturau de pe frunze şi de pe ramuri. Urmele furtunii...

Rămase la marginea parcării în paragină, invadată de buruieni, încercând să se hotărască unde s-ar putea ascunde. Era aproape ora. Două. Şi trebuia să găsească un loc sigur. În depozit! Poate va putea să intre înăuntru! începu să traverseze suprafaţa des fundată. „. ~ v

Dintr-o dată, o lumină orbitoare ţâşni în faţa lui. Cu o singură mişcare se flex î şi se aruncă înainte. Se rostogoli şi-şi simţi umărul rănit lovindu-se de pământ, dar durerea era ultimul lucru care conta pentru el acum.

Un proiector puternic străpunse întunericul de-pozitului şi auzi. Ecoul. Împuşcăturilor, 'care răsunau în liniştea serii Gloanţele se înfundau. Ân pământul din jurul lui şi-i şuierau pe deasupra capului. Continua să se rostogolească. O schijă îl atinse la braţul'stâng. Se lipi de marginea grămezii de pietriş şi îndreptă arma spre ochiul orbitor al reflectorului.

Trase în direcţia duşmanului. Proiectorul explodă şi se auzi un ţipăt.'Tanner continuă să-apese pe trăgaci până ce încărcătorul se goli. Cu mâna stângâ, încercă să caute prin buzunar un alt încărcător, dar realiză că nu-şi putea mişca mâna.

Se lăsă iar tăcere. Lăsă jos pistolul şi scoase din buzunar, cu mâna dreaptă, un alt încărcător. Întoarse pistolul şi ţinând între dinţi ţeava arzătoare, înfundă încărcătorul nou în patul pistolului, arzându-şi- buzele.

Aşteptă ca duşmanul să se mişte, să facă un zgomot! Nu se. Auzi nimic!

Nicio mişcare.

Tanner se îndreptă eu spatele spre poarta depozitului, cu arma ridicată, gata să apese pe trăgaci la cea mai mică mişcare a ierbii. Dar nu se auzi nicio~ mişcare.

Înainta greu, pipăind în spate cu picioru!, să nu cumva să dea peste vreun obstacol neaşteptat şi să cadă. Ajunse la poarta bătută în scânduri. Ştia că nu avea cum s-o. Forţeze. Era prea bine încuiată. Nu se putea folosi nici de jumătate din trup şi simţea cum toată puterea i se scurge din el.

Totuşi, se izbi cu spatele în poartă, iar aceasta cedă cu un trosnet asurzitor. Tanner întoarse puţin capul. Zărise o deschizătură cam de zece centimetri.

Ploşniţele şi cariile mâncaser î lemnul uşii.

— Mai izbi'âncă o dată lemnul putred care sări în lături. Tanner pătrunse în întuneric, târându-se pe podeaua putredă a depozitului. Rămase câteva secunde întins. Poarta depozitului era pe trei sferturi deschisă, iar, în partea superioară, ieşise de tot din ţâţâni. —: v.. —..;

Felinarul din stradă; aflat la vreo cinzeci, de metri

Împrăştia o lumina" difuză. O altă sursă de lumină provenea. De „la ferestrele din şindrile-.; ale acope rişului;. „.

Dintr-o dată, Tanner. Auzi o'. Trosnitură în spatele lui, pe podea. Încercă să se întoarcă şi să se ridice, dar era prea târziu. Ceva îl izbi în ceafă. Simţi că se cufundă în întuneric, dar, zări. Totuşi, un picior. Un picior înconjurat de bandaje.

Înainte de a se prăbuşi pe podeaua mustind de viermi şi de a se afunda în tenebre, ridică privirea spre cel care îl lovise.

Tanner ştia că acum descoperise Omega.

Era, Lauren î Fassett

29

fiu-şi putea da seama cam cât timp zăcuse astfel. Pierduse complet legătura cu realitatea. Dar cât timp? Cinci minute? O oră? Era incapabil să aprecieze. Nu se putea uita la ceas, pentru că nu-şi putea mişca braţul stâng. Stătea cu faţa la podeaua aspră a depozitului părăsit şi îşi simţea sângele prelingându-se pe lângă braţ. Capul îl durea îngrozitor.

Fassett!

Manipulatorul!

Omega!

Îşi amintea vag frânturi din conversaţie.

«... Va trebui să petrecem o seară împreună. Cred

că soţia mea se va înţelege bine cu a dumitale...

Dar soţia lui Fassett fusese asasinată în Berlinul de Est! Tocmai de aceea afirmaţiile lui erau atât de convingătoare, atât de mişcătoare...

Şl mai era ceva! Ceva referitor la emisiunea lui Woodward, difuzată cu un an în urmă, legată de activitatea CI.A.-ului.

«... Atunci eram în Statele Unite. Am văzut-o, da...

Dar nu avea cum s-o fi văzut! Chiar el îi spusese că, în urmă cu un an, fusese trimis în misiune la frontiera Albaniei, pentru: «... patruzeci şi cinci de zile de tratative. Deci, pe teren... De aceea îl contactase pe John Tanner, puternicul, ireproşabilul şi temutul director de la Standard Mutual. Pe cetăţeanul de frunte...

Omega!

Mai fuseseră şi alte contradicţii, mai puţin evidente, dar tot atât de reale. Însă acum era prea târziu. Nu-l mai putea ajuta cu nimic... Viaţa lui se va sfârşi între ruinele depozitului Lassiter.

Clătină din cap şi, în clipa aceea, zări – aplecat deasupra Sul – capul lui Fassett.

—--âţi datorăm mulţumiri. Dacă tragi aşa bine pe eât ştiu eu, îţi datorăm şi martiriul ideal. Un erou mort... Chiar dacă acum e doar rănit, fii sigur, va muri curând... Oh, e adevărat, este unul dintre ai noştri, dar va fi primul care va recunoaşte că sacrificiul lui e o contribuţie importantă... Vezi că nu te-am minţit? Suntem fanatici... Datoria ne obligă să fim...

— Şi acum?

— Îi aşteptăm pe ceilalţi. Cel puţin unul tot va veni.

După care misiunea noastră aici se va termina. Washington-ul îşi va avea Omega mult visată. Iar un agent numit Fassett va primi, sper, şi nişte elogii în plus. Şi, dacă nu vor fi foarte atenţi, vor sfârşi, într-o bună zi „prin a mă numi director de Operaţiuni.

— Nu eşti decât un trădător!

Prin întuneric, Tanner simţi că mâna lui dreaptă se izbeşte de ceva tare. Pipăi atent şi îşi dădu seama că era o şipcă de podea, lată de câţiva centimetri şi lungă de vreo şaizeci. Se ridică cu greu în cot, tră-gând-o lângă el.

— Pentru mine, lucrurile nu sunt chiar aşa de simple. Transfug, poate, dar nu trădător. Dar, să lăsăm asta! Nici n-ai înţelege şi nici n-ai aprecia punctul meu de vedere. Să spunem, că, după părerea mea, voi sunteţi trădătorii. Voi toţi! Priveşte în jurul tău!

Tanner ridică brusc bucata de lemn şi izbi cu toată puterea piciorul înfăşurat în bandaje. Sângele ţâşni imediat prin stratul de tifon. Profită de efectul pe care îl avusese lovitura asupra

celuilalt şi se ridică, încercând să ajungă la braţul înarmat- însă, mâna stângă nu-i folosea la nimic, fiind doar o prelungire fără vlagă a trupului său obosit. Fassett începu să urle de durere. Tanner îl prinse cu cealaltă rnână de încheietura braţului care ţinea pistolul. O izbi de perete şi, în acelaşi timp, îşi afundă piciorul în rana lui Fassett, zdrobindu-i glezna rănită.

Imediat, lovi mâna care ţinea pistolul, iar arma căzu, alunecând înspre uşa deschisă prin care se zărea lumina difuză de afară. Urleteletui Fassett sfâşiară liniştea depozitului. Agentul se sprijini, pentru o clipă, de perete, apoi se repezi după pistol.

Îl prinse cu fermitate în mâna dreaptă şi se ridică. Îşi dădu seama că îl durea îngrozitor tot trupul şi că, din braţul stâng, curgea sângele în neştire.

În schimb, pe Fassett durerea îl făcuse să leşine. Dar Tanner îl voia viu, la fel ca pe întregul grup. Îşi aminti de subsol, de Alice, de copii... Ochi cu grijă şi trase două focuri de armă: primul – în bucata de carne vie, sângerândâ, care era rana lui Fassett, iar cel de-al doilea – în rotulă.

Ieşi pe poartă şi se adăposti sub primul pervaz. Reuşi, în sfârşit, să se uite la ceas. Ora stabilită pentru întâlnirea cu Omega fusese depăşită cu şapte minute.

Nu se mai aştepta să vină careva. După părerea lui, jumătate din Omega zăcea în depozit, iar cealaltă jumătate – în spatele parcării. Cine ar mai putea fi?

Tremayne?

Cardone?

Osterman?

Tanner îşi sfâşie mâneca şi-şi înfăşură braţul cu ultimele puteri. Trebuia, mai întâi, să-şi oprească blestemata asta de hemoragie, pentru ca apoi să poată traversa parcarea, până în locul unde se aflase reflectorul...

Dar nu reuşi. Îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Starea sa nu se deosebea cu mult de a lui Fassett. Amândoi se vor stinge, fără a putea să primească ajutorul cuiva... Fără doar...

Brusc, se auzi un urlet strident de sirenă. Tanner ascultă derutat. Nu mai ştia dacă era vis sau realitate. Sirena se auzea din ce în ce mai aproape.

Sirene, zgomote de motoare, scrâşnet de frâne pe pietriş şi pe pământu! plin de băltoace.

Tanner se sprijini pe coate. Mai făcu o ultimă încercare să se

ridice... Spera să se poată târ î măcar până la poartă.

Luminile reflectoarelor pătrundeau prin scândurile descleiate, prin acoperişul fisurat. Un fascicul luminos părea fixat pe uşa de la intrare. Apoi, o voce străină răsună amplificată printr-o portavoce:

— Vă vorbeşte poliţia! Suntem însoţiţi de autorităţile federale! Dacă aveţi arme, aruncaţi-le imediat şi ieşiţi cu mâinile ridicate, unul câte unul! Dacâ-l aveţi pe John Tanner ostatic, eliberaţi-l imediat! Sunteţi înconjuraţi! N-aveţi nicio şansă să scăpaţi!

Tanner încercă să strige şi să se târască până la poartă. Vocea se auzi din nou:

— Repet! Aruncaţi armele afară! Apoi, cineva, fără portavoce, strigă:

— Aici, luminaţi aici! Lângă maşină e un corp! în iarbă!...

Altcineva descoperise restul grupului Omega.

— John Tanner, răspunde dacă eşti în clădire! Tanner reuşise deja să ajungă până la marginea drumului.

— El e! Dumnezeule! Uitaţi-vă în ce hal e! Jenkins se repezi spre el. Tanner se prăbuşise.

***

— Gata, domnule Tanner, v-am pansat cum m-am priceput mai bine. Sper să reziste bandajul până la sosirea ambulanţei. Puteţi merge?

Jenkins îl cuprinse de mijloc şi-l sprijini, ajutându-l sa se ridice. Alţi doi poliţişti îl transportau pe Fassett.

— El e... Omega...

— Ştim. Deocamdată, staţi liniştit. Sunteţi un tip fantastic! Aţi reuşit să faceţi ceea ce, în cinci ani de zile, n-a reuşit nimeni. Aţi pus mâna pe Omega.

— Mai e unul acolo... Fassett spunea că şi el face parte din...

— L-am găsit. E mort. E încă acolo... Vreţi să-l vedeţi?

Tanner răspunse cu glasul frânt de durere şi oboseală:

— Da... Cred că e mai bine să ştiu...

Cei doi bărbaţi înaintară prin iarbă. Tanner avea emoţii. Avea să vadă cea de-a doua faţă a grupului Omega. Trebuia să se convingă de adevăr cu proprii săi ochi. Trebuia să descopere singur cea mai teribilă faţă a operaţiunii Omega.

Trădarea sentimentelor...

Dick, Joe, Bernie...

Un grup de bărbaţi examina maşina cu reflectorul spart. Corpul era întins pe burtă, lângă portiera maşinii. După cât şe putea vedea, părea cineva solid.

Jenkins aprinse lanterna şi întoarse cadavru! cu piciorul. Fasciculul luminos căzu pe faţa acestuia.

Tanner rămase încremenit.

Corpul care zăcea în iarbă, ciuruit de gloanţe, era a lui Albert Macauliff. Căpitanul de poliţie Macauliff.

Un poliţist se apropie şi-i strigă lui Jenkins de la marginea cărării:

— Pot să vină?

— De ce nu? Acum nu mai au de ce să se teamă. Zona e supravegheată.

— Apropiaţi-vă! strigă Mcdermott către micul grup rămas în urmă, de cealaltă parte a parcării.

Tanner desluşi prin întuneric trei siluete traversând pietrişul. Înaintau încet, oarecum ezitând.

Erau Bernie Osterman, Dick Tremayne şi Joe

Cardone.

Tanner se îndepărtă şchiopătând de bălăriile în care zăcea Omega.

Cei patru prieteni se regăsiră faţă în faţă, neştiind niciunul ce ar fi mai potrivit să spună.

— Să mergem! rosti Tanner către Jenkins.

— Scuzaţi-ne, domnilor!

PARTEA A PATRA
Duminică după-amiază

30

Era o după-amiază de duminică obişnuită în oraşul Saddle Valley, New Jersey.

Cele două maşini de poliţie patrulau pe străzi ca de obicei, dar mergeau încet şi se întorceau cu naturaleţe pe cărările, umbrite. Şoferii zâmbeau copiilor şi făceau semne prietenoase cu mâna-locuitorilor caâe-şi vedeau de ocupaţiile duminicale, în maşinile decapotabile se zăreau saci de golf şi rachete de tenis. Arborii şi peluzele, bine muiate în urma furtunii, străluceau în soarele

orbitor.

Saddle Valley zumzăia şi se pregătea de această duminică ideală. Se formau numere de telefon, se făceau planuri, se formulau scuze-pentru purtarea

4de sâmbâtă seara. Se acceptau cu hohote de râs scuzele – fusese doar seara de; sâmbătă, ce dracu î La Saddle Valley, New Jersey, se acorda uşor iertare pentru seara de sâmbâtă.

O maşină bleu închis, mode! vechi, cu pneuri eu partea laterală aibă, intră pe aleea Tannerilor în saion, Tanner se ridică de pe canapea şi se deplasă cu greu până «la fereastră. Pieptul şi braţul stâng îi erau înfăşurate de bandaje. L î fel şi piciorul stâng, de la coapsă până la gjeznă.

Privi pe fereastră la cei doi bărbaţi care urcau pe alee. Îi recunoscu pe primul, dar nu chiar imediat:

era Jenkins. Nu era în uniformă şi semăna cu orice alt locuitor din Saddle Valley, bancher sau publicist.

Pe celălalt. Tip, Tanner nu-l cunoştea, nu-l văzuse niciodată. V

— Au venit! strigă ei înspre bucătărie.

Alice Tanner ieşi şi rămase în vestibul. Era îmbrăcată comod, în pantalon şi cămaşă largă, dar avea o privire întunecată..

— Presupun dă trebuie să terminăm o dată! Doica a ieşit cu Janet, Raymond e la Club. Cred că Leila şi Bernie trebuie să fi ajuns la aeroport.

— Nu cred c-au ajuns la timo. Au fost atât de multe declaraţii şi hârtlide semnat.. Dick o va face pe avocatul pentru toată lumea…

Soneria răsună şi Alice se îndreptă spre uşă.

— Stai jos, dragule. —Ştii că doctorul ţi-a spus să nu te oboseşti prea mult.

— Bine.. >

Jenkins intră, ’âmpreuna cu colegul său necunos cut. Asice aduse cafele şi Râmaseră aşezaţi Toţi patru

În salon: Tănnerii pe canapea, iar Jenkins şl colegul său pe nume Grover – pe fotolii

— Cu dumneavoastră am vorbit ia tyew York, nu? întrebă Tanner.

—: Da, cu mine. Lucrez de mult timp pentru agenţie.” Ga şl Jenkins, de altfel. Aici e în misiune de un an şi jumătate.

— Domnule Jenkins, sunteţi un poliţist cât se poate de

convingător, interveni Alice.

— Nici n-a fost prea greu. E un colţişor plăcut, iar oamenii sunt simpatici.,.

— Şl eu, care credeam că e Genunea Pielii, făcu Tanner cu un glas din care răzbătea ostilitatea.

Venise momentul explicaţiilor. Tanner le cerea.

— Â fost şi astă, adăugă biând Jenkins.

— Atunci lămuiiţi-ne.

— Foarte bine, spuse Grover. Să vă rezum totul în două vorbe: «âmparte pentru a ucide, ăsta era postulatul lui Fassett. Al dperaţiunilomega.

— Deci Fassett e existat cu adevărat. Adică... ăsta era adevăratul lui nume.

— Sigur că da. Timp de zece ani, Laurent Fassett a fost unu! dintre cel mai buni agenţi ai noştri. Dosar excelent, devotat. Şi apoi s-a întâmplat ceva...

— A trecut la duşman.

— Niciodată nu e chiar aşa de simplu, să ştiţi, interveni Jenkins. Să spunem că a apucat altă cale. A schimbat totul pentru tot. A devenit duşmanul.

— Şi voi hu ştiaţi?.

Grover ezită să răspundă. Părea că-şi căută cuvintele care să-l rănească pe Tanner cât mai puţin. Clătină imperceptibil dih cap...

— Ştiam... L-am descoperit progresiv, de-a lungul anilor. Nu se demască de pe o zi pe alta transfugi de calibrul li Fassett, la ceva timp. O serie de misiuni cu obiective contradictorii. Mai devreme sau mai târziu, se conturează UD anume tip de comportament. Când se întâmpla aşa ceva, trebuie să ştii să valorifici la maximum atuurile... Asta am făcut şi noi acum. _.. „

— Ml se pare cumplit de periculos şi de-complicat.

— Periculos, da, într-o anumită măsură. Complicat – nu chiar. Fassett era manipulat aşa cum vă manipula şi el – pe dumneavoastră şi pe prietenii dumneavoastră. A fost lansat în operaţiunea Omega pentru că suferinţele lui îl desemnau drept cel mai potrivit. Era sclipitor, iar situaţia era explozivă... Există câteva legi fundamentale ale spionajului. Am presupus, pe bună dreptate, eă inamicul îi va încredinţa lui Fassett misiunea. De a păstra grupul Omega intact, de a nu permite distrugerea lui. Era însărcinat deci, în acelaşi timp, şi cu apărarea, şi cu atacul.

Strategia a fost îndelung elaborată, credeţi-mă. Aţi început să înţelegeţi?

— Da, şopti Tanner abia auzit..

— «âmparte pentru a ucide! Omega exista. Genunea Pielii era cu adevărat aici, la Saddle Valley. Anchetele asupra locuitorilor au permis descoperirea conturilor din Elveţia ale lui Cardone şi Tremayne. Când a apărut Osterman, şi-a dat seama că Şi el avea un cont la Zurich. Circumstanţe, ideale pentru Fassett. Găsise trei cupluri asociate într-o întreprindere financiară ilegală – sau cel puţin suspectă – în Elveţia.

— Zurich... De aceea numele Zurich îi speria pe toţi. Cardone era de-a dreptul terorizat.

— Avea toate motivele să fie. Şi el şi Tremayne. Pe de o parte, un asociat la o casă de împrumuturi, neezitând să speculeze şi să beneficieze de o masivă finanţare din partea Mafiei, pe de altă parte – un avocat al unei firme specializate în fuziuni mai mult. S'au mal puţin legale. Reputaţia lor putea fi ruinată. Osterman avea cel mai puţin de pierdut, dar o punere sub acuzare risca să aibă efecte dezastruoase asupra carierei sale în domeniui audiovizualului. Ştiţi mai bine" ca noi că televiziunea e teribil de sensibilă la astfel de lucruri.

— Da, spuse Tanner cu o voce slabă.

— Dacă, îmcursul week-end-ului, Fassett ar fi reuşit să împingă la limită neîncrederea dintre cele trei cupluri, într-atât încât „cei prezenţi să-şi azvârle unui altuia tot felul de acuzaţii, etapa următoare ar fi fost violenţa. Astfel, Omega conta să asasineze cel puţin două cupluri, iar Fassett ne-ar fi prezentat un fals grup Omega. Cine, l-ar fi putut contrazice? Era... sclipitor!

Tanner se ridică cu greu şi îndreptă spre şemineu, agăţându-se mânios de policioară.

— Mă bucur că staţi aici, la mine, şi emiteţi aprecieri profesionale.

Se întoarse spre funcţionarii guvernamentali:

— N-aveţl dreptul, n-aveţi dreptul! Soţia şi copiii mei au fost la un pasde moarte! Unde «rau oamenii voştri care făceau de pază afară? Ce s-a întâmplat cu echipamentul sofisticat al primei agenţii de informaţii din lume? Unde erau acele adevărate minuni electronice care trebuiau instalate în toată casa? Unde erau toţi cei care trebuiau să fie aici? Am fost închişi în subsol şi

era cât pe ce să fim masacraţi!, Grover şi Jenkins lăsară să treacă furtuna. Accep- tau cu calm, cu înţelegere, duşmănia lui Tanner. Mai trecuseră ei prin asemenea momente.

— În astfel de operaţiuni, reluă Grover, încercând să domolească accesul de furie al lui Tanner, aşteptăm să se săvârşească o greşeală- şi, ca să fim sinceri, o mare greşeală. E inevitabil când gândeşti cu mijloace logistice.

— Ce greşeală? Luă cuvântul Jenkins:

— Aş prefera să vă răspund eu... Eu am greşit. Eram ce! mai vechi în operaţie şi singurul conştient de adevărata faţă a lui Fassett. Singurui. Sâmbăt î după-amiază, Mcdermott m-a anunţat că agentul Cole obţinuse nişte Informaţii extraordinare şi că voia să mă vadă imediat. N-am verificat mesajul la Washington. N-am confirmat nici primirea iui. Pur şi simplu, am acceptat vestea ca atare şi am plecat la New York cât ai clipi din ochi... Credeam că se aflase adevărata identitate a lui Fassett. Dacă ar fi fost aşa, ar fi trebuit să cerem de ia Washington un nou ansamblu de instrucţiuni.

— Iar noi eram gata, adăugă Grover. Aveam ia dispoziţie planuri de schimb.

— Am ajuns la New Yok în aceeaşi zi, continuă Jenkins, şi m-am. Dus la hotel. Cole nu era acolo. Ştiu că poate părea incredibil, dar plecase la masă. Pur şi simplu. Lăsase numele restaurantului, aşa că am plecat într-acolo. A durat ceva timp. Taxiuri, blocaje de circulaţie... Nu puteam folosi telefonul, toate convorbirile erau înregistrate. Asta ar fi putut băga degetul în urechea lui Fassett. În sfârşit, l-am găsit pe Cole. Habar n-avea despre ce vorbeam eu. Nu transmisese niciun mesaj.

Jenkins se opri. Povestea asta-âl enervase şi-l încurcase, în acelaşi timp.

— Asta eragreşeala? întrebă Alice.

— Da. Asta i-a dat lui" Fassett timpul necesar. Eu am fost cel care i-am dăruit acest timp.

— Fassett n-a riscat prea mult? Putea să cadă în cursă... Cole doar a negat că ar fi trimis mesajul!

— A calculat riscul, totul a |pst stabilit la linie şi la punct. Cum Cole era în contact permanent cu echipele de supraveghere din Saddle Valley, un mesaj mai ales transmis prin intermediar, - putea fi făcut comprehensibil. Dar faptul că eu m-am lăsat prins în cursă i-a dat o, altă indicaţie. Într-un cuvânt, trebuia să

dispar.

— Dar asta nu explică ce s-a petrecut cu cei de ia pază! Plecarea dumitaie la New York nu e o motivaţie pentru modul în care s-au volatilizat.

— V-am spus, Fassett era sclipitor, reluă Grover. Când veţi afla de ce paza nu a fost aici, când veţi şti că nu era nicio patrulă la kilometri de casa asta, veţi înţelege cât de bun era Laurent Fassett. A retras sistematic toţi oamenii de pe proprietate, pretextând că dumneavoastră sunteţi Omega. Omul pe care îl păzeau cu riscul vieţii lor era c|e fapt duşmanul.

— Ceee?!,

— Gândiţi-vă! După moartea dumneavoastră, ar fi putut dovedi cineva contrariul?

— De ce S-au crezut?

— Microfoanele-.. Încetaseră să funcţioneze toate microfoanele din casă. Unul după altul, au încetat să transmită. Eraţi singurul care ştia de existenţa lor. Deci singurul capabil să le înlăture.

— Dar, în sfârşit, eu nu ştiam unde erau! Nici acum n-am habar!

— Oricum nu are nicio importanţă, rosti Jenkins,. Microfoanele aveau o durată de funcţionare de la 36 la 48 de ore. Nu mai mult. V-am arătat unul aseară, corodat de acid. La fel sunt şi celelalte. Plăcuţele miniaturizate au fost progresiv roase de acid, iar transmisia a fost întreruptă.

Dar oamenii nu ştiau decât că nu mai funcţionează. Atunci Fassett a anunţat că greşise. Că Omega eraţi dumneavoastră, iar el nu-şi dăduse seama. Părea foarte afectat. E ceva când un tip de talia lui Fassett recunoaşte că a greşit! A retras patrulele şi, împreună cu Macauliff a trecut la atac. Pe mine deja mă înlăturase de pe scenă.

— Despre Macauliff ce ştiaţi?

— Nimic, răspunse Jenkins, ridicând din umeri. Nu era nici măcar bănuit. Acoperirea lui era genială. Un copoi de provincie, sectorist, veteran al poliţiei din New York şi reacţionar până în vârful unghiilor. Sincer să fiu, am început să bănuim că e amestecat în această afacere doar când ne-aţi spus că maşina poliţiei n-a oprit, în ciuda semnalelor dumneavoastră luminoase. La ora aceea, nicio maşină de poliţie nu fusese prin zona asta. Avusese Macauliff grijă. Dar el avea în maşină un semnal roşu

luminos, uşor de observat de la distanţă. S-a învârtit în jurul casei, încercând să vă scoată afară. În sfârşit, când am ajuns aici, două lucruri m-au frapat la el. Primul: că l-am găsit prin radiotelefon, nu acasă la el. Al doilea, era o descriere furnizată de cei care erau de serviciu în noaptea aceea. Spuneam că Macauliff se ţinea de burtă şi pretindea că suferă de ulcer. Dar Macauliff nu avea trecu niciun ulcer printre antecedentele lui medicale. Era posibilul să fi fost rănit. Şi aşa s-a şi dovedit a fi. «Ulcerul era o gaură în stomac făcută. De furca domnului Osterman. Tanner luă o ţigară. Alice i-o aprinse.

— Cine l-a ucis pe omul vostru în pădure?

— Macauliff. Şi nu vă mal simţiţi vinovat. L-ar fi omorât chiar dacă nu vă trezeaţi dumneavoastră şi nu aprindeaţi toate luminile. Tot el v-a intoxicat familia miercuri. A folosit gaz de luptă de ia poliţie.

— Şi câinele nostru, omorât în camera fetiţei?

— Fassett, răspunse Grover. Aţi primit gheaţă la ora treisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. Pachetul a fost lăsat în prag. Fassett a întrevăzut o posibilitate de. A spori panica, aşa că l-a adus în casă. Eraţi cu. TQţii la piscină. O dată înăuntru, i-ă venit uşor să se mişte: era un profesionist. Şi era deghizat în muncitorul care se ocupă cu livrările, deci „în orice caz, nimeni nu l-ar fi băgat în seamă. Dacă l-aţi.fi văzut, v-ar fi putut spune că ia măsuri suplimentare de protecţie. N-aţi fi avut nimic de obiectat. Tot el a fost bărbatul din stradă care i-a asfixiat pe Cardone şi pe Tremayne.

— Totul era calculat în aşa fel încât să ne menţină într-o stare de nebunie constantă, spuse Alice blând, privind spre John. Pentru a-l forţa pe soţul meu să creadă, rând pe rând, că Omega era unul dintre ei. Doamne, şi ce n-am făcut! Câte nu le-am spus!

— Am fost convins că fiecare dintre ei se va trăda, spuse Tanner. Eram sigur.

— Asta şi căutaţi cu disperare, interveni Grover. În timpul acestui week-end, relaţiile dintre dumneavoastră au luat o turnură aparte, iar Fassett ştia. Trebuie să ţinem seama că se temeau toţii de tine. Aveau toate motivele. Dincolo de-sentimentele de culpabilitate personală şi profesională, mai împărtăşeau unul, cel mai puternic, poate.

— Zurich?

— Exact. Asta explică ultimele Ier acţiuni. Aseară, Cardone nu mergea spre Philadelphia," la tatăl său pe moarte. Se întâlnea cu Bennett, asociatul său. Nu voia să vorbească la telefon şi se gândea că domiciliul îi era sub supraveghere. S-au întâlnit la cină pe autostrada 5. Cardone i-a povestit iui Bennett totul despre Zurich şr i-a propus să pună capăt asociaţiei lor contra unei sume plătite ca despăgubire. Ideea lui'era să depună mărturie de bună voie în faţa Ministrului de Justiţie împotriva complicilor iui, în schimbul imunităţii. —.

— Tremayne urma să plece azi dimineaţă..

— Cu Lufthansa. Un zbor direct Zurich. E un avocat bun, foarte abil în astfei de situaţii. Ar fi încercat să salveze ce mai putea fi salvat.

— Deci plecaseră amândoi şi-l lăsau pe Bernie de izbelişte.

— Şi Ostermanii aveau planuri. Un cabinet parizian de afaceri era gata în orice clipă să se ocupe cu plasarea capitalului lor. Nu aveau decât să trimită o cablogramă avocaţilor francezi.

Tanner părăsi canapeaua şi se îndreptă şchio-pătând spre ferestrele ce dădeau spre curtea din spate. Nu era prea sigur că dorea să audă totul. L se făcuse greaţă. Nimeni nu ieşise nepătat. Fassett avusese dreptate:

«... E un cerc vicios, domnule Tanner. Nimeni nu-i de'neatins.....

Se întoarse încet spre agenţii C.I.A.uiui.

— Armai fi multe întrebări.

— Nu vă vom putea da niciodată toate răspunsurile, spuse Jenkins. În ciuda explicaţiilor pe care vi îe putem furniza acum, multe întrebări vor rămâne în. Aer. Veţi descoperi explicaţii inconsistente şi aparent contradictorii, care vor naşte iar îndoieli şi veţi începe din nou să vă întrebaţi. Va fi destul de greu. Pentru dumneavoastră, totul a fost prea personal, prea subiectiv. Aţi acţionat cinci zile într-o stare de continuă tensiune epuizantă, fără a vă. Putea afla odihna. Fassett conta şi pe acest lucru.

— Nu la asta mă gândeam. Voiam să vorbim despre ceva mai concret. Leiia purta o broşa'care strălucea în întuneric, dar pe peretele din jurul ei nu era nicio. Urmă de glonţ... Soţul ei ni) era aici în timp ce eu eram în oraş, iar, în noaptea aceea, ciney. A a încercai: să mă izbească cu. Maşina. Mi-au fos sparte cauciucurile... Eu am avut ideea întilnirii de ia depozitul de pe

Lassiter. De unde putea şti Fassett, dacă nu i-ar fi spus unul dintre ei? Cum puteţi fi aşa siguri de ceea ce spuneţi? Despre Macauliff nu ştiaţi nimic. Cum puteţi şti că ei nu…

John Tanner tăcu, dându-şi seama ce urma să

spună. Căută privirea iui Jenkins.

Jenkins rostise adevărul. Întrebările erau mai rea-le ca niciodată, iar deziluziile mult prea personale.

Grover se aplecă înainte în fotoliu.

— Cu timpul, toate îşi vor afla răspunsul, zise el. Fassett şi Macauliff au lucrat în echipă. Când a părăsit motelul, Fassett a transportat şi materialul de ascultat. Ar fi putut astfel intra în contact radio cu Macauliff, transmiţându-i să vă omoare în oraş, apoi să plece la depozit când Macauliff i-a spus că eşuase. Nu e greu să-ţi procuri o maşină. Şi să spargi nişte, pneuri nu e un capăt de ţară. Broşa doamnei Osterman poate fi o pură întâmplare. Cât despre peretele fără gloanţe, mi s-a părut că, după poziţia ei, doamna nu era pe linia focului.

— «Ar fi putut… «Mi s-a părut… Oh! Doamne! Tanner reveni pe canapea şi-şi reluă cu greu locul.

O prinse pe Alice de rnână.

— Aşteptaţi o clipă, zise el cu o voce ezitantă. S-a petrecut ceva aseară în bucătărie…

— Ştim, rosti încet Jenkins. Ne-a povestitdoam-na, soţia dumneavoastră.

Alice îl privi pe John şi clătină din cap, cu privirea tristă..:

— Ostermanii sunt nişte oameni remarcabili, continuă Jenkins. Doamna a înţeles că soţul ei voia…’că trebuia să iasă Ca să vă ajute. Nu putea să stea liniştit în casă, în timp ce dumneavoastră mergeaţi la moarte sigură, Sunt foarte uniţi. Ea i-a dat permisiunea să-şi rişte viaţa pentru dumneavoastră.

John Tanner închise ochii.

— Nu vă gândiţi prea mult, spuse Jenkins.

Tanner privi spre Jenkins şi înţelese. Grover se ridică. Fu pentru’Jenkins un semnal. Se ridică şi el

— Noi vom pleca. Nu vrem să vă obosim. Avem tot timpul, mai târziu. Vă suntem datori… Oh! să nu uit. Asta vă aparţine…

Grover căută prin buzunare şi scoase un plic.

— Ce e asta?

— Declaraţia sub jurământ pe care aţi semnat-o

pentru'Fassett. Acordul dumneavoastră cu Omega. Vă dau cuvântul că înregistrarea zace într-un fund de arhivă. Şi aşa va rămâne un secol, ceea ce va fi preferabil pentru ambele ţări.

—Înţeleg, spuse Tanner

— Un ultim lucru..., mai adăugă el, temându-se parcă să pună întrebarea.

—Care?

— Cine v-a chemat? Cine a sunat de la depozitul de pe Lassiter?

— Împreună. S-au întâlnit acolo şi au hotărât să cheme poliţia.

— Cum aşa?

— Tocmai asta e ironia, domnule Tanner, rosti Jenkins. Dacă ar fi făcut mai devreme ceea ce aveau de făcut, nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Dar numai în noaptea asta s-au întâlnit şi şi-au spus adevărul.

Saddle Valley zumzăia de murmure. Sub lumina difuză a restaurantului, bărbaţii se adunau în grupuri mici şi conversaţiile se înfiripau repede. În jurul piscinei Clubului, perechile vorbeau cu voce scăzută despre teribilele evenimente care agitaseră în ultima vreme oaza lor de linişte.

Circulau zvonuri stranii. Familia Cardone plecase într-o vacanţă lungă, nimeni nu ştia unde. Alţii pretindeau că existau dificultăţi la casa de curtaj.

Richard Tremayne începuse să bea mai mult decât de obicei, deşi el băuse şi înainte ceva cam multişor. Circulau şi alte zvonuri despre casa Tremayne. Menajera plecase şi casa nu mai era ce fusese. Grădina Virginiei era năpădită de bălării.

Dar zvonurile încetaseră curând. Saddle Valley. Avea o mare capacitate de indiferenţă. La un moment dat, oamenii uitară să mai ceară vreo veste despre Cardone şi Tremayne. De fapt, ei nu se integraseră niciodată. Iar prietenii lor nu erau genul de oameni doriţi la Club

Şi apoi, nici n-aveau vreme să-şi bată capul cu ei. Erau atâtea de făcut! Vara, Saddle Valley era un adevărat colţ de paradis. De ce-ar fi altfel?

Izolat, sigur, de nepătruns..

Şi John Tanner ştia că nu va mai exista niciodată un week-end Osterman. «âmparte pentru a ucide! În cele din urmă, Omega

câştigase.

SFÂRŞIT